

Pha Lê Đen

Contents

Pha Lê Đen	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	17
6. Chương 6	18
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	38
13. Chương 13	41
14. Chương 14	44
15. Chương 15	47
16. Chương 16	49
17. Chương 17	52
18. Chương 18	57
19. Chương 19	61
20. Chương 20	65
21. Chương 21	67
22. Chương 22	74
23. Chương 23	79
24. Chương 24	83
25. Chương 25	87
26. Chương 26: Chương 29	90
27. Chương 27	92
28. Chương 28	95
29. Chương 29	97
30. Chương 30	101
31. Chương 31	105
32. Chương 32	107
33. Chương 33	111
34. Chương 34	113
35. Chương 35	116
36. Chương 36	119
37. Chương 37	122
38. Chương 38	125
39. Chương 39	128
40. Chương 40	130
41. Chương 41	134

42. Chương 42	137
43. Chương 43	140
44. Chương 44	143
45. Chương 45	147
46. Chương 46	150
47. Chương 47	153
48. Chương 48	156

Pha Lê Đen

Giới thiệu

Minh Trúc, cô là người con gái nhẹ nhàng với giọng nói ấm áp. Đôi mắt không to, mũi cũng không cao.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/pha-le-den>

1. Chương 1

.....Bước Chân Đầu Tiên.....

Rồi gió cuốn em về đâu

Rồi nắng đưa em về đâu

.

“Bộp!”

-Thằng kia! Sao mày đụng vào tao? Không có mắt à? Hay là mắt của mày bị quạ tha rồi hả? Nhìn xem! Bồn thiếu gia là ai? Hả? Hả?? Hả???

Một gã thanh niên ăn mặc sành điệu bị một chàng trai có gương mặt hiền lành vô tình va phải. Hắn rú ầm lên, mặt hầm hầm đầy sát khí. Đôi mắt sắc lạnh thường ngày đã khủng khiếp thì nay lại càng đáng sợ hơn lúc hắn nhìn chằm chằm vào mặt chàng trai kia mà không hề chớp. Hàng lông mày hắn chau lại một cách đầy dáy nghiền.

Sự tức giận của hắn ngày càng lên cao đến đỉnh điểm khi chàng trai kia chỉ vờn vện một câu:

-Tôi xin lỗi! – Chàng trai khẽ nói. Anh cũng biết rằng anh đã đụng chạm phải một tên không phải dạng vừa.

Thực ra thì ai mà chẳng biết cái gã đấy chứ! Hắn là Khắc Long - con trai độc nhất của một ông quan chức nhà giàu, “nhờ vậy” mà hắn ra sức ngông nghênh, hống hách, coi trời bằng vung.

-Mày tưởng xin lỗi là được chắc? Tao muốn mày phải bồi thường! Bả vai của tao bị mày đụng vào muốn gãy xương rồi đây này! Bây giờ mày muốn thế nào hả? - Vừa nói, Khắc Long vừa giơ giơ nắm đấm hùng dũng dọa nhưng chàng trai kia vẫn bình tĩnh đáp:

-Tôi xin lỗi!

Bỗng... Một cô gái mặc bộ áo dài trắng nữ sinh, gương mặt không mấy xinh đẹp chạy đến hốt ha hốt hải. Chẳng ai biết sẽ có chuyện gì kinh khủng xảy ra sau đó nếu như không có sự có mặt của cô gái kia.

-Hiếu Thiên đã bảo là xin lỗi rồi cơ mà! – Cô gắt lên nhưng lại bằng giọng khoan nhượng, có lẽ là do cô sợ Khắc Long nhưng cũng không muốn để cho chàng trai kia chịu thiệt thòi chăng?

-Oh! Lại có cô em nào đây? Bệnh vực cho cậu ta à? Cũng ghê gớm nhỉ? – Nói rồi Khắc Long nâng cằm cô lên sau đó dùng bàn tay rắn chắc vặn lấy nó. Cô đau đớn, kêu lên ư ử.

-Cậu làm gì đấy? Bỏ cô ấy ra! – Chàng trai có tên Hiếu Thiên bước lại, đẩy mạnh bàn tay thép của Khắc Long ra nhưng chỉ là vô ích.

Đôi mắt Khắc Long không ghì lại căng thẳng nữa mà từ từ giãn ra, hần cười khẩy:

-Đôi mắt không to, mũi cũng không cao, môi cũng chẳng tươi tắn. Cô không hề đẹp. Nhưng xem ra thì còn... tự nhiên hơn lũ mặt sơn da phấn ở trường nhỉ? Trang điểm vào chắc cũng không tệ đâu!

Hắn nói rồi đặt nhẹ một nụ hôn lên môi cô gái, sau đó không quên nheo mắt đa tình:

- Bye cô em nhé! Môi cứng cũng mềm đấy!

Sau lời nói là một tràng cười hả hê của Khắc Long và cái ngoảnh mặt đầy lạnh băng như thường ngày, hắn đi tiếp với dáng vẻ bất cần đời.

-Đứng lại!!! – Hiếu Thiên hét lên, hắn định đuổi theo “tính sổ” nhưng cô gái kịp ngăn lại, cô hiểu đụng chạm vào Khắc Long chẳng khác nào bứt râu cọp, nếu chịu nhún nhường một tí thì sẽ không có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra dù trong lòng cô cũng đang tức giận lắm. Hắn nghĩ hắn là ai mà có thể tự do thích hôn ai thì hôn chứ? Hắn ta đúng là đồ biến thái sở khanh! Cô quyết định nén sự tức giận sang một bên mà nhẹ nhàng cầm lấy tay Hiếu Thiên, nói:

-Thôi! Bỏ qua cho hắn đi anh! Hắn đã không tính đến chuyện lúc này là may rồi!

Nghe giọng nói ấm áp của cô, anh cảm thấy lòng mình như được xoa dịu sau vụ việc vừa rồi. Anh dịu dàng quay sang phía cô, hỏi trêu mếu:

-Em không sao chứ, Minh Trúc?

-Không! – Cô lắc đầu - Em không sao cả! Bây giờ chúng ta về đi anh!

Nói rồi Minh Trúc vội kéo cậu đi, nhẹ mỉm cười. Anh cũng cười đáp lại nhưng bất giác trong anh lại dâng lên một cảm giác lo lắng lạ thường, anh có linh cảm anh sắp đánh mất một điều gì đó... rất quan trọng.

.

Minh Trúc ở chung xóm trọ với Hiếu Thiên. Cô học lớp 10a7 còn anh học lớp 12a3. Tuy không phải là anh em ruột thịt nhưng hai người họ rất thương yêu và biết đùm bọc lẫn nhau.

Minh Trúc chăm chỉ, dịu dàng, giản dị và cũng rất đáng yêu. Gia đình cô không khá giả, nếu không nói là khó khăn. Bố cô mất sớm, cô chỉ có mỗi mình mẹ là điểm tựa. Mẹ sống ở quê còn cô thì lên thành phố để phát triển nghiệp học. Cô đi làm thêm ở một quán café gần trường học, nhờ vậy mà mỗi tháng cô đều tự nuôi lấy bản thân mà không cần mẹ trợ giúp về tiền bạc.

Hầu như người ở khu trọ này đều chẳng mấy ai giàu có, vì vậy nên họ cũng thông cảm và thân thiết với nhau hơn. Hiếu Thiên cũng vậy, hoàn cảnh nhà anh cũng chẳng khá hơn hoàn cảnh nhà Minh Trúc là bao. Anh thuộc tuýp người thư sinh, giống như vẽ bề ngoài, anh học khá nên đồng thời là gia sư cho Minh Trúc cũng như là những người khác ở cùng khu trọ. Mỗi lần có bài tập gì khó, họ lại đến tìm anh.

Minh Trúc không phải là người xinh đẹp nhưng Hiếu Thiên luôn thấy cô là người xinh nhất. Minh Trúc nấu ăn cũng không quá ngon nhưng mỗi lần cô là đầu bếp, anh đều ăn rất nhiều. Tình cảm của anh dành cho cô quả thật không hề nhỏ bé. Anh rất quý cô, quý hơn cả một người em gái.

o-o-o

Tối hôm đó ở phòng của Minh Trúc.

-Nè! Minh Trúc, Đan Quỳnh! – Cả ba đứa đang ngồi học thì Nhật Hạnh vội quay sang nói - Tổ kể cho này! Khi chiều ấy, đi làm thêm gặp mấy đứa lớp mình. Tụi nó đồn là khi sáng bắt gặp gã đầu gấu Khắc Long hôn một con bé xấu xí nào đó!

Đan Quỳnh lúc này mới lơ đi cuốn sách trên tay, cô đẩy nhẹ gọng kính rồi hỏi tỏ vẻ khá ngạc nhiên:

-Khắc Long? Có nhầm với ai không vậy? Tưởng hần ta chỉ thích mấy đứa con gái xinh đẹp thôi cơ mà!

-Thế mới lạ chứ! Chẳng biết đứa nào mà tốt số thế! – Nhật Hạnh nói rồi chống cằm ngược mặt ra ngoài cửa sổ để ngắm sao. Cô nàng bắt đầu mơ mộng những viễn cảnh tươi đẹp với cái gã đẹp mã Khắc Long.

-Hần ta có gì hay ho chứ? Xui xẻo cho đứa nào bị hần ta hôn! – Minh Trúc nói rồi bực bội bước ra ngoài hiên.

Cô hiểu cái nhân vật “may mắn” mà Nhật Hạnh nói chính là cô. Trúc chẳng thấy mình may mắn một chút nào hết, ngược lại, cô cảm thấy khó chịu và bực bội lắm. Cô chỉ còn biết khế chấp tay lên cầu nguyện, hi vọng lúc đó không ai kịp để ý đến cô là ai, cô không muốn bị người ta xỉa xối và đồn thổi linh tinh.

Bỗng! Một bàn tay đặt nhẹ lên vai Minh Trúc.

- Ồ... ơ... - Cô ấp a ấp úng, trong bóng đêm nên cô không nhìn ra đó là ai. Định thần một hồi thì cô mới thốt lên - Trời đất! Anh Hiếu Thiên! Anh làm em giật hết cả mình!

-Không học bài mà ra đây ngồi là sao? – Hiếu Thiên nói rồi bước lại ngồi sát bên cô.

-À... Em ra ngồi thư giãn một lát rồi lại vào học ngay ý mà! – Cô gãi đầu, sau đó ngồi khẹp nép lại một chút.

Ngập ngừng một lát, Hiếu Thiên nói:

-Chuyện khi sáng... cho anh xin lỗi nha! Vì anh mà để em chịu thiệt thòi!

-Không! Không sao đâu! – Minh Trúc xua tay nói. Cô cảm thấy hơi khó chịu chứ kì thực không dám suy nghĩ hay trách móc anh về điều đó cả.

Ngồi thêm một lát nữa, Minh Trúc chào anh rồi lại bước vào phòng học bài. Được nói chuyện với cô một lát khiến anh cảm thấy vô cùng thoải mái. Anh thích được lắng nghe giọng nói của cô, thích được ngắm nụ cười của cô. Có lẽ, anh thích tất cả mọi thứ thuộc về cô.

o-o-o

Minh Trúc.

Sáng hôm sau, thời tiết bên ngoài vẫn se se lạnh ở 26 độ của những ngày đầu xuân. Ở đằng đông Mặt trời mới bắt đầu hừng lên. Tôi mỉm cười nhẹ nhàng, chợt thấy lòng mình bình yên lạ. Thi thoảng, từng đợt gió rít qua khiến tôi cảm thấy hơi lạnh nhưng mỗi lần quay sang bên phải mình, tôi luôn nhìn thấy Hiếu Thiên mỉm cười với tôi nên lòng lại thấy ấm áp hơn nhiều. Anh luôn cho người bên cạnh một cảm giác ấm áp, gần gũi và thoải mái như vậy đây. Phải chăng anh là ông Mặt trời thứ hai?

Vừa đi chúng tôi vừa trò chuyện vui vẻ với nhau nên con đường đến trường như ngắn lại bớt mấy phần, mới đó mà tôi và anh đã có mặt ở trường học rồi.

Bụng tôi bỗng kêu lên ừng ục một cách vô duyên. Đáng lẽ tôi ăn sáng ở nhà nhưng tối qua mãi mà không ngủ được nên dậy trễ và không kịp ăn sáng.

Trong khi tôi thì ngượng muốn chín cả mặt vì cái bụng đáng ghét thì Hiếu Thiên chỉ mỉm cười, anh không nói gì mà chạy ra trước cổng trường mua cho tôi ổ bánh mì kẹp thịt. Anh đúng thật là tốt, luôn biết quan tâm người khác một cách tâm lí làm sao!

Tôi ngại ngừng đón lấy ổ bánh mì. Lí nhí cảm ơn anh sau đó chào tạm biệt anh và bước về lớp như thường lệ. Vừa đi tôi vừa ngấu nghiến ăn. Vị thơm của lát chả quện với vị cay cay của tương ớt, chua chua của dưa giá muối và lát dưa leo thanh mát, chút hăng của cộng hành tạo nên hương vị thật đặc biệt. Bây giờ tôi mới biết là bánh mì kẹp thịt bà Đông bán trước cổng trường ngon như thế đấy! Bởi vì thay cho 5 ngàn ăn bánh mì sáng, tôi ăn mì gói 2 ngàn để tiết kiệm thêm một khoản tiền nhỏ, được chùng nào hay chùng ấy. Quả thật bánh mì đối với tôi cũng là một thứ vô cùng xa xỉ.

Chợt, ổ bánh mì nóng giòn của tôi rơi xuống đất. Thì ra có một gã đáng ghét nào đấy đã làm cho nó tuột khỏi tay tôi và chao đảo rơi. Tôi tiếc rẻ ổ bánh mì, trong bụng đang giận lắm, tôi ngược mặt lên:

-Này! Ổ bánh... Khắc... Khắc... -Tôi lại nhẹ giọng hơn khi phát hiện đó là Khắc Long - Tại sao anh làm rơi ổ bánh mì của tôi? - Tôi vùng vằng nói, không che dấu sự tức tối của mình nhưng ánh mắt tôi vẫn thế, tôi không dám nhìn thẳng vào mắt hắn vì đôi mắt hắn thực sự rất đáng sợ.

Khắc Long thở dài, hần lắc đầu tỏ vẻ khó hiểu:

-Chỉ là ổ bánh mì thôi cơ mà? Làm gì mà quan trọng thế? Anh muốn chiều nay cùng đi ăn kem với anh! Nói nhanh kẻo anh đổi ý!

-Anh đ.i.i.ê... - Tôi định bảo hắn “đ iên” nhưng lát sau lại rút lại từ đó vẫn vì... không muốn gặp rắc rối - À không! Anh bị làm sao à? Tại sao tôi phải đi cùng anh?

-Bởi vì... nếu cùng không đi cùng anh thì cái vụ thằng cha hôm qua anh sẽ không để yên đâu! Anh bảo đàn em điều tra rồi, cùng ở xóm trọ sau trường học chứ gì? Chiều nay anh trực tiếp tới đón cùng!

Tôi thật sự không hiểu cái con người này... sao mà vô duyên thế! Tôi là cái gì của hắn ta mà hắn ta lại gọi tôi là “cùng” cơ chứ? Tôi bắt đầu nhận thức được, hình như... hắn thích tôi.

-Thế nhé! - Hắn bỗng nói, nhờ vậy mà dòng suy nghĩ vẩn vơ của tôi mới kịp dừng lại. Tôi trừng mắt:

-Tôi sẽ phải đi ăn kem với anh sao?

Khắc Long gật đầu, sau đó nhếch mép cười một cách đầy quynh rũ.

-Tôi không đi được chứ?

-Cô phải đi! - Hắn gần lên từng chữ và cầm lấy tay tôi, siết mạnh. Lần này tôi chẳng dám rên la gì, chỉ găm mặt rồi nói:

-Ở đâu? Nói cho tôi địa điểm. Tôi sẽ đến, anh không cần đến chỗ tôi. Nhưng nên nhớ rằng, tôi đến là vì Hiếu Thiên, không vì mục đích gì khác. Anh hiểu chưa?

Tôi không muốn Khắc Long đến khu trọ vì đến đó thì mọi người sẽ biết, đặc biệt là Hiếu Thiên. Chắc chắn nếu biết tôi vì anh mà đi chơi với Khắc Long thì anh sẽ tức giận và dằn vặt bản thân mình lắm.

Khắc Long dùng tay hất hất mái tóc đen được cắt tỉa sành điệu sang một bên, hần ngược lên trời sau đó xỏ tay vào túi:

-Nhà hàng kem Ý, cùng biết chứ?

-Ở cạnh nhà sách Nam Đàn?

-Đúng rồi đó! Cùng tới thì nói với họ là khách của cậu Long. Thế là được!

Nói rồi hần lại đi một cách ngông nghênh, không quên bỏ lại sắc mùi nước hoa. Tôi trề môi nghĩ thầm: “Con trai gì mà điệu chảy nước!”

Rì rầm... Rì rầm...

Trời đất! Lúc này đây tôi mới phát hiện ra rằng xung quanh mình biết bao nhiêu là người đang bu kín quanh tôi. Tôi biết là vì nãy giờ tôi nói chuyện với Khắc Long nên đã gây ra một sự chú ý không hề nhỏ. Mặt tôi bắt đầu đỏ ửng lên vì tôi không quen nhận quá nhiều “sự quan tâm” như thế này. Tôi tặc lưỡi quay sang mọi người nói bằng giọng ái ngại:

-Khắc... Khắc Long... Hấn ta... hấn ta đòi nợ tôi ấy mà... Là đòi nợ đó! Không phải! Không phải như mọi người nghĩ đâu!

Vừa dứt câu, tôi liền chạy vù vào lớp bằng tốc độ của tên lửa. Vừa chạy tôi vừa khấn trời khấn đất cho bọn họ tin lời tôi. Chứ không tôi gặp nguy hiểm là cái chắc.

Tôi tức Khắc Long lắm, tại sao hấn lại bắt ép tôi làm theo ý của hấn chứ? Nếu không vì Hiếu Thiên thì còn lâu tôi mới đồng ý. Mà tức nhất là ổ bánh mì thân yêu của tôi. Tôi mới ăn chưa được đến một nửa cơ mà... Tiếc quá đi!

2. Chương 2

Cũng may là bữa nay tôi đã chuyển ca chiều thành ca tối nên mới đến chỗ nhà hàng kem mà Khắc Long hẹn được.

Nhà hàng Kem Ý đó rất nổi tiếng ở thành phố này, tôi cũng đi qua đó nhiều lần rồi nhưng chưa bước chân vào trong bao giờ cả, nó quá sang trọng và xa xỉ đối với tôi mà!

Ngập ngừng mãi tôi mới dám bước chân vào trong. Chẳng hiểu sao chị lễ tân lại bước đến chỗ tôi một cách quan tâm đặc biệt:

-Chào quý khách! Quý khách có phải là khách của Khắc Long thiếu gia...?

Tôi cười gượng, khẽ gật đầu. Thì ra là do tôi là khách của Khắc Long nên mới nồng nhiệt được như thế.

Tôi theo bước của chị ấy lên lầu trên. Tôi thật sự choáng ngợp trước sự sang trọng, hiện đại của Nhà hàng. Toàn bộ nhà hàng được sơn bằng màu xanh lá nhạt, trông cực kì là tươi mát, nước sơn trông mịn lắm chứ không phải như chỗ trọ của nó, tường chỉ được quét sơ bằng vôi. Mà quên! Tại sao tôi lại có thể so sánh chỗ này với nhà trọ của tôi được chứ nhỉ? Thật là khập khiễng quá!

Hết ngạc nhiên này tôi lại đi đến ngạc nhiên khác, tường ở đây còn được vẽ tỉ mỉ các họa tiết như cây cối, các cô gái hay là những con vật đáng yêu và còn có cả hình đầu lâu đáng sợ mà uy nghiêm nữa. Nội thất ở đây thì khỏi phải bàn, chỉ cần tưởng tượng rằng mình được sử dụng nó, ngồi lên nó, nằm dài lên nó thôi cũng đã đủ thấy hạnh phúc và cuộc đời như lên mây rồi. Chứ đâu như bàn ghế ở chỗ trọ tôi, ngồi phải nhẹ nhàng và cẩn thận chứ không là gãy như chơi! Nghĩ mà cũng thấy rung cả mình.

Chị lễ tân dừng lại ở một căn phòng, ở bên ngoài có ghi chữ “VIP”. Chị đẩy nhẹ cửa ra, tôi khẽ cúi người chào chị rồi bước vào trong phòng. Thì ra Khắc Long vẫn chưa đến! Điều này không khiến tôi cảm thấy khó chịu mà ngược lại, tôi cảm thấy thoải mái hơn. Tôi run sợ khi gặp hấn.

Tôi từ từ ngồi vào ghế một cách khấp khểnh, căng thẳng. Dù căn phòng chỉ có mình tôi nhưng tôi vẫn không bỏ được cái thái độ khác thường ngày đó, có lẽ là do không khí trang trọng ở nơi đây chăng? Ở căn phòng này, tất cả mọi thứ đều nhẹ nhàng chỉ có riêng tiếng nhạc là không, nhạc rộn rã và sôi động, xem ra thì không phù hợp cho lắm. Mà tôi cũng không thích loại nhạc ồn ào này, nhẹ nhàng và sâu lắng mới là sở thích của tôi.

Một lát sau, chính xác là khoảng hơn 15 phút, cánh cửa mới được mở ra lần nữa, thì ra là Khắc Long đã đến, bên cạnh hấn là cô phục vụ. Tôi cố tình ngó lơ đi chỗ khác, tôi không dám đối diện với hấn.

-Cùng tới lâu chưa? – Khắc Long ngồi vào ghế đối diện, sau đó ngoảnh đầu nhìn thẳng vào mặt tôi mà hỏi.

Lúc này tôi mới quay mặt lại, lắc nhẹ đầu:

-Cũng mới!

-Bây giờ cùng gọi món đi! Sau đó chúng ta nói chuyện!

-Tôi dùng gì cũng được! – Tôi đáp.

Hắn không nài nài tôi chọn món mà chỉ kêu cô phục vụ lấy tất cả các món kem đắt tiền nhất ra đây. Hắn cứ xử đúng theo lối công tử nhà giàu.

Căn phòng im lặng trong chốc lát. Tôi không nhìn hắn nhưng cũng nhận ra được rằng hắn đang nhìn tôi chăm chăm, thậm chí là không chớp mắt. Sở dĩ tôi nhận ra điều đó là vì mỗi ánh mắt của hắn đều như có ma lực, nó khiến người đối diện luôn cảm thấy sợ hãi. Tôi vẫn thế, cúi gầm mặt xuống và không nói gì.

Bất chợt, Khắc Long cười phá lên, hắn lại nâng lấy cằm tôi:

-Anh tưởng chừng là mấy cô gái đáng yêu, thích phá phách như trong truyện cơ chứ? Anh chỉ thích mẫu người phá cách như vậy thôi. Nhưng mà... chừng yên tâm đi! Bữa nay anh đổi sang thích mẫu người như chừng rồi! Anh sẽ “tút” lại 180 độ cho chừng, tóc tai, trang điểm đủ hết! Anh sẽ khiến chừng không thua gì bồ cũ của anh – hoa khôi Mai Thư.

Bỗng, một cô gái chạy xồng xộc vào ngay. Tôi kịp nhận ra đó chính là Mai Thư. Tôi đã nghĩ rằng cô ấy sẽ rất giận dữ và bắt đầu dọa nạt tôi nhưng không, cô ấy chỉ khóc.

-Tại sao hả Khắc Long? Chẳng phải là chúng ta đã yêu nhau hơn 1 tháng rồi sao? Chẳng phải em là người đầu tiên anh yêu lâu đến thế sao? Sao lại bỏ em...

Tôi lại nhầm thêm một lần nữa, tưởng chừng như hắn ta sẽ giấu diếm tôi nhưng hắn như muốn đổ thêm dầu vào lửa, hắn quàng tay vào cổ tôi, cười nhếch mép:

-Vì cô gái này đây! Bây giờ thì chừng đi ra ngoài đi, Mai Thư! Anh và cô ấy cần nói chuyện.

Mai Thư gạt vệt nước mắt, cô bước lại rồi bất ngờ cầm nhẹ lấy tay tôi:

-Tôi khuyên cô thật lòng đó! Tránh xa hắn ta ra đi! Hắn là một gã sở Khanh không hơn không kém! Rồi cô cũng như bao người... Sẽ bị hắn tẩy bỏ khỏi cuộc đời mà thôi!

Nói xong, Mai Thư bỏ đi một mạch. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Cô ấy không làm gì tôi mà còn khuyên tôi nữa. Cô ấy thật tốt! Thật ra, tôi cũng muốn tránh xa Khắc Long lắm chứ nhưng... vì Hiếu Thiên...

-Chừng tên Minh Trúc?

Gật.

-Học 10a7?

Gật.

-Chưa có bạn trai?

Gật.

-Làm bạn trai anh, ok?

Theo phản xạ, tôi đang định gật một cái thì mới giật nảy mình. Trời đất! Khắc Long đang đề nghị tôi làm bạn gái hắn đấy?! Tôi không để ý đến nỗi sợ hãi của mình về gương mặt máu lạnh của hắn nữa mà nhìn hắn chăm chăm. Hắn bật cười:

-Sao chừng không gật nữa đi?

Tôi không trả lời câu hỏi của hắn mà ngơ ngác hỏi lại:

-Anh đùa đấy à?

-Nghiêm túc.

-Không bao giờ! – Tôi hét toáng lên, hắn ta thật là quá đáng lắm rồi. - Anh quên ngay cái chuyện đó đi!

Bỗng, cánh cửa lại được mở ra. Cô phục vụ mang đến hơn 20 ly kem đủ loại, đủ màu sắc khác nhau trông đến là ngon miệng. Nhưng tôi bỏ qua mấy thứ ngon lành đó mà cứ nhìn hắn, không chớp mắt. Tôi cố gắng nhìn sâu trong ánh mắt hắn, muốn xem thử thực sự hắn đang nghĩ gì, muốn gì ở tôi?

Khắc Long đưa tôi cái thìa, sau đó nheo mắt nói:

-Cùng ăn kem đi, thích ăn cái gì thì ăn! Không thích loại này thì gọi loại khác! Anh bao nên cứ thoải mái đi!

Tôi cầm lấy cái thìa nhưng mắt vẫn không thôi nhìn hấn. Hấn lại bật cười:

-Gì mà nhìn anh lăm thế? Bộ anh đẹp trai quá nên cứ mê rồi hả?

Tôi khẽ “hừ” một tiếng, lúc này đôi mắt tôi mới chịu buông tha cho hấn. Tôi nhìn một lượt kem rồi ném thử từng loại. Công nhận ở đây xứng đáng là nhà hàng Kem Ý trứ danh, tôi ăn mà chẳng thấy chán tí nào hết. Đây cũng chính là lần đầu tiên tôi được ăn những loại kem ngon như vậy. Bình thường tôi chỉ ăn kem ốc quế 2 ngàn/1 que bán ngoài cổng trường thôi.

Khắc Long bảo rằng mỗi ly kem ở đây đều trên 50 ngàn/1 ly cả. Tôi nghe mà phát hoảng nhưng mặc kệ, hấn trả tiền chứ tôi có trả tiền đâu! Tôi phải làm cho hấn cạn tiền cháy túi để lần sau hấn sợ, không dám đụng chạm đến tôi nữa mới được!

Hấn không ăn mà chỉ nhìn tôi ăn và cười cười. Tôi ăn một ít nữa xong rồi quyết định “gác thìa”. Hấn liền chống cằm, hỏi:

-Muốn ăn gì nữa thì cứ gọi!

Tôi lắc đầu.

-Thế thích đi đâu chơi? Anh dẫn đi!

-Tôi đã đến đây theo lời hứa rồi. Bây giờ tôi về được rồi chứ?

-Được rồi! – Chỉ chờ có thế, tôi đứng dậy quay lưng ra về nhưng hấn vội chụp tay tôi lại:

-Khoan! Ra về ngày mai ở lại trường đợi anh nhé cưng!

-Không việc gì tôi phải ở lại trường hết! Anh quên đi! – Nói rồi tôi vùng vằng bỏ đi, cái thằng cha này khổ n nạn thiệt, sao hấn cứ thích làm tới thế nhỉ?

-Ngày mai có ở lại hay không là tùy ở cưng thôi! Nhưng tôi không chắc cái gã bạn cưng sẽ được yên thân đâu đó!

Tôi gần mất tức giận rồi quyết định bỏ đi một mạch. Tôi ước hấn không nắm được điểm yếu của tôi là Hiếu Thiên. Chứ không thì... bấy đời tôi mới phải nghe lời hấn răm rắp như thế này! Hừ! Càng nghĩ tôi càng bực quá nhưng mà... kem cũng ngon!

Tôi vừa bước ra khỏi Nhà hàng kem Ý thì...

“Tách! Tách!”

Từng hạt mưa nhỏ bắt đầu rơi xuống rồi mưa lại nặng hạt hơn, những giọt mưa không định rõ hình thù cứ thế rơi rơi. Mưa thấm vào không khí, thấm vào cây cối và thấm vào những mái nhà xung quanh. Không ngờ mưa lại kéo đến nhanh đến thế, nó khiến tôi không kịp nghĩ rằng mình phải trú ở đâu. Chợt! Tôi cảm thấy mình không bị ướt nữa. Nhưng rõ ràng ngoài trời vẫn đang giăng giăng một màn mưa trắng xóa cơ mà?

Tôi ngược mắt lên trời... Xanh, đỏ, tím, vàng,... Ôi! Nói chung là đủ màu đang hiện ra trước mắt tôi. Đó là một chiếc ô. Là ai đang che cho tôi thế nhỉ? Tôi nghĩ thầm rồi đưa mắt ra sau.

-Hiếu Thiên! Sao anh lại ở đây?

-Anh ra nhà sách. Em ăn kem ở đây cơ à? – Hiếu Thiên nói với vẻ ngạc nhiên. Anh ấy ngạc nhiên cũng đúng thôi, cả xóm trọ tôi đều vậy. Đi qua đây thì nhiều mà chẳng bao giờ dám đặt chân vào. Nó thuộc một đẳng cấp khác với bọn tôi. Nhưng lúc này, tôi không thể nói rằng Khắc Long hẹn tôi ra đây và vì anh nên tôi phải nghe theo lời hấn được.

Tôi cười trừ nhìn anh:

-Bài kiểm tra vừa rồi em được điểm cao nên... tự thưởng ình ý mà! – Đây là lần đầu tiên tôi nói dối anh. Bình thường, tôi nói dối rất dễ nhưng chẳng hiểu sao lần này Hiếu Thiên lại tin lời tôi ngay.

Tôi đã không biết rằng, anh ấy tin tôi hơn bất kì ai.

-Bây giờ thì về thôi! – Hiếu Thiên nói rồi kéo tôi đi. Thế là cả hai chúng tôi cùng sánh bước trong màn mưa.

Hiếu Thiên bất giác quay lưng lại nhìn về phía Nhà hàng kem. Anh chợt nhận ra, có một bóng dáng ai đó rất giống Khắc Long. Anh cảm thấy hơi kì lạ, hơi ngạc nhiên nhưng rồi anh tự nhủ bản thân rằng, tất cả chỉ là trùng hợp, là trùng hợp mà thôi!

o-o-o

Tối hôm đó, như thường lệ tôi và Hiếu Thiên lại đến quán café Mộc Lan ở góc phố để phục vụ từ 6h30 đến 9h30. Tôi chợt có linh cảm chẳng lành...

.

-Quý khách dùng gì ạ?

-Thứ gì đắt nhất ở đây?

“ Tên nào chơi ngông giống Khắc Long thế nhỉ?” Tôi trộm nghĩ, đang định trả lời thì gã “quý khách” vừa rồi của tôi cũng quay lại. Trời đất! Đúng là Khắc Long.

Mặt tôi bỗng tái đi. Rõ ràng là hắn ta đã điều tra rất kĩ về tôi, tất tần tật mọi thứ. Tôi vẫn cố gắng giữ bình tĩnh mà đáp:

-Đây là Menu.

Khắc Long lắc nhẹ đầu:

-Cưng ngồi xuống cạnh anh đi đã. Hôm nay anh bao hết quán rồi, gọi gì thì có quan trọng đâu chứ!

-Tôi phải làm việc. – Tôi đáp một cách gọn lỏn và lạnh lùng nhất có thể. Tôi nghe rõ tiếng tim tôi đang đập nhanh khó kiểm soát, đó là vì sợ hãi và lo lắng.

-Bà chủ sẽ không trách mắng cưng đâu! Ngồi xuống đi! Có gì anh chịu! – Vừa nói, hắn ta vừa nắm lấy tay tôi. Tôi vội giằng ra, nhắc lại câu nói vừa nãy:

-Tôi phải làm việc.

Nói rồi, tôi tính bỏ đi thì Khắc Long kéo tôi lại và thì thầm vào tai, từng lời nói rõ mồn một:

-Anh có thể khiến thằng cha đó bị đình chỉ học đó! Cưng tin không?

Tôi nuốt nước bọt cái ực. Tôi bắt đầu cảm thấy cái áp lực đang đè nặng trên vai tôi, trên đầu óc tôi. Thật là tức quá đi mất! Tôi luôn phải nhường nhịn hắn một cách khó chịu như vậy đấy.

Bỗng! Hiếu Thiên bước lại:

-Có chuyện gì vậy, Minh Trúc? – Dứt câu, anh mới kịp nhận ra sự có mặt của Khắc Long, gương mặt hiền hòa của anh bỗng ghì chặt lại – Đừng có làm khó cô ấy!

-Tao có làm khó gì Minh Trúc đâu! – Khắc Long đáp với vẻ thờ ơ rồi quay sang phía tôi – Nói xem! Nãy giờ anh có làm khó gì cưng không?

Tôi thở hắt, nhắm nghiền mắt lại rồi lắc nhẹ cái đầu trong sự thất vọng của Hiếu Thiên. Anh thở dài, đưa mắt nhìn đi chỗ khác:

-Có thật hắn ta không làm gì em không?

Tôi gật đầu.

-Thấy chưa? Giờ thì mày đi ra chỗ khác! Tao nói chuyện với cô ấy!

-Tôi không đi. Cậu dùng gì tôi sẽ lấy! – Hiếu Thiên bình tĩnh nói rồi siết nhẹ lấy bàn tay tôi – Minh Trúc! Em cứ đi phục vụ ở các bàn khác! Ở đây cứ để anh!

Tôi chỉ chờ có thể, bỏ đi một mạch, không để cho Khắc Long kịp làm khó gì thêm. Tôi thở phào nhẹ nhõm nhưng trong lòng vẫn chưa thực sự nhẹ nhõm được bởi vì có thể Khắc Long sẽ gây chuyện với Hiếu Thiên cũng nên.

Tôi lắc đầu cho qua rồi đi sang bàn số 10 dọn đồ.

o-o-o

Đến 9h30. Xong công việc của mình, tôi ra cổng đợi Hiếu Thiên cùng về. Bà chủ nhờ anh sửa cái đồng hồ nên phải ở lại thêm một lát.

Bỗng. Một đôi bàn tay siết nhẹ lấy hông tôi. Tôi giật mình quay lại, suýt nữa la toáng lên thì bàn tay ấy lại vội vàng bùm miệng tôi.

-Anh đây mà cứng! Làm gì mà hoảng thế!

Trời tối nên tôi không kịp nhận ra đó là ai nhưng mà... nghe cái giọng và kiểu cách nói đó thì không ai khác ngoài Khắc Long rồi. Hắn ta là đồ nhận vợ biến thái.

Tôi gắt lên:

-Tôi không phải là bạn gái anh để mà anh thoải mái tự do thích ôm thì ôm, thích làm gì thì làm đâu!

-Ủa? Bộ cứng không phải bạn gái anh hả? Ủa? Chứ anh nhớ lộn hả? Nhưng mà... anh không nhớ lộn người va vào anh sáng qua đâu, cứng à! – Khắc Long bắt đầu dõ giọng đe dọa. Mỗi lần như vậy tôi như muốn sôi ruột sôi gan nhưng cũng không làm được gì, ai bảo hắn nắm được điểm yếu của tôi chứ? Hắn ta là đồ bỉ ổi.

-Anh về đi! Đừng có làm phiền tôi nữa! Về đi! – Tôi xua xua tay, đuổi vội hắn đi. Tôi sợ Hiếu Thiên ra thấy cái cảnh không hay này.

Khắc Long leo phốc lên chiếc motor phân khối lớn rồi đáp:

-Tất nhiên rồi! Anh ở đây làm gì nữa nhưng mà... cứng lên xe anh chở cứng về!

Tôi đang định “Không!” thì hắn đã nhảy xuống xe và bế xốc tôi lên xe một cách nhanh gọn nhất. Hắn đưa tôi cái mũ bảo hiểm sau đó... Vù! Vù!... Chiếc xe lao trên đường phố với tốc độ muốn vỡ tim. Tôi sợ vô cùng và đành ôm lấy hông hắn. Hắn thích thú nhếch mép cười sau đó cứ tiếp tục lạng lách khiến tôi gần phát khóc.

Tốc độ đã khiến tôi quên đi sự đáng sợ của Khắc Long. Tôi gục vào người hắn để tìm một sự chở che.

Tôi đã quên mất Hiếu Thiên...

o-o-o

Hiếu Thiên.

Sửa xong đồng hồ cho bà chủ, tôi bước ra ngoài cổng để cùng về với Minh Trúc. Tôi ngoái quanh mà chẳng thấy cô ấy đâu, tôi vào trong quán hỏi lại nhưng cũng không có, tôi bắt đầu cảm thấy đôi chút lo lắng. Tôi hối hả chạy đi tìm xung quanh khu đó nhưng kết quả vẫn vậy.

“ Hay là cô ấy về nhà rồi?” – Nghĩ vậy tôi liền chạy vào trong quán xin gọi một cú điện thoại về nhà trọ. Đúng như tôi nghĩ, cô ấy đã về trước. Mà kể cũng lạ kì thật! Từ trước đến nay – kể từ khi hai chúng tôi đi làm chung ở quán café này đến nay, chưa bao giờ Minh Trúc về mà không có tôi ở bên cạnh cả.

Tôi thở dài, sau đó lại cất bước về nhà. Lòng buồn thiu.

o-o-o

Minh Trúc.

Về đến nhà, thấy tôi không đi cùng với Hiếu Thiên, nhờ Đan Quỳnh và Nhật Hạnh đã bu lại hỏi:

-Anh Thiên đâu mà không về cùng cậu?

Tôi nhún vai viện cớ:

-Tớ phải về trước! Hôm nay có nhiều bài tập phải làm cơ mà! – Nói rồi tôi lấy đồ đi tắm luôn. Tôi sợ ngồi nói một hồi lại bại lộ hết mọi chuyện thì nguy to, Nhật Hạnh và Đan Quỳnh cũng là hai đứa tinh ý lắm nên tôi phải cẩn thận hết sức.

Tắm rửa xong xuôi mà tôi vẫn chưa thấy Hiếu Thiên đâu. Tôi bắt đầu cảm thấy có lỗi nhưng mà thật ra đó đâu phải là lỗi của tôi? Đó là lỗi của Khắc Long đấy chứ! Tôi đâu có tự nguyện về cùng hắn, là hắn ép buộc tôi đấy thôi! Tôi gật gù tự bảo với lòng mình như vậy, sau đó lại ôm quyển sách lên học bài.

“ Két!” – Nghe tiếng kéo cổng, tôi cũng hơi run nhưng cũng chạy ra liền, tôi phải ra nhận lỗi với anh Thiên.

-Anh về rồi đấy à? Em xin lỗi vì lúc nãy đã về trước!

-Không sao! – Hiếu Thiên lắc nhẹ đầu - Chỉ có điều... sao em không đợi anh cùng về? Đi một mình nguy hiểm lắm em có biết không? – Anh nói, lộ rõ vẻ lo lắng tội cùng. Tôi nhận ra điều đó chứ nhưng... biết làm sao bây giờ, tôi đành nói dối anh thêm một lần nữa:

-Em định chờ anh nhưng mà lúc đó An Nhiên đi ngang qua, thấy em nên chở em về luôn vì hôm nay... có nhiều bài tập quá! Em về sớm được chừng nào... tốt chừng đó mà! – Tôi nói và nhìn đi chỗ khác, tôi không đủ can đảm để nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của anh, tôi sợ anh phát hiện ra tôi nói dối rồi sẽ buồn... Tôi tự hứa với lòng mình, từ nay sẽ cố gắng không nói dối anh thêm một lần nào nữa! Tôi sẽ cố gắng!

3. Chương 3

..... 180 độ thay đổi ::::...

Có những sự thay đổi là đúng đắn

Có những sự thay đổi là sai lầm

Đúng đắn hay sai lầm đều không quan trọng khi...

Tôi bị ép buộc.

Ra về ngày hôm sau. Tôi bảo với Hiếu Thiên rằng mình phải đi mua vài cuốn sách nên sẽ về trễ và không ăn cơm ở nhà. Anh ấy muốn đi cùng tôi nhưng tôi cố từ chối khéo cho anh ấy về trước. Tôi thở dài, tự nhéo mình một cái thật đau vì cái tội lại nói dối anh.

“ Hiếu Thiên à! Tha lỗi cho em nhé! Em cũng chỉ vì anh thôi mà...”

Đợi học sinh từ các lớp học ra về hết, tôi mới bước lại phía cổng trường đợi Khắc Long. Hắn ta lúc nào cũng bắt con gái phải chờ, tôi đã tưởng mình là ngoại lệ nhưng không, hắn ta cũng đến trễ đối với tôi. Tôi thì có gì đặc biệt chứ. Tôi nhảm!

1 phút... 2 phút... 3 phút... 5 phút rồi 15 phút trôi qua...

Tôi chợt nghe thấy tiếng rồ ga kinh hãi từ xa. Tôi đoán chắc đó là Khắc Long. Quả đúng thật, chưa đầy 30 giây kể từ khi tôi nghe tiếng xe, hắn đã có mặt ở chỗ tôi và mỉm cười nhếch mép, một điệu cười quen thuộc:

-Cùng đợi anh lâu chưa?

Gật.

- Lúc nãy anh đi uống bia với tụi đàn em! Thôi, lên xe anh chờ cùng đi.

Tôi e dè một chút nhưng rồi cũng lại gật. Tôi leo lên xe hấn một cách khó khăn. Sau khi đã yên vị trên nó, Khắc Long mới bắt đầu rồ ga cho xe chạy. Tôi hỏi mãi nhưng hấn chẳng nói rằng sẽ đưa tôi đi đâu. Tôi cũng chẳng đoán được.

o-0-o

Hấn không đưa tôi đến tiệm ăn như hôm qua mà lại dừng xe ở... Beauty Salon - một tiệm làm tóc thẩm mỹ.

Tôi ngớ người hỏi hấn:

-Anh cắt tóc à? Tôi không có khiếu lựa kiểu tóc nào phù hợp cho anh đâu!

-Ai bảo anh sẽ cắt tóc chứ! – Hấn trề môi - Anh nói rồi! Anh sẽ biến cứng thành nàng Thiên Nga xinh đẹp. Đầu tiên sẽ là kiểu tóc. – Hấn nheo mắt đa tình nói rồi kéo tôi vào trong. Tôi cứ như là một con rối ngốc nghếch, cứ làm theo lời hấn mà không chút phản kháng gì.

.

-Không! Tôi không uốn tóc đâu! – Tôi vùng vằng hét lên, suýt chút nữa là tôi đã bỏ đi khỏi cái tiệm làm tóc chết tiệt này rồi.

Hấn ta nghĩ mình là ai chứ? Là bố? Là mẹ? Là người định đoạt cuộc đời của tôi hay sao mà lại muốn biến tôi thành thế nào cũng được? Hấn quá lố lảm rồi. Nhất định tôi sẽ không uốn tóc, không nhuộm tóc và cũng sẽ không để hấn làm gì tôi hết!

-Tôi đi đây! – Tôi quyết định làm vậy nhưng Khắc Long bước lại và nhanh như cắt... hấn hôn tôi... Tôi run người, nhìn hấn đầy cảm phấn rồi ngất đi.

.

Tôi đã mê man chẳng biết gì trong mấy giờ đồng hồ liền.

Bất chợt, tiếng còi xe inh tai làm tôi choàng tỉnh. Mở mắt ra, tôi đang đối diện với ai thế này? Đó là cô gái nào mà sao lại trông rất giống tôi?

Bình tĩnh lại, tôi mới biết tôi đang đứng trước một cái gương. Đôi mắt không mấy to ấy, cái mũi không hề cao ấy và cả làn môi ấy... Trời đất! Người trong gương... đúng là tôi đây mà?! Nhưng mái tóc được nhuộm nâu hạt dẻ, bông bênh ở phía trên và uốn lộn ở phía dưới còn tôi có mái tóc đen dài ngang lưng cơ mà! Đó đâu phải là tôi???

Khắc Long mỉm cười hài lòng rồi quàng lấy cổ tôi:

-Kiểu tóc này xem ra hợp với cứng đó! Lúc trước cứng để mái tóc đen thẳng nhìn không có đẹp bằng đâu!

Tôi cắn chặt môi, thì ra đó là tôi thật.

Tôi muốn đấm, muốn đánh, muốn đá hấn ta mấy cái nhưng không được. Tôi vừa giơ tay ra là hấn đã vội chop lại, đã thế lại còn hôn lên tay tôi nữa, mỗi lần như vậy tôi lại rút tay lại và không dám làm gì hấn nữa, chỉ còn biết tức thầm trong bụng mà thôi!

-Bây giờ cứng đã thấy đói chưa? Đói rồi thì anh sẽ dẫn cứng đi ăn! Cứng muốn ăn món Ý, món Nhật, món Pháp hay là món Hàn Quốc?

Lúc này, hấn mới nhận ra tôi đang bật khóc thút thít, khóc tức tưởi.

-Uả? Sao vậy? Mái tóc này đẹp lắm cơ mà!? Trông cứng rất xinh đó! – Hấn bắt đầu nịnh tôi. Nhưng tôi không cần! Bây giờ tôi chỉ cần yên ổn, chỉ cần Hiếu Thiên không nghi ngờ gì tôi chứ tôi không cần xinh đẹp gì hết! Tôi không cần!

-Nè! Cứng kì ghê đó! Chưa bao giờ anh đi chơi với cô gái nào mà để họ khóc hết à nha! Chỉ có khi chia tay họ mới khóc thôi đấy! – Khắc Long nói, mặt hấn bắt đầu hầm lại. Hấn cảm thấy bức bối vô cùng. Hấn bỏ đi:

-Mặc kệ cô! Thích khóc thì cứ khóc! Thích làm gì thì cứ làm! Cứ việc!

Hắn đã không còn âu yếm gọi tôi là “cưng” nữa... mà gọi tôi là “cô” một cách hờ hững như thế đấy! Hắn giật phăng cái áo khoác, choàng nhẹ lên người sau đó lôi cái mũ bảo hiểm ra. Chỉ khi nghe thấy tiếng rú ga thường ngày của hắn, tôi mới nhận ra rằng... hắn đã thật sự tức giận và quyết định bỏ tôi lại ở đây một mình.

Tôi cảm thấy hơi chút hụt hẫng. Tôi không tin rằng hắn có thể tức giận với tôi, tôi đã nghĩ rằng hắn rất thích tôi nên sẽ không bỏ tôi lại... thế mà...

Tôi lấy tay gạt nhẹ hàng nước mắt và lại soi mình trước gương. Tôi mỉm cười trong sự đau khổ, tôi thấy tôi thật đẹp nhưng... tôi cũng đã trở thành người xa lạ trong cái xóm trọ nghèo. Tôi không muốn mọi người xem tôi là kẻ chơi trội, kẻ chơi ngông.

Tôi ra hỏi chị làm tóc:

-Chị ơi! Muốn làm lại mái tóc cũ có được không ạ?

-Được! Nhưng hết 300 ngàn đó em!

Từng lời nói nhẹ nhàng của chị thế mà tôi nghe thì cứ như sét xẹt ngang tai.

300 ngàn – số tiền quá lớn đối với tôi.

300 ngàn – tiền ăn một tháng của tôi.

300 ngàn - trong túi tôi vào lúc này thì làm gì có ngần ấy tiền cơ chứ?

Tôi vội lắc đầu:

-Vậy thôi chị ạ! – Nói rồi tôi bước ra khỏi Beauty Salon. Lòng nặng trĩu.

o-o-o

Khắc Long.

Tôi tăng ga hết cỡ. Bây giờ tôi chỉ muốn tông xe, bị tai nạn cho bỏ tức thôi! Minh Trúc, cô ta là kẻ vô ơn. Tôi đã làm cho cô ta xinh đẹp hơn thế mà cô ta lại khóc, lại trách tôi. Loại con gái ấy tôi chưa gặp bao giờ nhưng cũng chẳng gây cho tôi hứng thú gì. Tôi là một thiếu gia có tiền, có quyền còn cô ta thì chẳng có gì cả. Cô ta nghĩ mình là ai mà có thể lên mặt với tôi? Đến cả Mai Thư - một hot girl học giỏi, có tiền, có địa vị hơn cả tôi đây này cũng chưa dám làm điều đó với tôi huống gì đến loại con gái hèn mọn như cô ta chứ?

Tôi quyết định sẽ quay lại Beauty Salon để làm lại tóc cũ cho cô ta và chấm dứt cái trò tán tỉnh dở hơi này của mình. Tôi buông tha cho cô ta. Nghĩ là làm, tôi quay xe lại và đến đó ngay.

-Chị Xuân! Chị làm lại tóc cũ cho con bé lúc nãy cho tôi!

-Khắc thiếu gia! Cô bé về được gần 30 phút rồi!

Thì ra là Minh Trúc đã về. Có lẽ là cô ta nghĩ tôi sẽ mặc kệ cô ta hay là cô ta thấy kiểu tóc đó đẹp và cố tình làm bộ làm tịch với tôi? Thôi mặc kệ! Bây giờ tôi không thèm nghĩ đến chuyện cái cô Minh Trúc rắc rối đó nữa mà sẽ tiếp tục đi chơi bi-a với tụi đàn em.

o-o-o

Minh Trúc

Tôi cố gắng đi càng chậm càng tốt nhưng rồi thì cũng đến nhà trọ. Tôi hít một hơi thật sâu. Tôi quyết định sẽ nói dối thêm một lần nữa, tôi không thể để Hiếu Thiên tự trách bản thân về những chuyện vừa xảy ra được.

Tôi vừa đẩy cổng ra là đã thấy bóng Hiếu Thiên chạy ra đón. Anh mỉm cười mừng rỡ:

-Minh Trúc về... - Anh bỗng sững người lại. Tôi hiểu tất cả là vì mái tóc sành điệu của tôi lúc này. Tôi cố gắng cười dù trong lòng đang buồn rười rượi.

Anh sững sờ, vuốt mái tóc tôi:

-Em đi mua sách cơ mà! Sao mái tóc lại...???

Tôi đọc được rõ rệt sự thất vọng trong đôi mắt của anh lúc này. Nhưng tôi vẫn cố gắng giữ bình tĩnh mà đáp:

-Em đi làm tóc. Em muốn thay đổi mình một tí, không được sao? – Tôi nhún vai rồi bước vào trong phòng để lại trong anh một nỗi buồn khó tả, anh cảm thấy mọi chuyện trong mấy ngày qua... thật lạ lùng!

.

Lúc này đây tôi chỉ muốn bật khóc thật to nhưng không được, tôi phải cứng rắn hơn! Nhật Hạnh và Đan Quỳnh cũng nhìn tôi đầy bất ngờ. Họ cũng không tin đó là tôi. Cũng phải thôi, chính tôi còn không tin huống hồ là ai.

Nhật Hạnh bước lại phía tôi, mân mê mái tóc:

-Quý cô xinh đẹp nào đây? Có phải là Minh Trúc không hả trời?

-Ờ đây chứ ai! Chỉ là muốn thay đổi nho nhỏ thôi mà! Việc gì phải ngạc nhiên thế? – Tôi nói rồi thả mình cái phịch lên giường. Tôi đã quá mệt mỏi.

Nhật Hạnh thấy mái tóc tôi như thế thì cũng hơi lạ lẫm nhưng cũng tỏ vẻ thích thú. Riêng Đan Quỳnh thì khác, cô ấy nhìn tôi thờ dãi, cô ấy buồn và thất vọng giống Hiếu Thiên. Nhưng liệu họ có biết rằng tôi còn buồn hơn họ gấp mấy lần? Rồi tôi lại đành làm lơ.

o-0-o

Sáng hôm sau.

Bên cạnh tôi vẫn là Hiếu Thiên nhưng tại sao cảm giác ấm áp, gần gũi của mọi ngày nay như bị thay thế bởi sự căng thẳng của không khí. Tất cả như muốn nổ tung ra.

Anh không nói với tôi một lời và tôi cũng vậy. Thỉnh thoảng, tôi vẫn nhìn sang phía anh, tôi muốn đơn giản chỉ là một cái khoác tay nhưng cũng khó quá. Anh không nhìn tôi đến một lần.

Tôi định mở miệng hỏi nhưng rồi lại thôi. Tôi cứ như thế đến mấy lần, sau đó tôi phải cố thuyết phục mình rằng nếu cứ như thế này thì bài kiểm tra hôm nay sẽ bị điểm thấp. Cuối cùng tôi cũng cắn môi hỏi:

-Anh Thiên! Anh giận em à?

Hiếu Thiên vẫn nhìn về phía trước một cách xa xăm. Anh không trả lời câu hỏi của tôi.

-Anh Thiên! Anh giận em à? – Tôi nhắc lại, lòng đâm ra lo lắng. Lúc này anh mới quay sang tôi:

-Ờ... Sao cơ? Anh... làm gì có! Chỉ là... anh đang suy nghĩ một số chuyện thôi!

Tôi mừng rỡ, mỉm cười với vẻ đáng yêu nhất có thể:

-Hi! Thế mà em tưởng anh giận em!

-Em ngốc quá! Anh không giận em đâu! – Hiếu Thiên nói rồi lại khoác vai tôi. Điều đó làm tôi cảm thấy lòng nhẹ nhàng hơn. Tôi khẽ tựa vào người anh. Lúc này tôi và anh cứ như một đôi tình nhân thực thụ. Tôi trộm nghĩ rồi lại trộm cười khúc khích vì cái suy nghĩ vẩn vơ đó của mình.

Đến trường. Tôi đang định chào tạm biệt anh để vào lớp thì anh bước đến bên tôi sau đó thì thào vào tai, lời nói của anh nhẹ nhàng và dịu dàng lắm:

-Em để kiểu tóc này đẹp lắm! Chỉ có điều không phù hợp một chút, một chút thôi!

Tôi không có phản ứng gì, tôi chỉ nhẹ cười cho qua chứ thực lòng thì tôi có vui về gì đâu. Mái tóc này đâu phải là ý muốn của tôi chứ?

Tôi lại bước về phía lớp mình thì chợt nhận ra... mọi người trong trường đều đang đổ dồn mọi ánh mắt về tôi. Tại sao vậy? Tôi hiểu là vì kiểu tóc này. Có lẽ bây giờ, tôi đang rất xinh đẹp chẳng?

Bỗng nhiên có mấy chàng trai ủa lại chỗ tôi:

-Hey! Bạn gì ơi! Cho mình làm quen nhé! Bạn xinh quá đi à!

-Bạn học lớp nào vậy? Bạn và tôi kết bạn nghe!

-Ấy xinh thế! Sao mình chưa thấy ấy bao giờ nhỉ? Ấy mới chuyển tới trường này à?

Tôi đang lúng túng không biết phải xử sự như thế nào thì...

- Bọn bay biến ra hết cho tao! Đây là bạn gái của tao! Tao cấm đứa nào dám đụng vào!

Tôi lại tưởng là một anh chàng nào nữa nhưng không, thì ra đó là Khắc Long. Hắn ta hằm hằm bước lại, từng bước chân nện xuống đất như muốn lung chuyển trời đất.

Mấy cậu bạn lúc nãy đang hí hửng, luôn miệng nói không ngớt thì miệng bỗng dưng cứng đờ lại và không nói được gì nữa. Nhờ vậy mà tôi càng nhận ra Khắc Long có uy như thế nào ở cái trường này. Khắc Long bước lại gần tôi hơn, hắn quàng vai tôi và cười nửa miệng, sau đó trở lại vẻ dữ tợn:

- Còn không mau biến ra chỗ khác?

Mấy cậu bạn ấy liền toan nhau chạy đi. Tôi sững sờ nhìn hắn, hắn cũng nhìn tôi. Bốn mắt nhìn nhau, không chớp.

-Tôi tưởng anh đã buông tha cho tôi...?

-Đáng lẽ là thế nhưng xem ra... cũng để mái tóc này trông rất xinh. – Vừa nói, Khắc Long vừa vuốt tóc tôi. Tôi thở dài:

- Tôi không muốn thay đổi thêm bất cứ thứ gì thuộc về con người mình nữa.

-Ra về hôm nay cũng phải đi với anh. Anh sẽ dẫn cùng đi mua đồ để tối nay đi dự sinh nhật một người bạn.

4. Chương 4

Lần này vẫn ở cổng trường, Khắc Long vẫn đến muộn và người đợi vẫn là tôi. Tôi không hỏi hắn là đi đâu nữa mà cứ thế nhắm mắt và tựa vào lưng hắn một cách bình yên. Đến tận bây giờ, tôi vẫn không hiểu con người hắn thực sự là như thế nào, chỉ có điều tôi không sợ hắn như lúc đầu ngoại trừ mỗi lần hắn lại lôi chuyện Hiếu Thiên ra.

Hắn dừng chân ở một Nhà hàng ăn lớn và bảo tôi sẽ phải đi cùng hắn đến tối nên cần phải “ nạp năng lượng” đầy đủ. Nhờ vậy mà tôi lại được miễn phí một bữa ăn trưa ngon lành với những món ăn đắt tiền mà tôi chưa một lần được nếm. Ăn uống no nê, Khắc Long đưa tôi đến một shop quần áo sành điệu, chỗ này tôi cũng chỉ dám ngó vào thôi chứ chưa bao giờ dám đặt chân đến. Khắc Long cứ như thể người khai hoang cho tôi những vùng đất mới, những vùng đất diệu kì.

Khắc Long dắt tôi vào và bảo chị phục vụ chọn lấy những bộ đất nhất và đẹp nhất để cho tôi thử. Sau một hồi ngắm đi ngắm lại, hắn lựa được một bộ ưng ý nhất. Đó là một bộ váy màu tím, ở ngực phải có thắt một cái nơ xinh xinh, phần dưới gồm nhiều tầng, bông bênh trông rất đẹp. Tôi xúng xính mặc nó vào, tôi cảm thấy tôi như trở thành một con người khác, tôi thật xinh đẹp, sang trọng và kiêu diễm làm sao. Tôi không còn là con bé nhà quê của ngày hôm nào nữa.

Rồi Khắc Long dẫn tôi qua phòng trang điểm. Ở đó có những chuyên viên nổi tiếng và chuyên nghiệp trực tiếp trang điểm cho tôi. Họ bảo tôi là người có nét đẹp không thật xuất chúng nhưng rất tự nhiên, nếu trang điểm vào thì sẽ không thua kém bất kì ai. Không hiểu họ có nhìn tôi hay không nhưng tôi vẫn cảm thấy vui vui trong lòng. Tôi nhận ra được một điều nữa, đó là từ khi Khắc Long chạm đến cuộc đời tôi thì dường như tôi đã trở nên hoàn hảo và được chú ý hơn thì phải. Hay chẳng tôi là một viên ngọc quý mới được phát hiện? Tôi nhẹ mím cười.

o-o-o

Sau mấy giờ đồng hồ ngồi trang điểm gương mặt, đeo thêm phụ kiện, cắt tỉa lại móng, nói chung là làm đẹp từ đầu đến chân. Tôi như một nàng công chúa bước ra từ truyện cổ tích, thậm chí có thể là đẹp hơn như vậy nữa.

-Cưng còn đẹp hơn cả Mai Thu! - Khắc Long hài lòng nói rồi bất chợt âu yếm siết nhẹ lấy eo tôi.

Tôi vẫn cảm thấy hành động của hắn là kì cục. Tôi đẩy nhẹ tay hắn ra và phóng tầm mắt đi chỗ khác.

Khắc Long lại bật cười thích thú, sau đó đưa tôi ra ngoài. Lần này thì hắn không đi bằng chiếc motor phân khối lớn kia nữa mà đi bằng xe hơi. Tôi không đủ sành sỏi để biết đó là loại gì nhưng nói chung chiếc xe này mang dáng vẻ thể thao, nước sơn bóng bẩy màu đỏ quyền rũ và phải nói là cực kì đẹp, đẹp đến nỗi bất kì con người nào cũng phải ao ước.

Tôi thoải mái thả mình tựa vào ghế, đôi mắt lơ đãng nhìn thành phố nhộn nhịp.

Có những người lưng dầm mồ hôi vì đi bộ quá mệt.

Có những người trầm mình dưới cái nắng gắt da.

Có những người thở hổn hển như kiệt sức.

Và có cả tiếng cộc cạch của những loại xe thô sơ, cũ kĩ.

Tôi nhếch môi cười. Bây giờ tôi không giống như họ, tôi được ngồi trong chiếc xe hơi sành điệu, được hưởng thụ bầu không khí trong lành, êm dịu nhờ cái điều hòa luôn được vận hành hết công suất. Cảm giác này cũng không tồi đấy chứ!

Phải chăng người giàu luôn là người hạnh phúc?!

o-o-o

Tốc độ của chiếc siêu xe đột nhiên chậm lại. “ Đến nơi rồi chẳng?”

Tôi bước xuống xe và bắt đầu ngược mắt lên. Đây là một biệt thự đẹp. Ở trước cổng có hàng băng rôn: “ Happy Birthday”

Khắc Long bước vào trong còn tôi thì lèo đèo đi theo hắn. Chúng tôi dừng chân ở đại sảnh của căn biệt thự, nó rộng còn hơn sân tập thể dục ở trường tôi nữa. Chưa bao giờ tôi đi dự một bữa tiệc sinh nhật như thế này, tôi thấy nó giống tiệc đãi khách của các nhà quan chức hơn là một buổi sinh nhật nho nhỏ với bánh kẹo đơn giản mà tôi đã từng đi.

Hắn kéo tôi đến dãy bàn nọ rồi ấn nhẹ tôi ngồi xuống.

- Cưng ngồi đây đợi anh! Anh ra đằng này có công chuyện một lát rồi sẽ quay lại ngay! Nhớ là đừng đi đâu! Gật.

Tôi lại ngồi im một chỗ và bắt đầu đưa mắt ngắm nghía xung quanh.

Sàn nhà được trải thảm nhung đỏ, trên tường được treo những bức tranh cực kì đẹp và đắt giá, theo hiểu biết của tôi thì có còn có một vài bức của các danh họa nổi tiếng trong nước và ngoài thế giới. Phía trần nhà cao cao là những loại đèn đủ kiểu, đủ sắc mà mỗi khi được bật lên là cả không gian lại như chìm ngập vào sắc màu cổ tích.

Đồ ăn được sắp xếp theo kiểu tiệc đứng, muốn ăn gì chỉ cần lại lấy là xong. Còn nếu muốn dùng đồ uống thì chỉ cần quay sang gọi người phục vụ là họ sẽ mang đến ngay nhưng chỉ toàn rượu là rượu nên tôi không quen lắm, tôi chưa uống rượu bao giờ.

Buổi sinh nhật này chắc phải có đến trên 100 khách, ai nấy cũng đều mặc đồ đẹp và lộng lẫy như tôi, họ là những con người cao quý, có địa vị trong xã hội. Có lẽ chỉ có mỗi mình tôi là con nhà nghèo, nghĩ mà cũng thấy tủi thân. Nhưng không sao... tôi cũng xinh đẹp, trang trọng như họ chứ có kém gì ai đâu? Bằng chứng là việc tôi xuất hiện ở đây đã khiến rất nhiều cặp mắt chú ý đến.

-Chào em! – Một anh chàng nọ bước lại phía chỗ tôi và mở lời chào nhưng tôi vẫn không nghĩ là cậu ta chào tôi. À không, hình như cậu ta chào tôi thật bởi vì cậu vừa nói mà vừa nhìn thẳng vào mắt tôi cơ mà.

-Vâng, chào! – Tôi đáp.

-Em đến đây một mình thôi à? Mà sắp đến giờ khiêu vũ rồi đó! Tôi có thể mời em nhảy một điệu được không?

-Ồ nhưng tôi... - Tôi ập a ập ứng, chưa kịp nói rằng tôi còn phải đợi Khắc Long thì cậu ta đã kéo tôi ra sàn. Tiếng nhạc du dương bắt đầu nổi lên, cả ánh đèn huyền ảo cũng vậy. Cậu ta mới cầm tay tôi lên, định bắt đầu khiêu vũ thì...

Đúng lúc đó, Khắc Long đã quay lại. Hắn ghì chặt bàn tay lại và tức giận bước tới chỗ tôi.

-Minh Trúc!

Tôi giật mình buông tay cậu bạn nhảy ra, mỉm cười:

-Anh quay lại rồi đó hả?

-Cô còn cười được à? Tôi dặn cô ngồi yên đợi tôi mà lại đi ra ngoài, đã thế lại còn nhảy cùng thằng cha nào đây? Cô hay nhì? – Nói rồi hắn găm mặt giằng lấy tay tôi, không quên nhìn anh chàng lúc nãy như địch thù:

-Liệu hồn mày đó!

o-0-o

Khắc Long kéo tôi đi rất xa chỗ đó, hắn kéo tôi lên sân thượng.

-Bỏ tôi ra đi! Anh đang làm tôi đau đó! – Nói rồi tôi dùng hết sức mà hất tay hắn ra.

-Cô thật là quá đáng! Chưa có cô gái nào cặp kè với tôi mà lại dám làm như cô! Cô nghĩ mình là ai hả?

Tôi cắn môi rồi trừng mắt nhìn hắn, tôi cũng đang tức giận không kém:

-Anh mới là người phải trả lời câu hỏi đó đó. Anh nghĩ mình là ai mà muốn làm gì tôi cũng được? Tôi chưa bao giờ nghĩ tôi là bạn gái của anh. Anh rõ chưa?

-Rồi cũng sẽ phải hối hận về câu nói này. Sẽ chẳng bao lâu nữa đâu, cũng sẽ bám lấy anh và cả... cầu xin anh không bỏ rơi cũng nữa.

Tôi héch môi sau đó ngồi lên ghế rồi ngược mặt lên để từng đợt gió cứ thế thổi thẳng vào gương mặt son phấn.

Tôi không tin sẽ có cái ngày đó. Tôi không tin sẽ có ngày tôi phải cầu xin hắn bởi vì tôi nhận thấy... hắn rất thích tôi. Hắn mới là người phải bám theo tôi.

Một lát sau khi Khắc Long đã bình tâm hơn một chút, hắn đưa tôi xuống đại sảnh để dự tiệc. Chàng trai ban nãy lên lại chỗ tôi và thì thầm:

-Người xinh đẹp như em, đáng lẽ phải nên yêu người như anh đây này. Anh đẹp trai, nhà giàu, quyền lực chẳng thua gì Khắc Long, hơn hết anh sẽ yêu em hết lòng, cô bé ạ. Khắc Long... rồi hắn sẽ bỏ em như bao cô gái khác thôi. Em sẽ chẳng là gì của hắn đâu!

Lại thêm một người nữa khuyên tôi về điều này nhưng tôi lại thấy khác, Khắc Long có vẻ yêu tôi lắm cơ mà?

5. Chương 5

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

6. Chương 6

Về tới nhà trọ, tôi kéo Hiếu Thiên vào phòng mình ngay để băng bó vết thương trên tay cho anh.

Anh cứ ngừng ngoảnh không chịu đi cùng tôi mà cứ một mực rằng để anh tự băng bó nhưng làm sao mà tôi lại để mặc anh như vậy được chứ? Chẳng phải vì tôi nên anh mới bị thương đó sao?

Tôi bắt gặp ánh mắt dò xét từ Nhật Hạnh và Đan Quỳnh. Tôi đọc được ánh mắt của Nhật Hạnh là khó hiểu còn Đan Quỳnh là sự thất vọng xen lẫn với trách móc, ánh mắt của nhỏ thực sự khiến tôi xót xa rất nhiều lắm nhưng cũng như mọi lần, tôi quay mặt đi và lắng sang chuyện khác ngay. Tôi nhờ nhỏ đi lấy giùm tôi ít băng gạc, oxi già để sát trùng cho anh.

-Tại sao anh Thiên bị thương vậy Trúc? – Đan Quỳnh vội vã hỏi còn nhiệm vụ đi lấy đồ dùng thì nhỏ lại đùn đẩy sang cho Nhật Hạnh, tôi biết không phải vì nhỏ ngại đi lấy mà chỉ vì nhỏ quá lo lắng cho anh hoặc cũng có thể nhỏ không yên tâm để anh lại với tôi. Lòng tin về tôi của Quỳnh ít nhiều đã dần phai mờ, tôi hiểu.

o-0-o

Sáng hôm sau. Hiếu Thiên nhìn chiếc xe đạp anh mới đi sửa về mà bật cười:

-Đúng là cái số không cho anh cười con ngựa sắt này rồi Trúc ơi! Anh mới lấy về ở tiệm sửa xe thì bây giờ đến lượt cánh tay anh cần sửa!

-Tại em cả... - Tôi nói, giọng mỗi lúc một chùng xuống. Thấy thế, Hiếu Thiên liền vội lắc đầu kéo tay tôi đi:

-Nếu anh không bị thương thì liệu em có an toàn không? Đáng mà em! – Nói rồi anh lại quen tay khoác vai tôi rồi chột kêu á lên: - Ủi da!

Tôi khẽ bật cười nhưng lòng thì lại như đang thắt. Tôi tự hỏi có phải tất cả đều là do tôi hay không?

Có nên hay chẳng nếu cứ tiếp tục nhẫn nhịn Khắc Long? Phải chịu đựng những chuyện vừa xảy ra là quá đủ rồi. Tôi phải nói thẳng với hắn rằng sẽ chấm dứt tất cả ở đây và tôi không tin rằng tiền tài, quyền lực của hắn sẽ làm Hiếu Thiên phải rời khỏi trường học, bây giờ là lúc tôi cần phải tin vào sự công minh của cuộc đời này, tôi phải tin!

o-0-o

Tôi bước tới lớp của Khắc Long để nói chuyện với hắn.

Khắc Long đang ngồi vắt vẻo trên bàn, đánh bài cùng mấy gã trong hội ăn chơi của hắn.

Tôi nhờ chị Mỹ Phương gọi hắn giùm tôi. Chị ấy cũng ở cùng xóm trọ với tôi.

Một lát sau, khi hắn chơi hết ván bài, hắn mới chịu vác mặt ra gặp tôi:

-Sao? Cưng cần gặp anh à? Có chuyện gì không thể?

-Từ nay đừng gọi tôi chứ thế nữa. Cứ coi như anh chưa từng quen biết tôi.

-Tại sao chứ? Bây giờ cưng vẫn đang là bạn gái của anh mà?

Chưa bao giờ cả. Bây giờ anh có muốn đe dọa thế nào thì tôi cũng không sợ đâu. Vì thế nên đừng bao giờ đem điều đó ra nói với tôi nữa, mong anh nhớ cho! – Nói rồi tôi bỏ đi một mạch và thoải mái lắm. Từ nay tôi có thể trở lại như lúc xưa rồi. Tuyệt!

Pha lê tuy đã tì vết nhưng vẫn chưa muộn phải không?

-Khắc Long không thèm đuổi theo nhưng tôi vẫn nghe giọng hắn vang vọng:

-Khi nào có chuyện gì khó khăn thì cứ đến tìm anh nhé cưng!

o-0-o

Khắc Long.

Tôi không tin rằng Minh Trúc có thể dễ dàng rời bỏ tôi như thế. Tôi không tin rằng cô ta có liều vắc-xin chống lại con virus xa hoa của tôi. Chẳng bao lâu cô ta sẽ quay lại tìm tôi thôi. Bởi vì sao ư? Vì cô ta nghèo mà những người nghèo thường dễ bị tiền bạc cám dỗ. Cô ta cũng sẽ không nằm trong trường hợp ngoại lệ.

Tạm thời tôi sẽ gác lại chuyện cưa cẩm cô ta lại mà sẽ đi vui thú với mấy em kiều nữ xinh tươi mà lũ đàn em của tôi mới “tóm” được ở quán bar. Những cô gái đó hấp dẫn hơn Minh Trúc nhiều. Hahaha...

o-0-o

Minh Trúc

Chiều hôm đó, tôi đi học thêm vật lí cùng Nhật Hạnh và Đan Quỳnh.

Buổi học vẫn trôi qua như thế, tôi vẫn hay xung phong lên bảng giải bài tập, Nhật Hạnh vẫn hay ngó sang tôi hỏi bài và Đan Quỳnh vẫn cặm cụi hoàn thành nốt mấy bài nâng à thầy giao cho đến cuối buổi.

-Các em chuẩn bị nộp tiền học tháng này nhé. Nhất là Minh Trúc, em còn 2 tháng chưa nộp nữa đấy! Thầy e là không thể để em khất thêm nữa đâu, cố gắng hoàn thành sớm nhé em!

Tôi thở dài, những ngày cuối tháng của tôi luôn vậy, luôn nặng nề bởi hai chữ “học phí”.

9h30 tối tại quán café.

Khi đã kết thúc xong công việc phục vụ, tôi liền lên phía quầy tính tiền để gặp bà chủ để nhận lương. Thực ra phải đến 2 tuần nữa mới đến kì lĩnh nhưng vì tôi cần quá nên phải xin nhận sớm.

-Cô Xuân ơi! Cô cho cháu lấy trước lương tháng này được không ạ?

-Lương tháng này ấy hả? Cháu đã ứng từ tháng trước rồi cơ mà Trúc! – Nói rồi cô ấy quay sang phía tủ lấy ra cuốn sổ ghi lương của nhân viên – Đây này! Cháu có kí tên đó Trúc.

Nghe vậy, tôi thừ người ra vẻ thất vọng:

-Ồ... Thế là tháng này cháu không có lương ạ? Vậy lương tháng sau... - Tôi đang định nài nỉ xin ứng lương để lấy tiền nộp học thì cô ấy vội cắt ngang:

-Xin lỗi cháu nhưng... dạo này cháu cũng thấy rồi đó, quán cũng không có được đắt khách. Chi trả lương cho nhân viên cô cũng đã cạn túi rồi, không còn để cho cháu ứng nữa đâu, Trúc à!

-Dạ, vâng! Cháu chào cô, cháu về! – Tôi cúi người chào hỏi đằng hoàng sau đó chậm rãi bước về phía cổng – nơi Hiếu Thiên đang đợi tôi cùng về. Tôi cố tình đi chậm là vì không muốn anh nhìn thấy vẻ mặt ấy của mình lúc này.

Tôi biết phải vay mượn ai bây giờ? Hay là Hiếu Thiên...

Tôi đang tiến gần đến phía cổng, định hỏi anh nhưng rồi thì chợt dừng chân lại vì nhận ra anh ấy đang nói chuyện với ai như bác sửa xe.

-Khi nào cậu định trả tôi tiền sửa cái xe đạp cóc cách của cậu đây?

-Dạ chắc chắn sẽ sớm thôi ạ! Bây giờ cháu đang kẹt quá... Bác thông cảm!

Tôi nghe rõ mồn một từng câu, từng chữ. Thì ra Hiếu Thiên cũng đang bần túng nên tôi cũng không thể hỏi mượn anh ấy.

Tôi bước lại phía anh và nhanh chóng bước về nhà. Cả đoạn đường dài là thế nhưng tôi vẫn không nghĩ điều gì khác ngoài việc phải mượn tiền một ai đó.

.

Về đến nhà, tôi lao đầu vào học bài ngay nhưng vẫn không thể tập trung chút nào. Gánh nặng mang tên “học phí” vẫn đang đè nặng lên đầu óc tôi, đầu phải chỉ vật lí mà còn toán, hóa, anh vẫn tôi còn chưa nộp tiền nữa. Tổng cộng cũng hơn 500 ngàn chứ ít gì?

Tôi quay sang phía hai con bạn đang học bài cặm cụi:

-Hạnh, Quỳnh! Máy cậu có...

-Cậu định hỏi vay bọn tớ hả? “Móm” cả rồi! – Hạnh và Quỳnh đồng thanh nói, chẳng hiểu sao mà cả hai đều nhận ra ngay điều tôi muốn hỏi.

Xóm trọ nghèo mà, đúng là chẳng ai khá hơn ai cả. Ai cũng chật vật với hai chữ “đồng tiền”. Giá mà bất kì ai trên thế giới này cũng đều giàu có thì có phải là tốt không?

Tôi mãi miết nghĩ đến nỗi ngủ gục lên bàn lúc nào không biết.

Đầu óc tôi lại bay bổng trong không trung của vạn suy nghĩ. Và trong một khoảng trống nào đó vẫn còn văng vẳng tiếng nói của Khắc Long...

“Khi nào có chuyện gì khó khăn thì cứ đến tìm anh...”

7. Chương 7

Tôi vẫn không bỏ được cái tật suy nghĩ nhiều. Mỗi lần có việc gì vướng mắc, tôi lại suốt ngày đâm đầu vào suy nghĩ đến nỗi nhiều lần quên cả nồi rau đang luộc hay bưng café nhâm bàn. Lần này thì tệ hơn nữa, vì mãi dần vật về chuyện tiền nong nên tôi còn suýt bị đụng xe.

Chuyện là khi nãy trên đường đi học, đầu óc tôi vẫn để lên tận mây mà quên cả nhìn đường, cũng may bên phải tôi luôn là Hiếu Thiên, bất kì lúc nào anh cũng có thể bảo vệ lấy tôi. Chứ không thì... tôi không chắc rằng mình còn có thể ngồi ở lớp học vào lúc này nữa.

Tôi chống cằm và đưa mắt nhìn ra ngoài sân trường. Ánh mắt tôi bỗng bắt gặp dáng người Khắc Long. Mỗi lần trông thấy hắn hay chợt nghĩ đến hắn, tôi lại không thể kìm mình suy nghĩ về lời nói cuối cùng hắn nói với tôi... “Khi nào có chuyện gì khó khăn thì cứ tới tìm anh.”

Tôi biết, tôi rõ và tôi chắc chắn nếu đề cập với hắn về chuyện này thì hắn sẽ không từ chối đâu. 500 ngàn đối với một tên công tử nhà giàu như hắn thì có nghĩa lí gì chứ? Để chiều lòng tôi, hắn thừa sức vung ra cả chục tờ như vậy, nhưng... tôi đã tự dặn lòng rằng sẽ không bao giờ động đến hắn nữa để tôi có thể sống một cách bình yên. Tuy nhiên xét theo thực tế thì vào lúc này, trong tất cả người mà tôi quen biết thì Khắc Long là người có khả năng giúp đỡ tôi nhất.

Liệu tôi có nên hỏi mượn hắn không?

o-0-o

Chiều hôm đó, tại buổi học vật lí.

-Minh Trúc! Em đã chuẩn bị tiền để nộp chưa?

-Dạ... Thầy cho em khát thêm...

Mặt tôi bắt đầu đỏ lừ lên. Để thầy nhắc nhở mãi, tôi đâu có muốn. Nhưng, không có tiền thì tôi cũng đành bất lực. Cứ cái đà này, có khi tôi phải nghỉ học mất. Tôi thở dài, có lẽ tôi đã quyết định được có nên hỏi mượn Khắc Long hay không rồi.

o-0-o

Sáng hôm sau, vừa đến trường là tôi chạy sang lớp của Khắc Long ngay. Tôi nhìn quanh mãi mà không thấy hắn đâu, chỉ thấy một gã nào đó như là đàn em của hắn, vừa thấy tôi là gã ấy đã chạy ra hỏi:

-Cô đến tìm Khắc Long đấy à?

-Vâng! Sao anh biết?

-Khắc Long không có ở đây, cậu ấy dặn nếu thấy cô sang tìm thì nhắn là chiều nay cậu ấy sẽ đến bar Melody. Tôi khẽ gạt đầu cảm ơn rồi đi về lớp mà lòng nặng trĩu. Vậy là Khắc Long đã biết trước chuyện này và cố tình sắp đặt như thế. Càng lúc tôi càng hận mình, tôi hận vì tôi đã tự biến mình thành con rối trong tay hắn.

o-o-o

Khoảng 2 giờ chiều, tôi đã có mặt ở trước cổng Melody Bar. Tôi nuốt nước bọt để lấy dũng khí bước vào trong nhưng sao bàn chân vẫn không tài nào nhúc nhích được. May thay, vào đúng lúc đó có một cô gái tiến nhẹ nhàng lại chỗ tôi:

-Cô là Minh Trúc? – Vừa hỏi, cô ta vừa đưa mắt nhìn tôi từ đầu đến chân khiến tôi ngượng không thể tả. Bởi vì trông tôi thật “kì quái” so với cái nơi này. Tôi chỉ mặc quần tây và áo thun đơn giản trong khi đó mọi người ở đây có lẽ ai nấy đều ăn mặc thời trang như cô gái đang đứng trước mặt tôi vậy. Sau một hồi quan sát để chắc chắn tôi là Minh Trúc, cô ta liền nói: - Đi theo tôi!

Tôi bước theo cô ấy và đoán rằng đó chính là người mà Khắc Long cử đi đón tôi như cái lần ở nhà hàng Kem Ý.

Đây cũng là lần đầu tôi đến một quán bar. Ở phía trước bar là không gian thoáng đãng của những dãy bàn uống café vắng khách. Càng bước vào trong thì không khí thật ở đây mới được phô bày hết.

Tiếng nhạc rộn rã khiến tai tôi nhức. Ánh đèn nhấp nháy khiến mắt tôi đau. Cảnh nhảy nhót hoang dại của những đôi trai gái khiến tôi rùng mình. Đây quả thật là một nơi kinh khủng mà tôi không tài nào thích nghi được dù chỉ trong chốc lát.

Cô gái đưa tôi đến mấy dãy bàn khác, ở đó người ta tụ tập đánh bài, uống rượu. Trong số đó, tôi bắt gặp Khắc Long. Hai tay hắn dang rộng ôm lấy mấy cô gái trẻ đẹp, cô này bưng rượu, cô kia cầm đĩa trái cây. Hắn được phục vụ tận tình còn hơn cả những ông vua của thời xa xưa.

Có vẻ như hắn đã nhìn thấy tôi. Hắn bật cười nhìn tôi và vẫy tay ra hiệu cho tôi bước lại.

Mấy cô gái quanh hắn nhìn tôi bằng ánh mắt khó chịu. Cũng đúng thôi, họ chỉ quen nhìn những con người sang trọng, sành điệu chứ còn một con bé như tôi thì... Huhm... Có lẽ tôi là sinh vật lạ trong mắt họ cũng nên.

-Mấy em đi ra cho anh nói chuyện với cô bồ coi nào! – Khắc Long lớn giọng nói làm tôi muốn chín cả mặt. Tôi vẫn nghe rí rích bên tai tiếng lèo nhèo của họ: “ Xì! Đồ nhà quê!”

Tôi vẫn cứ đứng yên, cho đến khi Khắc Long bước lại và kéo tôi ngồi xuống.

-Anh biết cưng sẽ sớm đến tìm anh mà! Bây giờ... thì đồng ý làm bạn gái anh chứ?

-Tôi chỉ muốn... mượn anh 500 ngàn.

-Với điều kiện...

Tôi nghe hắn nói đến đây là đã vội chặn ngay lại, tôi rất sợ phải nghe về sau của hai chữ “điều kiện”:

-Khoan đã! Tôi mượn rồi sẽ sớm trả anh thôi.

-Cũng cần điều kiện chứ cưng! Anh đâu phải là cái ngân hàng cho vay miễn phí chứ! – Khắc Long héch mép nói rồi dùng bật lửa quẹt điếu thuốc lá một cách điệu nghệ.

-Tôi có thể trả lãi... - Tôi cắn răng nói.

Khắc Long quàng tay vào cổ tôi, sau đó ghé mặt hắn sát vào mặt tôi:

-Lãi à? Huhm... anh không cần! Cưng không cần trả cũng được! Chỉ cần... uống cho anh ly rượu này thôi!

-Tôi không biết uống rượu... - Nói rồi tôi đẩy hắn ra. Không đơn thuần là tôi ghét mùi thuốc lá phả ra từ hơi thở của hắn mà còn là tôi sợ nhìn gương mặt đẽu giả của hắn lúc này.

-Tùy cưng... Cứ chọn đi. Anh không ra điều kiện khác đâu nhé! – Nói rồi hấn từ từ rót rượu. Đôi môi vẫn nhếch lên cười một cách mãn nguyện. Tôi cảm nhận được việc làm khó tôi khiến hấn rất vui.

Rót rượu xong hấn đưa cho tôi và nheo mắt đầy thách thức:

-Uống đi! Cưng sẽ có 500 ngàn!

Tôi đang phải đấu tranh tư tưởng dữ dội lắm.

Tôi cần phải có tiền. Nhưng tôi cũng không thể uống rượu.

Nếu tôi uống rượu thì liệu có chuyện gì xảy ra không? Cũng có thể là không, chỉ là một ngụm rượu thôi mà...

Còn nếu tôi không có tiền? Điều đó cũng đồng nghĩa với việc tôi sẽ phải nghỉ học mà điều này thì không thể.

Tôi nhìn ly rượu, nhìn Khắc Long và rồi... tôi nâng ly uống ừng ực. Đầu lười, cổ họng, đường xuống dạ dày bắt đầu nóng ran, tôi choáng váng đưa mắt nhìn xung quanh... Hình ảnh của Khắc Long cứ thế mờ dần trong đôi mắt tôi và mọi vật cũng dần dần mất hút.

Tôi không còn nhìn thấy gì nữa, chỉ còn nghe thấy tiếng nhạc ồn ã và đầu đó... có tiếng động của máy chụp hình.

.
. .

Tôi choáng váng tỉnh dậy. Quán bar vẫn đang rộn rã tong tiếng nhạc và những điệu nhảy cuồng nhiệt của biết bao tay chơi. Tôi quay quắt tìm Khắc Long nhưng không thấy hấn ở đâu cả. Có lẽ hấn đã về rồi. Sau một lát định thần thì tôi thấy mình vẫn đang nằm ở trên ghế salon và trên tay có đến 2 tờ polime 500 ngàn. Vậy là hấn đã giữ lời hứa, thậm chí là trên cả lời hứa nữa.

Tôi thở phào nhẹ nhõm vì cuối cùng vấn đề học phí đã được giải quyết, khẽ mỉm cười tôi nhanh chóng rời khỏi Melody Bar.

Mấy hôm sau...

Vật lí.

- Thưa thầy cho em nộp tiền. 2 tháng ạ!

Hóa học.

-Cho em nộp tiền, cô ơi!

Anh văn.

-Em còn mấy tháng chưa nộp vậy ạ?

Toán.

-Dạ! Em nộp tiền.

o-0-o

Một buổi tối tại nhà trọ.

Tôi, Quỳnh và Hạnh vẫn đang ngồi học bài như bình thường thì Quỳnh bỗng lên tiếng:

-Trúc này... Cậu xoay tiền ở đâu ra mà nộp học phí nhanh thế?

-Tớ mượn! – Tôi đáp gọn, sau đó lại cúi đầu vào cuốn từ điển dày cộm. Nửa là vì tôi phải học nhiều từ vựng, nửa là vì... tôi muốn tránh né.

-Mượn à...? Ai mà có nhiều tiền thế nhỉ? – Quỳnh gật gù nói, giọng nhỏ hơn trước như tự thì thầm với chính mình. Tôi nghe thấy nên liền phải tìm cách né đi:

-Thôi! Tớ phải đi tắm đã. Cả chiều bạn quá chưa tắm được đây này! Hi hi!

Cũng may Quỳnh và Hạnh chỉ ngó lên nhìn tôi rồi lại cắm cúi vào học mà không hỏi gì thêm.

Thường thì khi một người nào đó gặp may thì ngay sau đó kiểu gì cũng sẽ gặp một điều gì đó chẳng lành để cân bằng.

Tôi cũng không ngoại lệ khi vừa bước ra khỏi cửa đã gặp chị Mỹ Phương.

-Khi sáng, em đến tìm Khắc Long làm gì vậy? Em cũng quen với gã ấy hả?

Chị ấy vừa dứt câu là tôi đã cảm nhận được những ánh mắt nhìn không mấy thiện cảm từ hai cô bạn cùng phòng dù tôi không hề ngoái đầu lại nhìn họ.

.

.

-Coi như tớ xin hai cậu đấy! Đừng nói cho Hiếu Thiên biết tớ đi gặp Khắc Long! – Tôi chấp chấp tay, nghiêng mình 90 độ mà ra sức van nài.

-Vì lí do gì cậu đi gặp hắn ta? Đạo này cậu có biết rằng cậu kì cục lắm không hả Trúc? – Đan Quỳnh tức giận, nhỏ gắt lên.

-Biết chứ... Nhưng... Tớ đến gặp chỉ là để cầu xin hắn bỏ qua chuyện của anh Thiên... Chuyện là thế này...

Tôi bắt đầu kể tường tận tất cả mọi việc cho hai cô bạn nghe, ngoại trừ việc hắn đề nghị được làm bạn trai của tôi và những chuyện liên quan giữa tôi và hắn sau này. Tôi vẫn che giấu.

8. Chương 8

.....Lời Nói:.....

Sau giờ học toán, tôi nảy ra ý tưởng sẽ đi dạo khắp đường phố vì đã từ lâu tôi không còn chú ý đến cái sở thích thú vị này của mình.

Tôi cũng như bao người con gái khác. Tôi thích đi mua sắm, thích mặc những bộ đồ thời trang, hợp mốt nhưng... có lẽ tôi không hạnh phúc được như họ. Tôi chỉ biết ngắm từ xa mà chưa một lần mua được một món đồ nào đó khiến tôi thật sự mê mẩn. Tôi không có đủ tiền.

Tôi hiểu ông trời đã sắp đặt cho số phận tôi như thế nhưng mỗi lần nghĩ đến điều đó, tôi vẫn không khỏi tủi thân và tự nhủ với lòng rằng mình phải cố gắng hết sức để có thể vươn lên phía trước.

Có lẽ tôi sẽ còn mơn man suy nghĩ dài dài nhưng sức hút của chiếc cài tóc tôi vừa thấy lại còn mạnh mẽ hơn. Tôi dán mắt vào nó và bắt đầu đưa tay chạm nhẹ nó... sau tấm kính.

Chiếc cài tóc thật tuyệt, nó có bản lớn, đúng màu trắng mà tôi thích. Trên mặt gắn những hạt pha lê lấp la lấp lánh trông cứ như những ánh nắng ban mai óng ánh tinh nghịch đang thỏa sức đùa giỡn giữa bầu trời bao la.

“Ước gì mình có được nó!” – Tôi nghĩ thầm rồi chợt gãi đầu vì ý nghĩ “ngớ ngẩn” đó. Làm sao mà tôi có thể sở hữu nó được chứ. Những 150 ngàn cơ mà...

Vào đúng lúc đó... đã có người đi ngang qua và nhìn thấy rõ ràng từng cử chỉ, hành động của tôi mà tôi không hề hay biết. Khẽ mỉm cười, người đó bước đi.

o-o-o

Phải đến vài hôm sau Hiếu Thiên mới tháo băng. Vết thương trông có vẻ đã lành, không còn gây đau đớn gì cho anh nhưng trên cánh tay vẫn còn hằn một đường sẹo rõ dài. Mỗi lần nhìn thấy nó là lòng tôi lại day dứt không yên, nó như đánh vào tiềm thức phải tránh xa Khắc Long. Nhưng điều đó thật khó khi... tôi đã lỡ mắc nợ hần.

Tối hôm nay, Khắc Long ép tôi nghỉ làm một bữa để đi chơi cùng hần.

-Nghỉ một hôm thì có sao đâu chứ? Kêu là cưng bạn ở nhà ôn bài!

Khắc Long nói mà nghe “lọt tai” thật đấy! Tiền lương của tôi tuy nhận theo tháng nhưng vẫn tính theo ngày cơ mà. Không làm một buổi là bị trừ 30 ngàn rồi chứ ít gì? Tôi cố gắng viện cớ:

-Không! Tôi mà nghỉ thì sẽ không được tính lương mà không có lương thì anh biết rồi đấy, lấy tiền đâu ra mà tôi trả cho anh chứ?

-Uả? Anh bắt cưng trả tiền cho anh bao giờ cơ? – Đôi mắt hần tỏ vẻ ngạc nhiên, sau đó lại quay sang nháy nháy đa tình - Cưng chỉ cần ngoan ngoãn đi chơi với anh vài bữa là được rồi! Một triệu với anh cũng chỉ là hai tờ giấy bạc mà anh muốn quăng đi cũng chẳng hết.

Tôi thở dài: “ Đúng là nhà giàu có khác”. Rồi tôi vẫn coi lời nói của hần nhẹ như không:

-Tối nay tôi vẫn đi làm. Đó là công việc của tôi. Còn trả tiền thì dù anh muốn hay không, tôi vẫn phải trả.

-Tùy cưng! Nhưng mà... nếu ngoan ngoãn thì... cưng vẫn sẽ là một cô bé học sinh trong sáng. Còn... nếu... cứ lì lợm thì... Thôi! Anh không nói nữa, kéo cưng bảo anh đe dọa cưng hen! – Vừa nói, Khắc Long vừa vuốt ve bờ má tôi một cách thích thú. Bực mình, tôi đẩy mạnh tay hần ra và gắt lên:

-Là chuyện gì nữa? Nếu là việc của Hiếu Thiên thì... tôi...

-Không phải! – Khắc Long lắc đầu - Việc này liên quan đến cưng thôi nhưng nếu cậu ta biết được thì sẽ... rất shock đấy!

o-0-o

Hiếu Thiên.

Tối hôm nay tôi không đi làm vì tay vẫn chưa thực sự lành hẳn. Minh Trúc cũng thế, cô ấy có việc bạn nên xin nghỉ.

Nhắc đến Minh Trúc mới thấy càng ngày cô càng lạ kì. Tôi cố gắng hỏi Trúc về cái hôm cô đi sinh nhật và cả việc hôm nay cô không đi làm ở quán café. Nhưng lần nào cũng vậy, Trúc luôn tìm cách trốn tránh.

Tôi biết làm gì hơn bây giờ? Tôi chỉ đơn thuần là một người bạn bình thường của cô ấy mà thôi, hà có gì phải quan tâm đặc biệt đến vậy chứ?

Từng đợt gió cứ thế nhẹ nhàng áp vào gương mặt đầy ưu tư lúc này của tôi. Hít một hơi thật sâu, tôi ngược mắt lên ngắm những vì sao đang lấp la lấp lánh. Chúng thật đẹp.

Trên bầu trời cao cao có hai ngôi sao tỏa sáng. Hôm nào cũng vậy, chúng luôn xuất hiện bên nhau ở phía Tây Nam. Khoảng cách giữa chúng chỉ là... một cái nắm tay. Gần gũi. Nhưng thực chất có như vậy không?

Nhìn xa thì chúng rất gần nhưng nhìn gần một cách chân thực thì... chúng rất xa.

Bỗng! Tôi nghe thấy tiếng bước chân đang ngày một tiến đến gần phía tôi hơn. “ Minh Trúc à?” Lòng tôi chột nhĩ nhưng rồi tôi biết ý nghĩ ấy sai.

Đó là Đan Quỳnh. Tôi cũng thân với cô ấy nhưng vẫn không bằng Minh Trúc.

Quỳnh là một cô gái hiền lành, chăm ngoan và rất dịu dàng.

-Anh đang nghĩ gì đó?

-Uhm... Linh tinh thôi!

-Em đọc được trong dòng suy nghĩ của anh... có hai chữ...

-Hai chữ gì?

-Minh Trúc.

-Em... Có thể trở thành nhà tâm lý được rồi đó. Chỉ là... anh thấy dạo này Trúc hơi lạ.

-Em cũng thấy vậy nhưng cậu ấy làm vậy cũng vì có một lí do nào đó thôi. Anh hãy thông cảm cho Trúc nhé.

o-0-o

Minh Trúc.

Đã 8h tối rồi mà Khắc Long mới dẫn tôi đi mua đồ để chuẩn bị đi uống café với hấn ta. Kiểu này tôi không chắc rằng mình có thể về trước 10h. Càng nghĩ mà tôi càng muốn khóc. Vì vậy tôi quyết định rằng không nghĩ nữa, chuyện gì đến cứ để cho nó đến. Tôi mệt mỏi rồi.

-Lựa đồ đi Minh Trúc! Cưng thích bộ nào thì cứ lấy bộ đó!

Tôi vẫn ngồi dựa mình vào chiếc ghế salon và tỏ vẻ bất cần:

-Anh lựa đi.

Dường như Khắc Long cũng chẳng buồn ép tôi tự xem đồ nữa. Hấn vẫy cô phục vụ lại và vẫn câu nói cũ:

-Bộ đắt nhất, trông nữ tính một chút.

Chưa đầy 10 phút sau, tôi đã khoác trên mình một chiếc áo sơ mi có sọc kẻ đi kèm với ghi-lê màu hồng nhẹ nhàng. Ban đầu chị chủ cửa hàng đưa ra cái áo đó với váy jean bó sát ngắn cũn cỡn nhưng tôi một mực không chịu nên đã đổi lấy một chiếc váy voan cùng tone dài ngang gối.

Khắc Long mỉm cười hài lòng nhìn tôi:

-Trông cưng đáng yêu đấy! Nhưng hơi đơn giản. – Nói rồi hấn bước lại dây treo vòng, chọn sợi dây chuyền xâu bằng các hạt màu hồng nhạt có đính bông hoa nhỏ màu trắng.

Hấn đeo sợi dây vào cổ cho tôi rồi ngắm nghía tôi như một con búp bê đáng yêu.

Khắc Long bảo rằng chỉ đi uống café thôi nên mới nhẹ nhàng như thế này chứ còn lần sau đi chơi với hấn, hấn sẽ cho tôi mặc... gợi cảm hơn. Tôi nghe cũng thấy sợ nhưng rồi cảm giác ấy cũng nhanh chóng qua đi vì tôi lại tự nhủ rằng đây là lần cuối đi chơi cùng Khắc Long.

.....

Hấn chở tôi đến quán café mà hấn đã hẹn với bạn bè và đàn em. Trời đất! Đó là quán café mà tôi làm việc. Thấy vậy, tôi liền lay lay tay hấn:

-Khắc Long à! Đi quán khác có được không? Bà chủ mà biết được... tôi chỉ có chết!

-Đàn em nó hẹn ở đây rồi! Đi chỗ khác thì nó lại kêu mình không nể mặt nó. Không được! – Hấn xua xua tay. Rồi quyết định cứ thế kéo tôi vào.

Tôi gằn lên:

-Tôi không đi. Anh thích thì đi một mình. Tôi không phải là con rối!

Khắc Long cắn chặt môi, bàn tay chắc rần của hấn cứ thế bóp chặt lấy đôi tay yếu ớt của tôi. Nước mắt tôi bắt đầu ngân ngấn. Tôi nhìn hấn mà cứ tưởng như có một làn sương sớm đang lướt qua đôi mắt mình.

Hình như hấn đã bắt đầu cảm nhận được tôi sắp khóc. Hấn dừng chân lại, hít một hơi thật sâu để cố giữ bình tĩnh:

-Tôi ghét nhất là nhìn thấy con gái khóc. Lần này tôi đã hẹn bạn tôi cả rồi, chứ không thì... cô cần thận với tôi. Bây giờ đi qua quán Chewly. Được chưa? – Nói rồi Khắc Long lôi chiếc điện thoại ngoại cỡ của mình ra, hấn dời điểm hẹn.

Tôi thở phào nhẹ nhõm rồi đưa tay lên quệt hàng nước mắt.

o-0-o

Tại quán café Chewly.

-Xin giới thiệu với mọi người, đây là Hoàng Trúc, bạn gái mới của tôi. – Khắc Long vừa khoác vai tôi vừa nói. Hắn thật quá đáng, tôi chưa tính sổ cái chuyện hắn tự tiện đổi tên tôi thành Hoàng Trúc mà hắn còn dám khai man tôi là bạn gái hắn nữa chứ.

Mấy nam thanh nữ tú ở đó cứ thế mà nhìn tôi một lượt, từ đầu đến chân rồi từ chân đến đầu. Tôi còn nghe loáng thoáng lời thì thầm của họ:

-Con nhỏ này... trông dễ thương đó chứ.

-Bồ anh Long mà lì! Nhưng mà dù ăn mặc đẹp ấy thì tao vẫn thấy nó quê quê...

-Ừ! Nghe nói nhỏ này nhà nghèo. Chắc nó “lừa tình” anh Long đó!

Tôi nghe mà giận không chịu được mà chỉ muốn bỏ đi thật xa để không nghe những câu nói của họ, tâm trạng tôi lúc này đúng là tệ hơn bao giờ hết.

Và... cả buổi tối hôm đó. Tôi chỉ cố nhướn tai lắng nghe tiếng nhạc du dương của quán café vì không muốn cuốn mình vào chủ đề quán bar hay casino của họ. Những điều đó thì có gì thú vị chứ? Hay đúng hơn là vì tôi chẳng hiểu biết gì về nó nên mỗi khi họ hỏi đến tôi lại đành lắc đầu như một con bé ngốc nghếch, ngô nghê.

o-0-o

Tôi về đến nhà. Thật không ngờ là lần này Hiếu Thiên đã đợi tôi về từ trước cổng. Cũng may là lần này tôi cẩn thận bảo Khắc Long chờ về đến đầu ngõ, sau đó sẽ tự đi bộ về nhà trọ; chứ không thì...

-Sao dạo này em hay đi chơi khuya quá vậy?

-Em chỉ đến nhà bạn. – Tôi đáp và bước vội về phòng. Anh vẫn chạy theo tôi, hỏi ráng:

-Cách em ăn mặc cũng rất lạ nữa.

Tôi vẫn tỏ vẻ thờ ơ:

-Có gì đâu mà lạ chứ!

-Em có điều gì giấu anh phải không, Minh Trúc? – Anh giằng lấy tay tôi và hỏi, giọng nghiêm lại.

Tôi vùng ra bằng hết sức mình và hét lên:

-Thôi đi! Anh là gì mà can thiệp sâu vào đời sống người khác như thế?

Anh lặng người. Và tôi cũng vậy. Tôi chợt nhận ra, tôi đã làm anh ấy đau đến mức đôi mắt anh ấy co lại, nước mắt đã gần ứa ra. Không hiểu anh đang đau ngoài thể xác hay là đau trong tinh thần do lời nói của tôi chà đạp mà ra?

“Lời nói của em đã làm anh tổn thương nhưng xin anh hãy hiểu rằng em không hề cố ý. Tận đáy tim mình, em xin lỗi anh!”

9. Chương 9

Sáng hôm sau, Hiếu Thiên đã đi học trước mà không đợi tôi cùng đi. Có lẽ anh còn giận chuyện tối qua chẳng? Mà cũng đáng giận lắm chứ? Nếu đặt tôi vào trường hợp của Hiếu Thiên, tôi cũng giận, thậm chí tôi còn giận nhiều hơn anh nữa.

Tôi thở dài sau đó bước đến trường một mình. À không, có lẽ tôi nên đợi Đan Quỳnh rồi cùng đi thì tốt hơn vì đi một mình tôi sẽ cảm giác trống trải lắm.

Bỗng, một chiếc xe hơi đỗ ngay đầu ngõ. Tôi không nghĩ đây là Khắc Long cho đến khi cánh tay hắn vẩy vẩy và gương mặt hắn bắt đầu lộ ra thì tôi mới biết hắn đến chỗ tôi đi học.

Tôi dẫn đo một hồi sau đó cũng bước lại phía hắn.

-Đợi tôi sao? – Tôi tròn mắt hỏi, da mặt tôi căng lên vì căng thẳng. Mỗi khi gặp hắn đều là lúc chẳng có gì tốt đẹp.

-Không chừng thì ai nữa? – Khắc Long nói vẻ thản nhiên, sau đó bật cửa xe ô tô. Tôi e dè bước vào sau đó lại quay sang hắn giao hẹn:

-Đây là lần đầu tiên và lần cuối anh đón tôi đi học đấy nhé!

Hắn bỏ lời nói của tôi ngoài tai:

-Cái đó thì... quyền quyết định đâu phải ở chừng?

Khắc Long nói vậy mà có lí đấy chứ? Từ trước đến nay tôi tự quyết định ỉnh được bao nhiêu lần? Ừ thì 1, 2 lần gì đó. Nhưng tính ra thì lúc nào thế chủ động cũng ở Khắc Long. Tôi bị động.

Chẳng mấy chốc cũng đã đến trường rồi. Bình thường tôi đi bộ cũng đã nhanh, nay đi bằng xe hơi thì không nhanh mới là lạ ấy.

Tôi đang định đẩy cửa bước ra thì Khắc Long đã vội kéo tay tôi lại:

-Khoan đã! Lát nữa xuống canteen ăn sáng cùng anh!

-Không! Tôi ăn rồi! – Tôi cố gắng từ chối khéo. Tránh được việc đi cùng hắn bao nhiêu là tốt bấy nhiêu mà.

-Đi cùng anh đi!

-Tôi nói không là không! – Tôi gắt lên, đẩy cửa xe cái rầm sau đó không quên “tặng” cho Khắc Long một cái nguyền rũ dài.

Hắn bỗng bật cười vì cái hành động của tôi, rồi hắn cố tình nheo mắt đầy khiêu khích:

-Ngày mai anh sẽ khiến chừng phải đi ăn sáng cùng anh. – Nói rồi anh đưa tay mi gió – Từ nay chừng phải xưng là “em”, ai lại cứ “tôi- anh” như thế? Nghe kì lắm đó!

-Tôi còn chưa tính sổ anh cái chuyện đổi tên tôi thành Hoàng Trúc đó!

-Chẳng phải chừng là Hoàng Minh Trúc sao? Hoàng Trúc nghe kêu hơn Minh Trúc nhiều, đúng không?

Tôi chẳng biết làm gì ngoài việc nhún vai và bỏ đi bởi cái lí sự đáng ghét của Khắc Long. Lạy trời! Có lẽ kiếp trước hắn là cha, là mẹ của tôi quá!

o-o-o

Vào lớp học, tôi vẫn chưa thấy Đan Quỳnh đến. Bụng bảo dạ rằng cậu ấy sẽ không đến muộn đâu và tôi lại tặc lưỡi cho qua.

“ Tùng! Tùng! Tùng!” Ba hồi trống dục đã vang lên. Đan Quỳnh vẫn chưa đến. Tôi cảm thấy hơi sốt ruột và lo lắng nhưng vào lúc này thì tôi cũng chẳng làm được gì ngoài việc hi vọng.

Cho đến một lát sau, khi cô giáo chủ nhiệm đã vào thì Quỳnh mới lộ mặt đến, bộ mặt hốt ha hốt hải:

-Thưa cô cho em vào lớp...

-Sao em đi trễ...

Quỳnh cúi đầu xin lỗi, bỏ lửng câu hỏi của cô giáo rồi bước về chỗ ngồi:

-Dạ! Em xin lỗi cô, lần sau em sẽ đến sớm hơn.

Tôi nhận thấy gương mặt đờ đờ sát khí của Đan Quỳnh dành ỉnh. Thực ra không đến nỗi như thế, chả là ít khi thấy cậu ấy có vẻ mặt bức bối với tôi nên tôi mới có cảm giác như vậy.

-Minh Trúc! Này cậu hẹn tớ đi học cùng cậu, thế tại sao lại đi trước? – Quỳnh gắt lên bằng giọng nhỏ vì không muốn làm mất trật tự trong giờ học.

Tôi lúng túng, ra sức viện cớ:

-Tớ... Tớ... À! Tớ nhớ ra mình phải trực nhật nên phải đi trước.

-Thà cậu không hẹn thì thôi! Đã hẹn thì phải đi cùng chứ? Tớ tuy đến lớp không sớm nhưng lúc nào cũng không bị muộn giờ. Đây là lần đầu tiên đấy! – Quỳnh trách móc. Sau đó lại quay đầu lên bảng và chú tâm vào bài học.

Tôi thở dài, tôi biết mình sai.

Cả buổi học sau đó, Đan Quỳnh không nói đến tôi một lần. Mà nếu có cũng chỉ là một cái nhìn lạnh băng. Nếu chỉ vì tôi để cậu ấy đến muộn thôi thì liệu Quỳnh có giận đến vậy không? Hay là vì... Quỳnh đã biết được điều gì đó...?

Giờ ra chơi.

-Đan Quỳnh! Cậu vẫn còn giận tớ đấy sao? – Tôi quay sang chỗ Quỳnh, sốt sắng.

-Không! Chẳng phải cậu làm gì cũng có lí do chính đáng đấy sao? – Quỳnh đáp và cố tỏ ra thờ ơ.

-Thôi mà! Nếu... tớ lỡ làm cậu giận như thế thì... cho tớ xin lỗi. – Tôi nheo mắt nói bằng giọng ăn năn nhất có thể. Sau đó chìa ra một thỏi kẹo alpenliebe. – Cậu đã từng nói một viên kẹo ngọt ngào có thể xóa tan lỗi lầm cơ mà!

Đan Quỳnh cười nhẹ, trong đó phảng phất một nỗi thất vọng vô hình nhưng cũng đủ cho tôi cảm nhận được sự hiện diện tuy mơ hồ của nó:

-Có những lỗi lầm... dù là hàng tá, hàng trăm, hàng ngàn viên kẹo cũng chẳng làm được gì. Coi như tớ nhận lời xin lỗi của cậu, vì đã khiến tớ đi học trễ. Nhưng, cậu nên tự ngẫm lại bản thân... Tớ chỉ muốn cậu mãi là cậu thôi... Đừng để tớ, Nhật Hạnh và đặc biệt hơn là anh Thiên thất vọng được không, Trúc?

o-o-o

Ăn cơm xong tôi ngó vội lên đồng hồ. Bây giờ đã là 6h30 rồi, tôi phải nhanh nhanh một chút thì mới kịp giờ làm được. Thay đồ chuẩn bị xong tôi liền đi qua dãy trọ của Hiếu Thiên để nhắn rằng tôi sẽ xin nghỉ làm cho anh thêm vài bữa nữa.

Nhưng tôi vừa qua là anh Khánh Huy – bạn cùng phòng của anh Thiên đã vội nói:

-Thiên nó vừa đi làm rồi Trúc!

-Sao cơ ạ? – Từ ngạc nhiên, giọng tôi lại trầm hẳn vì lo lắng -Tay anh ấy còn chưa lành hết cơ mà...

-Anh cũng nói rồi đó nhưng nó nào chịu nghe!

-Dạ vâng ạ! – Tôi khẽ cúi đầu chào anh Huy, sau đó lẩn thẩn đi đến quán café.

Hiếu Thiên đi làm mà không gọi tôi cùng đi. Chưa bao giờ chúng tôi xảy ra những chuyện như vậy. Càng nghĩ mà lòng tôi lại càng buồn, buồn rười rượi.

Đến nơi.

Tôi thấy Hiếu Thiên bưng đồ một cách khó khăn mà lòng xót xa. Tôi liền chạy lại giúp anh:

-Để em bưng cho!

-Không cần đâu! – Anh khẽ lắc đầu - Tôi là ai mà có thể nhờ cậy sự giúp đỡ của em chứ?

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh, khẩn thiết nói:

-Anh là Hiếu Thiên, là bạn thân của em. Được chứ?

Hiếu Thiên xua tay rồi bước đi lạnh nhạt:

-Thôi! Tôi tự làm được rồi. Em hãy làm công việc của mình đi.

Tôi gục mặt xuống. Nước mắt tưởng chừng đã sắp tuôn rơi thì thật may vì ngay lúc đó chị Ngọc Lan gọi tôi đi phục vụ chứ không, tôi sẽ lại mềm yếu.

Tâm trạng tôi không được tốt. Mỗi lần như thế thì tôi lại hay suy nghĩ mà hay suy nghĩ thì tôi lại thiếu tập trung. Cứ thế, tôi thần thờ dọn bàn, lòng miên man.

“ Xoảng!” Mấy cái ly trên tay tôi cứ thế chao đảo rơi xuống đất, đồ uống văng lên cả bà khách bên cạnh. Tôi tái mặt, vội cúi đầu xin lỗi. Sau đó cúi xuống nhặt những mảnh vỡ đang vương *** lung tung.

-Xin lỗi một câu là xong à! – Bà khách lúc này hất giọng đanh đá - Cô đứng lên cho tôi! Xem thử cái áo này đáng giá bao nhiêu tiền mà để cô tự do thoải mái thế hả?

Nhặt xong sơ qua các mảnh vỡ, tôi đứng dậy cúi đầu một lần nữa:

-Tôi xin lỗi bà.

-Cái áo khoác này tính theo giá thị trường thì cũng trên dưới 300 ngàn đấy. Đền cho tôi! – Bà ta chống nạnh, mắt long sòng sọc vì tức giận.

Tôi vẫn cố mỉm cười một cách thân thiện:

-Tôi sẽ giặt nó cho bà, đảm bảo sẽ trắng sạch như xưa. – Tôi chắc như đinh đóng cột do ít nhiều tôi cũng có kinh nghiệm về việc này rồi. Tôi rất giỏi nữ công gia chánh mà.

-Giặt cái gì mà giặt chứ! Đền tiền cho tôi! – Bà ta gằn giọng và ... “ Bốp!” Bà hất tay tát mạnh vào má tôi một cách không thương tiếc.

Tôi quy ngã.

Giá như có một bàn tay...

Giá như có một lời nói...

Giá như có một con người...

Chở che...

Bảo vệ...

Đơn giản chỉ là những hạnh phúc nhỏ nhoi...

Nhưng đôi khi, hạnh phúc nhỏ nhoi lại là niềm hạnh phúc lớn lao nhất!

-Bà làm cái trò gì vậy hả? – Một giọng nói ầm ập nhưng lại vô cùng hung dữ cất lên. Không ai khác, đó chính là Hiếu Thiên. - Chỉ là một cái áo thôi mà, có đáng như vậy không? Bà làm vậy chẳng khác nào tự hạ thấp danh dự của mình xuống. Nếu cô ấy có thể làm cho chiếc áo vậy bẩn này trở lại như xưa thì tại sao không cho cô ấy cơ hội, mà còn làm trò khó dễ nữa chứ? Còn nữa! Cái áo này... nếu không nhầm thì cũng chỉ là loạt hàng giảm giá đang bán nhan nhản ngoài đường. Muốn mua còn dễ hơn là muốn bán!

Lời của anh nói quả là thấm thía, có lí, có tình nhưng cũng đầy hàm ý mỉa mai khiến từng câu từng chữ cứ như là từng gáo nước lạnh tạt vào mặt bà khách khó tính.

Bà ta tức giận đến nổi mặt đỏ bừng, tay siết chặt như muốn bóp nát thân thể tôi và cả anh Thiên nữa, nhưng vào lúc này dường như bà hiểu rằng không thể làm gì nên vội mở ví quăng mấy tờ tiền lên bàn rồi xồng xộc bước đi.

Tôi ngược đôi mắt ướt nước của mình và nhìn anh đầy cảm kích:

-Cảm ơn anh...

-Em đứng lên đi. – Anh khẽ đỡ tôi dậy rồi nhìn lên đôi má đang hằn đỏ của tôi – Đau lắm phải không?

Tôi lắc lắc đầu, khẽ dựa vào người anh. Ầm ập lắm.

-Không! Anh đừng giận em nữa là em hết đau liền...

-Ngốc! Anh không giận em đâu!

Ngay khung cảnh lãng mạn ấy, giọng nói nghiêm nghị của cô Xuân - chủ quán café lại vang lên:

-Minh Trúc! Cháu vào trong đây cô nói chuyện, việc dọn dẹp mọi thứ cứ để chị Ngọc Lan làm giúp.

Tôi khẽ gật đầu rồi theo chân cô bước vào trong. Nhìn vẻ mặt cô lúc này, tôi không khỏi lo lắng. Những lần trước, khi cô định đuổi việc nhân viên đều như vậy cả, lần này cũng có thể là không nằm trong trường hợp ngoại lệ.

-Trúc! Đạo này, cháu làm việc rất kì lạ. Nghỉ cũng nhiều, làm việc cũng chẳng chú tâm...

-Cháu... cháu...

-Cô rất tiếc nhưng từ nay... cháu không thể làm việc ở đây nữa. Cô cũng chỉ muốn quán café giữ được thương hiệu tận tình, tận tâm, tận lực thôi cháu à.

-Cháu xin cô... cháu... - Tôi nắm lấy bàn tay cô Xuân mà năn nỉ nhưng cô chỉ vô tình đẩy nhẹ tay tôi ra:

-Hôm trước có người thấy cháu ăn mặc sành điệu đứng trước cửa café với một cậu bạn trai, sau đó cháu lại bỏ đi có lẽ vì sợ cô phát hiện ra. Cháu bảo là ở nhà ôn thi, mà lại như thế sao? Thôi, cháu đến chỗ chị Hồng thu ngân lấy tiền lương mấy ngày còn lại nhé! Bây giờ cô đi có việc.

Tôi thần thờ nhìn mọi cảnh vật xung quanh, nhìn người người đang vui cười hoan hỉ khiến lòng tôi càng cảm thấy khó chịu, họ như đang trên người tôi, đang cười vào mặt tôi!?

Tôi thở dài, ánh mắt xa vời vợi.

Tìm một công việc mới ư? Đâu có dễ gì?

10. Chương 10

..... Hoa khôi Mai Thư ::::

Đôi mắt tôi cứ díp lại vào nhau, không tài nào mở ra được. Cho đến khi những tia nắng tinh nghịch từ ngoài khung cửa sổ bắt đầu le lói lườn qua tấm rèm cửa và nhẹ nhàng bước vào trong căn phòng. Tôi nheo mắt chống đỡ lại “bọn kẻ thù khó ưa” đấy, khẽ vươn vai rồi lại tiếp tục ôm gọn chiếc gối ôm vào lòng.

Chả là tối qua tôi lại mắc chứng suy nghĩ, lo âu về chuyện việc làm. Thế nên kết quả là đến mãi hơn 3 giờ sáng tôi mới bắt đầu chợp mắt được.

Biết chuyện, anh Thiên khuyên tôi, Đan Quỳnh khuyên tôi và cả Nhật Hạnh cũng khuyên tôi rằng phải cố gắng để sau này không lặp lại chuyện này nữa. Nhưng đơn thuần họ chỉ nghĩ là vì chuyện tôi làm vấy café vào người khách chứ họ nào biết những nguyên nhân thực sự. Càng nghĩ tôi càng giận mình ghê gớm.

Bỗng...

- Dậy đi Trúc! Anh Thiên đang đợi cậu ở ngoài kia!

Lúc này, tôi mới giật mình vùng dậy. Cuống cuống chạy đi đánh răng rửa mặt, sau đó thay đồ gọn gàng rồi phóng ừ ra chỗ Hiếu Thiên.

- Ngốc! Đi học mà không xách cặp đi sao?

- Ố chết! Vội quá nên em quên! – Tôi tặc lưỡi đáp rồi nhanh chóng chạy lại một vòng vào phòng vợ cái cặp chạy đi.

Tôi thấy mình ngổ thật. Từ trước đến nay, tôi làm việc gì cũng nhẹ nhàng, cẩn thận. Đây là lần đầu tiên tôi đủng đỗng như thế đấy.

Tôi cười rạng rỡ và nắm lấy tay anh Thiên bước đi. Bước ra cổng, đôi mắt tôi đã kịp nhận thấy chiếc ô tô thể thao màu đỏ bóng quen thuộc của Khắc Long. Theo quán tính, tôi lùi người về phía sau, tim đập thình thịch vì lo lắng.

Thấy tôi cứ đứng chôn chân như tượng, Hiếu Thiên bật cười lấy làm lạ:

- Sao thế hả Trúc? Bộ có sói ăn thịt em à?

- Không... nhưng... mình đi đường này được không anh? – Tôi nói và liền chỉ tay về hướng ngược lại. – Nghe nói đường bình thường mình hay đi đang sửa hệ thống cống nên đi bằng đường này, tuy xa một chút nhưng lại sạch sẽ hơn.

- Uả? Thế hả? Hôm qua đã sửa xong rồi cơ mà... - Hiếu Thiên bóp trán nghĩ nhưng rồi cũng bước đi vì tôi đã nhanh chóng kéo tay anh đi theo mình.

Khẽ để ý, tôi thấy anh bỗng quay đầu lại nhìn về phía chiếc xe. Tôi run bần bật nhưng vẫn cố “đánh trống lảng” cho anh không quan tâm đến nó nữa.

o-0-o

Khắc Long.

Cái con nhỏ Hoàng Minh Trúc này kì lạ thật đấy! Nãy giờ tôi đợi cô ta muốn chết mà chẳng thấy tăm hơi đâu.

Tôi đưa tay nhịp nhịp lên thành cửa. Chốc chốc lại ngó lên đồng hồ.

Cho đến khi...

“Grừ! 7h rồi!” Bực bội tôi phóng xe chạy một mạch luôn.

Hay thật đấy, Minh Trúc dám tự tiện đi trước mà không nói với tôi một câu sao? Đáng lẽ cô ta phải nhớ rằng mình là bạn gái của tôi chứ.

“Tuy Khắc Long này là dân chơi khét tiếng nhưng chẳng bao giờ đi học trễ. Thế mà lần này... Haizzz... Kiểu này tha hồ mà mất mặt với lũ đàn em. Mà thôi, nếu như trễ quá thì cùng lắm mình sẽ bỏ tiết rồi “hú” bọn nó đi chơi luôn cho nó oách. Thế thì lại càng tốt chứ sao!” – Tôi nghĩ thầm, sau đó hào hứng rú ga mạnh tay hơn, gạt hai chữ “Minh Trúc” ra một bên, thật xa.

o-0-o

Minh Trúc.

Tôi vừa bước vào cổng trường thì...

- Minh Trúc! Tôi gặp bạn một lát được không?

Bất ngờ tôi ngẩng mặt lên. Thì ra đó chính là Mai Thư – bạn gái cũ của Khắc Long.

Tôi cảm thấy sờ sờ nhưng nhìn thấy nụ cười ấm áp của cô lúc này, tôi cũng cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Rón rén chào Hiếu Thiên, tôi bước đi theo Mai Thư về phía canteen của trường.

.

- Cô cần gặp tôi à? – Chưa kịp ngồi xuống yên vị tại canteen thì tôi đã vội vàng hỏi.

Mai Thư không đáp, chỉ từ tốn chọn món. Sau đó mới quay sang phía tôi:

- Uhm! Tình cờ gặp bạn nên mình muốn rủ bạn cùng đi ăn, thế thôi à!

- Chỉ thế thôi? – Tôi hỏi lại, ánh mắt vẫn xen lẫn với hoài nghi khiến Mai Thư lại bật cười:

- Thật ra cũng chẳng có gì to tát cả đâu. Chỉ là tôi muốn hỏi Trúc rằng dạo này bạn với Khắc Long thế nào rồi.

Tôi khẽ khép mình lại vì cảm thấy căng thẳng vô cùng. Nhưng hình như chính tôi là người tạo ra bầu không khí ấy cơ chứ? Mai Thư thoải mái và tự nhiên đến thế cơ mà... Tôi mỉm cười, giọng run run:

- Khắc Long dù gì cũng chỉ muốn đùa giỡn thôi thôi mà! Bạn cũng biết rồi đấy, hần ta đâu có thật lòng với ai.

- Bạn nghĩ được thế thì tốt quá. Trước đây tôi không tin lời mọi người, chỉ nghĩ rằng với một tình yêu thật sự thì có thể “cảm hóa” được trái tim của anh Long... nhưng tôi nhầm. – Nói xong, Mai Thư lại ngược mắt lên nhìn tôi bằng ánh mắt rưng rờ thân thiện. Nhưng đột nhiên khi chạm phải ánh mắt đang chăm chăm nhìn của tôi, Thư lại chuyển về mặt ngay, cô thất vọng: - Bạn nghĩ là tôi ghen sao? Tôi chỉ muốn khuyên bạn thôi à, vì... bạn đã khá là thay đổi so với ngày đầu tiên tôi gặp bạn đó.

Tôi chợt giật mình. Tôi đã thay đổi thật sao...? Ai cũng nói rằng tôi đã thay đổi. Rõ ràng nhất là vẻ bề ngoài và... thậm chí là có một phần nhỏ trong suy nghĩ và tư tưởng. Có thể tôi vẫn chưa nhận ra được điều đó chăng?

Bỗng, một chàng trai bước đến phía Mai Thư với cử chỉ nhẹ nhàng, lời nói ấm áp:

- Đi thôi em! Anh sẽ cho em xem con gấu bông anh mới mua tặng cho em đó!

Cô khẽ vẫy tay chào tôi sau đó nheo mắt đáp:

- Bạn cứ uống nước đi nhé, tôi tính tiền rồi đó. Bây giờ tôi phải đi với bạn trai tôi.

Thì ra người đó là bạn trai mới của Thư. Tôi chợt nhận ra cậu ấy là Thành Nam – một anh chàng khá nổi bật ở trường với tay nghề ghi-ta cực điêu luyện.

“ Hai người đó thật xứng đôi!” – Tôi nghĩ thầm, sau đó nâng ly sữa nóng lên và uống lấy một hớp.

Ngó đầu qua khung cửa sổ màu nâu có hàng dây leo màu xanh tươi mát, tôi đưa mắt ngẩng nhìn bầu trời trong xanh lúc này. Ở đằng tây có một chú chim bồ câu trắng xóa đang thỏa cánh tung bay giữa nền trời tuyệt diệu. Cảnh tượng lúc này trông thật đẹp và yên bình hơn bao giờ hết.

Tôi mỉm cười, chợt nhận thấy...

Chú bồ câu vừa nãy đang chao đảo, chao đảo và bỗng chốc lao mạnh xuống.

Xung quanh trời đất quay cuồng và cũng dần trở nên u ám lạ thường.

Đầu óc tôi buốt lên từng đợt. Còn đôi mắt thì cứ thế dính lại vào nhau, tôi gục mặt xuống bàn và ngất đi từ lúc nào không biết.

o-0-o

Sau khuôn viên của trường, một nơi không quá kín đáo nhưng lại ít ai để ý đến.

“ Bộp!”

Có một túm gồm một, hai, ba, à không, đến lặn năm cô gái đang “xách” xồng xộc một con bé có dáng dấp mảnh mai với mái tóc dài màu hạt dẻ được uốn nhẹ.

- Giờ xử lí thế nào với cái con nhỏ này đây?

- Thì đập cho nó một trận, cho nó chừa mà tránh khỏi anh Long của tụi mình đi!

Chỉ chờ có thế, cả bọn bắt đầu xắn tay áo lên và giương mắt nhìn “con mồi” một cách thù hằn.

- Cho mày chết nè!

- Cái tội dám “kua” anh Long nè!

- Ngu nè mày!

- Tránh xa Khắc Long ra!

- Mày toi đời rồi em ơi!

Cứ mỗi lời nói của bọn họ lại đi kèm với một cú đá mạnh như trời giáng. Con bé tóc dài thở hổn hển vì đau đớn, đôi mắt cô bắt đầu mở dần ra nhưng dường như vẫn còn chưa nhìn thấy rõ được mọi thứ xung quanh:

- Các người là ai? Sao tôi đau thế này...

- Bị bọn tao đánh mà không đau thì bọn tao đánh làm cái quái gì! Hối ngớ ngẩn.

Con bé đáng thương đấy... chính là tôi – Hoàng Minh Trúc. Đến tận lúc này tôi vẫn không thể nào hiểu được mọi chuyện đang xảy ra vào lúc này. Tôi cố gắng chớp chớp đôi mắt để nhìn rõ hơn. Hình như, trong đám bọn nó có một cô gái tóc ngắn, dáng dấp người cao, thon... và đặc biệt hơn là cô rất giống...

- Mai Thư! Có phải Mai Thư đấy không? Sao bạn lại đánh tôi...

Rì rầm... rì rầm... “Bộ ngũ” ấy cứ thì thầm với nhau điều gì, sau đó cô gái tóc ngắn lại mỉm cười tinh ranh:

- Ai bảo cô dám cướp Khắc Long của tôi chứ! Đáng đời!

- Bạn đã có bạn trai rồi cơ mà... Sao lại...

- Thì sao chứ? Nếu không có cô thì Khắc Long đâu có rời xa tôi chứ? Đúng là đồ cướp bồ, đồ giật bồ, đồ cáo già!!! – Cô gái tóc ngắn rít lên và tiện chân đạp vào người tôi một cái khiến máu từ cổ họng cứ thế trào ra từng giọt, từng giọt nhưng nhiều đến nỗi thấm đẫm cả vùng vai áo.

Đôi mắt tôi đã mờ nhoẹt, nay lại càng mờ hơn. Tôi đau đớn xoa lấy cổ họng mình ngăn áu không chảy ra nữa.

Hai cái lỗ tai của tôi đang cố gắng vận hành hết công suất để lắng nghe những gì họ nói. Thì ra... là vì Khắc Long. Tôi kì thực không tin được, Mai Thư lại như vậy. Rõ ràng, cô ấy đã ngăn lấy lòng ích kỉ mà khuyên bảo tôi và đối xử với nhau như những người bạn thân thực sự.

Thế mà...

Đúng là cuộc đời không có gì có thể lường trước được. Nó cứ như một bức họa vô tri vô giác mà hàng ngày lại được tô vẽ thêm một đường nét vô vàn bất ngờ.

Cổ họng tôi đang rất bỏng, cảm giác lúc này còn khó chịu hơn cả lúc tôi uống rượu lần đầu tiên ở quán bar nữa. Thế mà tôi vẫn cố gắng gào lên từng chữ cho kì được:

- Rốt cuộc... lí do bạn mời tôi đến canteen... là để làm cho tôi mê man bất tỉnh. Sau đó sẽ “xử lí” tôi đúng không hả, Mai Thư?

Lần này thì không phải chỉ một người mà là cả bọn xúm vào mà đáp trả, khiến đầu óc tôi lại hoa lên một mẻ.

- Thì sao chứ? Những điều bọn tôi làm hôm nay, chẳng thấm vào những gì mà cô đã đối xử với bọn tôi đâu.

- Để rồi xem, rồi thì anh Long cũng sẽ bỏ rơi mày và sau đó lại rơi vào tay bọn tao!

- Mày đừng quên lắm đó, chẳng phải ý anh ấy giàu mà mày mua sắm, trang điểm từ thứ này đến thứ khác sao?

- ...

Những lời nói cay độc ấy cứ tiếp tục gieo rắc vào đầu óc tôi, vào bộ não tôi, vào tâm hồn tôi cho đến khi tôi mê man và không còn hay biết thêm một điều gì nữa.

11. Chương 11

Khắc Long.

Tôi đang hào hứng đánh từng quả bi-a điệu nghệ vào lỗ trước sự thán phục của bọn đàn em và cả mấy cô xinh tươi ở đây nữa. Thế mà, bỗng dưng điện thoại lại rung lên như phá đám. Tôi tính không nghe nhưng rồi cũng bực bội nhắc máy:

- Alo!

- Anh Long đây à? Có chuyện không hay rồi!

- Đức Nam hả mày? Chuyện gì thì cứ nói trắng ra đi, anh mày chẳng hiểu gì cả!

- Hoàng Minh Trúc đang nằm dưới phòng y tế. Nghe đồn là bị chị Mai Thư đánh ghen...

- Cái gì??? – Tôi nói mà như hét vào cái điện thoại. Chuyện đánh ghen thì đúng là xảy ra rất nhiều trong lịch sử “thay bồ hơn thay áo” của tôi nhưng điều khiến tôi phải ngạc nhiên đến thế chính là Mai Thư.

Tôi cúp máy, ngồi phịch xuống ghế rồi đập bàn rầm rầm. Tôi tức giận bởi vì lũ đàn em vô dụng của mình, tôi đã dặn bọn nó phải bảo vệ Minh Trúc cẩn thận vậy mà chuyện này vẫn có thể xảy ra. Trong khi đó người hành động lại chính là Mai Thư – người mà tôi quý nhất trong số những cô bạn gái của tôi. Cô ấy là một con người thông minh, khôn ngoan, tính tình hòa nhã thế mà lại làm điều đó thì thật đúng là không ngờ.

Nếu hôm nay tôi mà đến trường thì có lẽ chuyện này đã không xảy ra. Coi như Mai Thư còn may vì không bị tôi bắt tận tay nhưng để xem... tôi xử lí cô ta thế nào. Bây giờ “người trong giới” ai cũng biết Minh Trúc là bạn gái mới của tôi thế mà vẫn dám đụng vào. Mai Thư làm vậy chẳng khác nào đang vả vào mặt tôi.

Nghiến răng ken két, tôi tự nhủ với lòng mình rằng: “Khắc Long! Mày không thể để yên chuyện này được.”

o-0-o

Minh Trúc.

Tôi nằm mê man trong căn phòng y tế. Những vết thương bỏng rát ở tay, chân cứ thế hành hạ tôi. Toàn cơ thể ngày càng đau nhức đến khó tả với chỉ mấy vết bầm.

Tôi vẫn cảm nhận được xung quanh mình là sự hiện diện của Hiếu Thiên, Đan Quỳnh, Nhật Hạnh. Bên cạnh đó là một vài người khác nữa nhưng tôi không rõ đó là ai. Điều tôi dám chắc chắn nhất vào lúc này đó chính là mọi người đang vô cùng lo lắng. Qua lời nói của họ, tôi biết chứ.

Bỗng, tiếng bước chân của một ai đó ngày càng rõ ràng hơn.

Rầm rập! Rầm rập!

Tim tôi cũng vì thế mà run bắn lên. Hình như... tôi đã biết người đang đi đến là ai... Không thể nào khác. Càng lúc càng rõ ràng hơn. Chính hấn, chính là hấn.

Mồ hôi cứ thế chảy dần dựa trên gương mặt đang tái xanh của tôi.

- Minh Trúc!

Tôi giật bắn người dậy, thở hồng hộc và đôi mắt lúc này mới lờ mờ mở ra.

Hiếu Thiên bất ngờ chạy lại đỡ lấy tôi, giọng anh vẫn quan tâm một cách ầm ập:

- Em tỉnh rồi cơ à?

Tôi đưa tay ôm đầu, chợt bắt gặp ánh mắt xót xa của Đan Quỳnh. Tôi biết... Từ ngày đầu tiên gặp Hiếu Thiên, Quỳnh đã “rung rinh” trước anh rồi. Anh học giỏi lại có mã ngoài đẹp trai, phóng khoáng. Anh là người khéo léo, luôn tận tâm với công việc và cởi mở với mọi người. Đến cả nhỏ Quỳnh xưa nay chỉ biết đến hai chữ “học hành”, thế mà nay lại biết rung động thì đủ biết Hiếu Thiên tuyệt vời đến cỡ nào.

Anh cũng khá thân với Quỳnh nhưng dường như anh lại gần gũi tôi hơn, về điều này thì không phải là cá nhân tôi nhận thấy mà là mọi người ở xóm trọ nói như vậy. Chị Lam, chị Phương hay anh Huy vẫn hay chọc Hiếu Thiên với tôi là một cặp nữa là... Những lần đó tôi lại nhìn thấy ánh mắt gượng buồn của Đan Quỳnh.

Tôi đang dựa mình vào bàn tay anh, đôi mắt vẫn đang hoa lên mờ nhoẹt không nhìn thấy gì thì chợt... tôi như mất thăng bằng mà dựa vào một bàn tay khác, không phải là anh nữa.

- Mày bỏ tay ra. Không được động vào bạn gái tao!

Đó là Khắc Long. Mồ hôi tôi vì thế mà lại đổ ra nhiều hơn.

Tôi cố lắc lắc đầu và căng mắt ra thật to để nhìn mọi thứ thật rõ như bình thường. Ah! Đôi mắt tôi lại “vận hành” tốt rồi, tôi dám chắc là như vậy bởi vì lúc này đây, hình ảnh một tên con trai với gương mặt sắc lạnh, một tay đỡ lấy người tôi và một tay lại đang xách cổ người con trai kia với gương mặt hiền lành nhưng lại đang cương lên tức giận đang hiện hữu rõ nét trong đôi mắt tôi. Là Khắc Long và Hiếu Thiên.

Tôi giật mình, lúc này đầu óc không mơ hồ như ban nãy nữa. Sững người, tôi đứng dậy ngay.

- Bỏ anh ấy ra! – Tôi gần giọng, cố gắng héch tay Khắc Long ra. Lại như vô ích, tôi cắn chặt môi lại và trừng mắt nhìn hắn: - Tôi bảo là bỏ anh ấy ra!

- Cưng hay nhỉ? Cưng là bạn gái của anh mà. Khắc Long rít lên từng chữ qua từng kẽ răng. Hắn nói nhưng không nhìn vào tôi, tuy thế đôi mắt đang sôi sùng sục ấy vẫn cứ nhìn thẳng vào Hiếu Thiên như muốn nuốt chín anh.

Hắn nói tiếp, sau đó dùng lực hất mạnh Hiếu Thiên ra:

- Đã là bạn gái của Khắc Long này thì cầm thăng nào đựng đến! Rõ chưa?

Hiếu Thiên đang định đáp trả thì tôi vội bước đến xoa xoa vào ngực anh như dỗ dành một đứa trẻ:

- Thôi mà anh! Mặc kệ hắn đi. Bây giờ, anh về lớp đi, cứ để em nói chuyện với hắn rồi em sẽ tự về được.

Thấy vẻ mặt không tỏ ra yên tâm một chút nào của anh, tôi mỉm cười nhẹ nhàng dù lòng đang bồng rất vì nỗi lo lắng về sau. Tôi nheo mắt:

- Anh cứ cùng Đan Quỳnh đi đi nhé! Em sẽ không sao đâu... Hắn ta không có cơ gì mà làm khó em cả...

Hiếu Thiên cắn răng, nhìn tôi về trách móc:

- Thì anh đi. Nhưng rồi em sẽ phải giải thích tất cả mọi chuyện cho anh. Còn không, anh sẽ không bỏ qua cho cái gã này đâu... dù... hắn là ai. – Nói rồi anh lững thững bước về phía cửa.

Có hai anh mắt vẫn gườm nhau đến đáng sợ.

Đan Quỳnh đứng ở góc tường quan sát nãy giờ, sau đó cô lại nhìn tôi, khẽ nhăn trán.

- Cậu dạo này... kì thật đấy! Đáng lẽ trước khi bảo anh ấy đi về, cậu nên cảm ơn anh lấy một tiếng vì đã cứu cậu. – Đan Quỳnh buông thông lại mấy câu rồi nhanh chóng đuổi theo Hiếu Thiên.

Tôi thở dài, ngồi phịch xuống. Nước tưởng chừng như đã dâng lên khoe mắt. Trong khi đó, Khắc Long lại nghiêng răng ken két và kéo ghế ngồi đối diện với tôi:

- Này! Có phải Mai Thư không?

- Là sao cơ...? – Tôi vẫn áp ứng với cách nói lấp lửng nửa chừng của Khắc Long. Trông tôi lúc này chẳng khác nào “con nai vàng ngơ ngác”, như bình thường thì chắc hẳn ta thích thú lắm nhưng giờ thì khác, hẳn bực bội gắt lên:

- Mai Thư đánh cô có phải không?

Tôi đan chặt hai bàn tay lại vào nhau, mắt khẽ đong đưa từ trái sang phải rồi từ phải sang trái. Lòng rối bời. Tôi không biết phải trả lời hắn như thế nào vì kì thực thì tôi cũng không muốn Mai Thư bị làm sao hết.

- Đúng vậy nhưng... tôi cũng không sao mà. Tôi nghĩ là anh nên quay lại với chị ấy đi, có vẻ chị ấy còn yêu anh lắm đó.

Khắc Long thở hắt và nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu:

- Hay thật đấy! Mai Thư đánh cưng đến nông nổi này mà cưng còn nói được những lời như vậy cơ à? Cưng thì có thể là không sao nhưng tôi thì có sao đấy... – Nói đến đây, hắn bỏ lửng câu. Ngắm nghía tôi lúc này một lát, hắn lại gần giọng nói tiếp - ... Bởi vì thể diện của Khắc Long này không cho phép.

Hắn bảo cô Bích Hà chăm sóc cẩn thận cho tôi rồi quay sang bấm điện thoại gọi cho ai đó mà tôi đoán rằng, 1 là đàn em hắn, 2 là... Mai Thư.

Tuy Khắc Long không bật loa ngoài nhưng vì hắn ngồi cạnh tôi cộng với đôi tai đang cố nhướn lên mà nghe cho bằng được của mình, tôi vẫn nghe thấy sơ sơ cuộc đối thoại giữa họ.

- Alo! Anh Long đây hả? Sao rảnh rang gọi cho em quá vậy?

- Mai Thư...

“Thì ra là Mai Thư” – Tôi nghĩ thầm và cố gắng nghe tiếp. Đầu dây bên kia nói giọng thỏ thẻ, có lẽ là vì đang trong giờ học nên cô không thể nói lớn hơn được.

- Vâng, em đây. Có chuyện gì không?

- Cô đến ngay phòng y tế cho tôi! – Khắc Long hét lên bằng giọng đáng sợ hơn bao giờ hết.

Tuy tôi không nhìn thấy Mai Thư lúc này nhưng tôi dám chắc rằng mặt cô ấy đang tái mét đi vì hoảng sợ. Thật thế, tôi nghe thấy giọng hỗn hển của cô:

- Vâng... em đến ngay...

Khắc Long cúp máy cái rụp, đang tính quăng cái điện thoại vào tường thì tôi vội kéo tay hắn và nhả nhả trán:

- Đừng trút giận lên các đồ vật khác...

- Không cần cô dạy đời tôi! Cô cứ liệu cho cái bản thân mình đi đã rồi hẵng nói. – Khắc Long cau mày đáp.

Tôi khẽ giật mình. Tôi mới chỉ nói thế thôi mà hắn ta đã tức tối như vậy, hỏi sao lát nữa Mai Thư tới thì tôi không chắc rằng mọi chuyện sẽ tệ đến mức nào.

o-0-o

Mai Thư vừa bước chân vào phòng y tế thì...

“Bốp!” Cô đã nhận được một cú tát trời giáng từ anh chàng họ Khắc. Cô run run đưa tay ôm lấy đôi má mình, sau đó quệt hàng máu đang rỉ ở khóe miệng. Dù khóe mắt đang cay cay nhưng Mai Thư vẫn cố gắng giữ lấy chút bình tĩnh cuối cùng:

- Lí do là gì?

- Cô còn cả gan hỏi lí do được hả? Hãy nhìn xem! Ai đang nằm trên giường bệnh vì cô đây này? – Khắc Long vừa nói, vừa đưa tay chỉ về phía tôi.

Tôi đang nằm nhưng thấy thế cũng cố gắng ngồi dậy, tuy thấy Mai Thư bị như thế, lòng tôi cũng cảm thấy thoải mái nhưng thật ra vẫn không muốn so đo với cô ấy làm gì, tôi nín lấy tay Khắc Long:

- Thôi mà! Tôi đâu có cần anh làm những chuyện như vậy... bỏ qua cho cô ấy đi...

Hắn bỏ ngoài tai những lời tôi nói và vẫn cố chấp:

- Trước khi chia tay với cô, tôi đã bảo những gì? Cô nhớ không?

Mai Thư gật đầu:

- Nhớ! Không được đụng chạm đến người sau...

- Vậy tại sao... - Khắc Long đang cao giọng thì cô đã cắt ngang:

- Em chẳng làm gì Minh Trúc cả. Nghe tin cô ấy bị đánh em còn bất ngờ nữa là...

Tôi cắn răng nhìn Mai Thư:

- Kì thực tôi không có ý trách bạn nhưng... Khắc Long...

Mai Thư hất hất mái tóc ngắn rồi bước đến bên tôi:

- Thì ra là có hiểu nhầm trong chuyện này... Bạn thấy rồi đó, tôi đã có bạn trai mới rồi. Tôi không có ghen với bạn mà kể có ghen với bạn đi chăng nữa thì tôi cũng không làm cái trò ngu ngốc đó đâu.

Tôi vẫn lắc lắc đầu:

- Lúc đó rõ ràng là bạn cùng với những người khác đồng loạt xông vào đánh tôi mà... Bạn còn bảo rằng... - Nói đến đây tôi bỗng ôm đầu để cố gắng nhớ lại những điều mà cô ấy nói – Ah! Đúng rồi... Bạn nói là tôi phải tránh xa anh Long rồi chẳng phải trước đó chính bạn đã gọi sữa nóng cho tôi sao? Trong cốc sữa có thuốc... Tôi đã ngất xỉu sau đó...

- Đúng là tôi gọi nhưng tôi đâu có chế biến nó đâu mà kịp làm gì chứ? Hơn nữa, có lẽ bạn nhầm tôi với ai. Tôi xin khẳng định lại rằng: TÔI KHÔNG LÀM GÌ BẠN CẢ.

“ BỐP!” Khắc Long đưa mạnh tay lên và tát Mai Thư thêm một cái nữa.

Đáng lẽ tôi nên ngăn hấn ta lại. Thế mà... tôi lại còn cầu nhàu nói tiếp. Chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa.

- Chính là bạn mà... Mái tóc ngắn, dáng người thanh mảnh...

Mai Thư đang định nói tiếp thì Khắc Long vội ngăn lại:

- Thôi! Tôi không cần nghe thêm cô nói gì nữa hết. Sau giờ ra chơi, cô phải đứng trước toàn trường, xin lỗi và nói rằng từ nay không dám đụng chạm đến Hoàng Minh Trú lớp 10a7 nữa. Nếu không thì... số phận của cô sẽ giống như Hồng Mỹ...

Tôi không biết Hồng Mỹ là ai, chỉ biết rằng khi nghe thấy cái tên đó, Mai Thư đã run bắn người và lù lù bước ra khỏi cửa.

Bất chợt, cô quay lại nhìn tôi bằng cái nhìn trách móc. Nhưng tôi có làm gì sai đâu chứ...? Rõ ràng là Mai Thư, chính xác là Mai Thư.

Tôi vẫn không hiểu tại sao lúc đó giọng cô ấy đồng dạng và hống hách lắm thế mà bây giờ lại nhẹ nhàng như thường. Kể cũng lạ nhưng có gì mà lạ chứ, bây giờ có Khắc Long ở đây cơ mà. Chắc chắn cô phải như vậy rồi.

Một lát sau, Khắc Long ngoắt mấy thằng đàn em đến để dọn dẹp, sau đó nhắc nhở tôi vài câu rồi lại ra khỏi trường.

Lúc này, trong đầu tôi không còn để tâm đến cô hoa khôi Mai Thư đó nữa mà chỉ suy nghĩ về lời nói của Đan Quỳnh: “Cậu dạo này... kì thật đấy! Đáng lẽ trước khi bảo anh ấy đi về, cậu nên cảm ơn anh lấy một tiếng vì đã cứu cậu”

Hiếu Thiên là người đã cứu tôi ra khỏi vòng vây đó ư? Vậy mà tôi chẳng nhớ gì cả. Tôi quay qua cô Hà y tế:

- Cô Bích Hà! Em muốn hỏi cô lúc này ai đã cứu em...

- À! Lúc đó thì trò Thiên đưa em đến, một lát sau trò Quỳnh cũng lên. Nghe hai trò kể lại thì là thế này...

Sau 15 phút đầu giờ, đến tiết học Hóa mà vẫn không thấy Minh Trú vào lớp. Đan Quỳnh được phân công đi lấy đồ dùng thí nghiệm và tiện thể đi ngang qua lớp Hiếu Thiên.

- Anh Thiên! Anh có thấy Trú đâu không? Qua 15 phút đầu giờ, sang tiết 1 rồi mà vẫn không thấy cậu ấy đâu cả.

- Sao? Lúc này Trú còn cùng anh vào trường cơ mà? – Hiếu Thiên hốt hoảng bèn chạy đi tìm cô.

Anh cứ chạy như thế, từ lớp này qua lớp khác hỏi thăm. Anh còn đến cả phòng Hội đồng, phòng Đoàn và thậm chí là cả phòng Hiệu trưởng nhưng cũng chẳng thấy cô ấy đâu.

Cho đến khi anh nghe thấy tiếng la hét ở đằng sau khuôn viên trường.

Vội vã, anh chạy lại:

- Các bạn là ai? Tại sao lại đánh cô ấy?

Nghe thấy tiếng anh, đám con gái du côn ấy sợ rằng sẽ bị phát hiện đánh nhau trong trường và bị kỉ luật nên liền toán nhau chạy đi.

Anh cũng chẳng buồn đuổi theo vì trong thâm tâm lúc này, anh chỉ mong rằng Trúc sẽ không làm sao.

Anh nhìn cô lúc này mà nước mắt muốn chực trào. Toàn thân cô đầy những vết bầm tím, trên cánh tay phải còn có một vết xước rất sâu. Anh hận mình đã không đến sớm hơn để cô phải đến nông nỗi này.

Một cách nhanh chóng và khéo léo, anh cõng cô đến phòng y tế và sau đó cũng gọi Đan Quỳnh lên đây để Quỳnh bớt lo lắng và còn tiện chăm sóc cho Trúc nữa.

.....

Vậy là tôi đã nợ anh Thiên một lời cảm ơn và... cả một lời xin lỗi.

Tôi phải đối diện như thế nào với anh đây? Có lẽ tôi sẽ không trốn tránh thêm gì nữa. Lừa dối mãi thế là quá đủ rồi, phải không tôi?

12. Chương 12

Mai Thứ

Bước ra khỏi cánh cửa phòng y tế, những tưởng tôi sẽ cảm thấy thoải mái hơn vì thoát được cảnh “mặt đối mặt” với Khắc Long nhưng hoàn toàn ngược lại, cảm giác nặng nề vẫn cứ bao trùm lấy tôi một cách tự nhiên.

Trong suy nghĩ của Khắc Long lúc này thì chắc chắn, hẳn nghĩ rằng tôi đã đánh ghen Minh Trúc nhưng bản thân tôi là người rõ nhất, tôi chẳng làm. Tôi không phải là một cô gái ngu ngốc.

Thực lòng tôi không hiểu tại sao Minh Trúc lại có thể nói rằng chính tôi đã đánh cô ta. Chẳng lẽ tôi đối xử với Trúc chưa đủ tốt hay sao? Không những tôi không oán trách hay căm ghét cô ta mà tôi còn khuyên bảo, tâm sự với cô ta như một người bạn chân thành nhất. Hay chẳng Minh Trúc muốn “bẫy” tôi để Khắc Long...

Nghĩ đến đây, tôi bỗng lắc đầu nguây nguẩy. Không, không thể được! Tôi đã gắng hỏi mấy cô bạn bên lớp 10a7 thì biết rằng Trúc là một nữ sinh ngoan hiền, học giỏi và không hề biết đến hai từ “thủ đoạn”, thậm chí có người còn bảo cô ngây thơ như một đứa con nít. Với một con người như vậy liệu có thể cố tình đổ oan cho tôi được không?

Tôi cứ bám riết với mọi suy nghĩ. Mệt mỏi lắm.

“Rốt cuộc là như thế nào, như thế nào?” – Nếu không nhầm thì đây là lần thứ 17 đầu óc tôi đề cập đến nó.

Nếu tôi không xin lỗi Trúc trước toàn trường vào giờ ra chơi thì theo lời Khắc Long, số phận của tôi sẽ chẳng khác gì Hồng Mỹ - người yêu cũ của hắn, vì đánh ghen cô bạn gái mới mà bị Khắc Long ra lệnh cạo trọc đầu. Tôi biết lần này cũng vậy, Khắc Long không nói chơi. Chính vì tính cách “nhất ngôn”, đã nói là chắc chắn sẽ làm của mình mà sự uy nghiêm, lạnh lùng của hắn lại càng được củng cố.

Tôi không muốn bị như vậy và lại càng không muốn nhận lỗi khi tôi không làm điều đó.

Liệu tôi có tìm được một tia hi vọng mang tên “công minh” ình hay không?

o-0-o

Bàn chân tôi tự động lê đến đằng sau khuôn viên trường. Chẳng là tôi hay đến nơi đó mỗi khi tâm trạng mình không tốt. Ở đó vắng vẻ, mát mẻ, dễ chiều lòng con người cũng như là dễ chiều lòng tôi.

Từng tia nắng trong suốt cứ thế mãi miết rơi xuống gương mặt đang cổ dần ra hòng dấu điếm sự căng thẳng tột cùng. Tôi ước những hạt nắng ấy có thể gội sạch hết vết nhơ vô hình trên gương mặt mình.

Danh dự tôi không phải muốn hủy hoại thế nào cũng được, nhất là khi tôi bị oan. Tôi không cam lòng.

Trong lúc đang giận sôi như thế, vô tình tôi lại nhìn xuống mặt đất.

Máu – là máu, chính xác hơn là máu của Minh Trúc.

Đây chính là địa điểm mà cô ấy bị đánh.

Tôi đưa mắt nhìn quanh thì chợt thấy một tấm thẻ học sinh.

“ Nguyễn Tường Vy – 10a13”

Tôi mỉm cười, tấm thẻ này chẳng có gì đặc biệt hơn ngoài chi tiết, nó... bị vấy máu.

Ngay lúc đó, ánh mắt tôi lại chớp được cảnh một toán gồm mấy nữ sinh đang cuống cuống chạy lại khu này bằng lối ngược lại nhưng xông thẳng về vị trí mà tôi đang đứng.

Một cách khôn ngoan, tôi nhanh chóng đứng nép vào vách tường, đảm bảo khuất được tầm nhìn của họ.

Đôi tai tôi nhướn lên, cố gắng bắt lấy từng câu, từng chữ mà bọn họ nói. Không phải tôi là kẻ “hóng hớt” nhưng chẳng là linh cảm cho tôi nhận thấy một điều gì đó...

- Tụi bay! Thẻ học sinh của tao đâu rồi?

Tôi lại cười khẩy: “ Đúng như mình nghĩ!” rồi lại giở tai nghe tiếp.

- Má!!! – Con nhỏ có mái tóc ngắn tựa tựa tôi đang tha hồ văng tục.- Tao cá là nó đã văng ra trong lúc đánh cái con nhỏ “Tre, Nứa” gì đấy.

Bọn nó đảo nhau đi tìm một hồi, sau đó tôi lại nghe thấy giọng chanh chua nước giấm của nhỏ nào đó.

- Bỏ đi mày! Cóc đũa nào biết là tụi mình làm việc này đâu! – Đến đây nó lại đổi giọng gian xảo – Hề hề! Theo tin đồn nóng hổi như ổ bánh mì ở tiệm bà Đông thì... hoa khôi Mai Thư xinh đẹp của chúng ta chuẩn bị phải xin lỗi nhỏ “Tre, Nứa” trước toàn trường, nếu không thì sẽ bị cạo trọc đầu giống như Hồng Mỹ đó! Hohoho...

Con nhỏ tóc ngắn lại dậm vào:

- Haizzz... Bây giờ bọn mày phải cảm ơn cái mái tóc ngắn của tao đây này.

- Khỉ vậy, phải cảm ơn tao vì đã đánh Minh Trúc đến nỗi nó hoa cả mắt cơ chứ.

Nghe đến đây, máu từ tim tôi như muốn “bỏ dép” mà chạy lên não thật nhanh. Cái lũ đồn mạt ấy đã hại tôi nhận 2 cái tát cộng những lời lẽ chẳng hay ho gì từ Khắc Long mà bây giờ còn lớn giọng mỉa mai tôi nữa sao. Cảm thấy như mình nhịn thế là đã quá đủ, tôi hùng hồn bước ra và nói bằng giọng mạnh mẽ, nhẹ nhàng mà cũng không kém phần “truyền cảm”:

- Thì ra là các bạn, chính các bạn đã đánh Minh Trúc.

Bọn họ đứng sững người, ai nấy cũng nhìn chằm chặp vào tôi. Trong khi đó tôi vẫn cố mỉm cười tỏ ra thân thiện và đáng kính phục:

- Với tư cách một người học sinh, một công dân Việt Nam. Tôi nghĩ các bạn không nên để tôi bị oan vì các bạn. Tôi nói không sai chứ?

- Không sai nhưng... chứng cứ thì lại không có, hoa khôi à... - Con nhỏ tóc ngắn hất hất mái tóc của mình rồi tiến đến vỗ vỗ vai tôi một cách trêu người.

Tôi cười nửa miệng, tay giơ cái điện thoại lên:

- Tôi đã ghi hình và thu âm tất cả rồi. Các bạn không thể chối được đâu.

- O...ơ... cái gì??? – Lúc này bọn họ mới hốt hoảng thật sự, chút bình tĩnh cuối cùng cũng đã cất cánh bay đi.

- Vừa đẹp! Còn 5 phút nữa là ra chơi. Kịp để các bạn cùng tôi ra đính chính và xin lỗi Minh Trúc trước toàn trường. __ Đến đây tôi tiếp tục tỏ vẻ hòa hoãn __Tôi sẽ nói đỡ cho các bạn với anh Long... còn nếu như

các bạn không muốn hợp tác mà cố tình làm gàn thì... __ Đoạn tôi lại nhấn nhá giọng __ tôi không chắc... các bạn sẽ trở thành “bộ ngũ” trọc đầu đầu!

- Sao đây mày?

- Tính sao mày?

- Tao không muốn xin lỗi...

- Tao cũng không...

- Vậy thì sao mày?

Bọn họ lại ra sức bàn bạc trong khi tôi thì đang vô cùng hí hửng. Nhờ cái thói quen ra phía sau khuôn viên trường khi tâm trạng không tốt của mình mà tôi đã tự vớt bản thân mình lên khỏi hố đen oan khuất.

Sau một lát, tôi ghé mắt lên hỏi:

- Thế nào? Các bạn sẽ nhận lỗi chứ?

- Còn tùy thuộc vào... bàn tay của tụi tao đã... - Nhỏ “đầu đàn” có cái mũi xéch xéch rít lên và sau đó là cả 5 đứa đồng loạt xông vào tấn công tôi, hòng dọa dẫm và cướp chiếc điện thoại đang lưu giữ chứng cứ.

Tôi chưa từng học võ, cũng chưa từng biết cái định nghĩa “đánh nhau”. Ai biểu từ nhỏ tôi đã sắm vai một cô gái xinh đẹp, học giỏi, hiền dịu rồi cơ chứ!

Tôi nhắm tịt mắt lại, đang định hét toáng lên thì...

- Dừng tay!

Là giọng nói yếu ớt nhưng vô cùng đáng sợ của một người nào đó. Từ từ mở mắt ra, tôi định hình được người đang đứng xa xa... Minh Trúc, là bạn ấy.

Trúc lê từng bước chân nặng nhọc lại gần phía tôi hơn. Rồi cô siết nhẹ lấy cánh tay tôi và “gửi gắm” một ánh mắt thách đố đến “bộ ngũ” ấy.

- Tôi nhận ra 5 người các cậu rồi. Đích thị chính là các cậu đã đánh tôi và chuẩn bị hạ độc tôi từ trước hòng vu oan cho Mai Thư. – Trúc nói bằng giọng sắt đá, sau đó lại bước về phía con nhỏ tóc ngắn – Bạn rất giống Mai Thư và đã lợi dụng chính điều đó để tôi nhầm lẫn. Phải không?

Bọn họ im như tờ, chẳng ai nói với ai câu nào, chỉ lặng lẽ nhìn nhau rồi lại nhìn tôi và Trúc.

“ Tùng! Tùng! Tùng!”

Nghe thấy tiếng trống, tôi liền mỉm cười:

- Bây giờ các bạn có thể đứng trước toàn trường để xin lỗi Minh Trúc rồi đó!

Trúc ho khụ khụ, văng cả máu nhưng nghe thấy lời tôi nói, cô đã xua tay vội vã:

- Không cần thiết! Chỉ cần các bạn đứng ở đây xin lỗi tôi và Mai Thư là được rồi. Và mọi chuyện sẽ chấm dứt ở đây. Còn nếu không thì tôi không chắc Khắc Long sẽ xử lí các bạn như thế nào đâu.

Lúc này bọn họ mới lí nhí xin lỗi. Có lẽ vì họ đã biết không tài nào chối cãi thêm nữa và cũng không thể làm gì tôi với Trúc.

Xin lỗi xong họ liền bỏ đi ngay, tôi hơi giận, không muốn “đơn giản” như vậy nhưng Trúc chỉ đáp:

- Thôi bỏ đi! Quan trọng là mọi chuyện đã được giải quyết. – Đoạn cô lại quay sang nắm lấy vai tôi – Bây giờ thì có lẽ là đến lượt tôi. Xin lỗi vì tôi đã nghĩ oan cho bạn nhé!

Giữa ánh nắng dịu dàng của một buổi sáng trong xanh, Minh Trúc mỉm cười thật xinh đẹp và ảm áp tựa một viên pha lê trong sáng đang rạng rỡ dưới màu nắng lung linh.

Hạt pha lê. Sự trong sáng. Nét lung linh.

Theo thời gian liệu có đổi màu?

13. Chương 13

....:: Không trốn tránh ::....

Ra về hôm đó, tôi được đích thân Mai Thư đưa về nhà trọ. Cô còn tỏ ra quan tâm đến tôi hơn khi thấy tôi bị thương nên cẩn thận gọi taxi chứ không đi bằng xe máy như thường ngày.

Trước khi về thì tôi đã đi báo cho đàn em của Khắc Long một tiếng rằng tôi đã tìm ra “thủ phạm” thật sự, người đó không phải là Mai Thư và tôi đã giải quyết ổn thỏa cả rồi nên Khắc Long không cần can thiệp vào nữa.

Cả chặng đường đi về nhà trọ, tuy không xa nhưng cũng đủ cho hai cô gái mới quen nhau nói chuyện. Tôi và Mai Thư đã nói chuyện rất vui vẻ cho đến khi về mặt của tôi bỗng thay đổi hẳn, nó xị xuống và nặng trĩu như chì...

- Trúc này! Tôi coi bạn là bạn của tôi nên tôi mới khuyên bạn 1 điều là tránh xa Khắc Long ra. Chẳng mấy chốc hẳn sẽ không còn đối xử tốt với bạn như lúc ban đầu. – Nói đến đây Mai Thư lại có vẻ trở nên ngậm ngùi – Dính dáng đến Khắc Long thật sự rất rắc rối, kể cả khi đã chia tay cũng vậy...

Nghe Mai Thư nói mà tôi như muốn đứt thành từng khúc ruột. Chẳng phải là tôi thấy hụt hẫng gì cả đâu, chỉ là tôi thấy khó chịu một chút vì cái điều này cô ấy đã nói với tôi đến hàng tá lần rồi.

- Hừ! – Tôi thở hắt rồi gằn giọng – Tôi phải nói với bạn bao nhiêu lần nữa đây? Vấn đề thực sự không nằm ở tôi mà là ở Khắc Long, chính Khắc Long đấy! Giá mà hẳn chịu buông tha cho tôi thì có khi tôi lại tăng thêm được 10 tuổi thọ chứ chẳng chơi!

- Tôi hiểu... chỉ là tôi muốn nhắc nhở bạn thôi. Chơi với Khắc Long như chơi với hổ...

Chưa để Mai Thư nói dứt câu, tôi đã chen ngang vào:

- Và tôi rất sợ, rất ghét hổ. – Tôi nhấn giọng - Bằng mọi giá tôi sẽ tránh xa nó ra, tôi không muốn bị nó ăn thịt!

Một khi một con hổ đói đã quyết tâm săn đón con mồi thì... nó sẽ chẳng buông tha.

Liệu có miếng mồi nào thoát khỏi những chiếc răng nanh sắc nhọn của nó hay không?

o-o-o

Tôi đã về đến nhà trọ và đang nằm gọn ở trên giường để suy nghĩ. Bình thường những khi tôi mệt tôi đều rất buồn ngủ, hầu như chỉ cần đặt mình lên giường hay thậm chí là gục đầu lên bàn tôi vẫn có thể ngủ được nhưng bây giờ thì không dù tôi đang rất muốn làm như vậy để trốn tránh.

Đầu óc tôi đến bây giờ chưa dừng vận hành được, tôi phải đối mặt với anh Thiên như thế nào?

“Két!”

Nghe thấy tiếng kéo cổng, tôi vội vàng ngó lên đồng hồ.

“Bây giờ là 11h30, vậy người vừa bước vào chắc chắn là Hiếu Thiên và Đan Quỳnh.” Mới nghĩ đến đó thôi, tôi đã vội nhắm tịt mắt lại vờ nằm ngủ.

“ Lạch cạch!”

Tôi nghe thấy tiếng bước chân của họ, sau đó là giọng nói của họ.

- Chắc là Trúc mệt quá nên đã ngủ rồi anh Thiên à...

- Ừ! Vậy thì cứ để cho cô ấy ngủ. Khi nào Trúc dậy thì em qua nhắc anh một tiếng nhé, anh sẽ qua để nói chuyện với cô ấy.

Tôi hé hé mắt ra nhìn, anh đã đi về phòng của mình. Thoáng nhìn gương mặt đượm buồn của anh, tôi hiểu rằng tôi đã gây ra một nỗi thất vọng không hề nhỏ cho anh. Tệ thật!

Đan Quỳnh cũng vậy, nét mặt cô chẳng có gì lấy làm vui vẻ. Nhưng tôi nghĩ nguyên nhân ở tôi cũng chỉ là một phần nhỏ, còn về anh Thiên mới là “tác nhân chính” gây ra tâm trạng này.

Anh Thiên buồn, Quỳnh cũng buồn theo. Hơn thế nữa, anh lại còn buồn vì tôi... hỏi sao mà Quỳnh có thể vui vẻ cho được?

Suy cho cùng thì tất cả những chuyện rắc rối từ trước đến nay đều do tôi mà ra, đúng hơn là do Khắc Long.

Mai Thư nói đúng, tôi nên rời xa hắn, càng xa càng tốt. Điều ràng buộc bây giờ giữa tôi và hắn chỉ là hai tờ polime 500 ngàn. Lại tiền bạc! Nhắc đến tiền bạc tôi mới nhớ đến việc tôi đã không còn việc làm thêm nữa, trong khi tài khoản hiện giờ của tôi chỉ còn có gần 100 ngàn, chính xác là 92500 đồng.

Tôi vò đầu bứt tai một hồi, sau đó lại sụp mặt xuống tiếp tục giả vờ nằm ngủ vì Đan Quỳnh đã bước vào phòng.

Nhanh chóng, tôi thiếp đi và bước vào một cơn ác mộng...

- Minh Trúc! Mày là đồ biến chất... đồ biến chất...
- Mày đã đi theo tiếng gọi của đồng tiền, của phú quý!
- Hoàng Minh Trúc là đồ phản bội, phản bội!
- Minh Trúc xấu xa... Minh Trúc xấu xa...

Tôi ôm đầu lắc mạnh sau đó bật dậy hẳn:

- Không! Không! Không phải tôi!!!

Tôi thở hổn hển, từng nhịp thở khó khăn cứ thế dồn dập đến, đến nỗi tôi đã cố gắng kìm lại nhưng mãi đến một lát sau mới có thể bình tâm lại được.

Tôi đưa tay quẹt hàng mồ hôi đang lấm tấm trên trán, trên gò má và cả đầng sau gáy.

Ngay lúc này đây, tôi chỉ muốn gào lên, muốn hét lên thật to, muốn khóc để trôi đi hết nỗi buồn đang nặng trĩu trong lòng. Nhưng... có một bàn chân bỗng đi đến kịp ngăn tôi lại.

- Bây giờ em đã có thể giải thích mọi chuyện cho anh rồi chứ, Hoàng Minh Trúc?

Tôi ngược mặt lên... là Hiếu Thiên. Anh ấy đã “trình trọng” gọi cả họ và tên của tôi lên, bình thường thì tôi sẽ lấy làm thú vị nhưng vào lúc này thì nỗi đau khổ trong lòng vì thế mà lại càng dâng lên cao. Cao đến mức nó có thể ép cho hàng nước mắt đang rưng rưng của tôi chảy ra dàn dụa ngay lúc này, dù tôi đã kìm nén hết sức.

Tôi cúi gằm mặt đưa tay lau hàng nước mắt sau đó hít một hơi thật sâu để bình tâm trở lại.

- Vâng, được. Đến giờ phút này thì em cũng chẳng giấu giếm anh thêm làm gì nữa. – Nói rồi tôi đứng dậy kéo anh ngồi xuống ghế, sau đó mới bắt đầu câu chuyện.
- Sau ngày hôm đó, cái ngày mà anh đụng phải Khắc Long, hắn ta đã hẹn gặp em ở tiệm kem Ý ở gần nhà sách Nam Đàn.
- Thì ra hôm ấy là hắn mời em. – Giọng anh trầm trầm.
- Khắc Long đề nghị em làm bạn gái hắn nhưng em không đồng ý. Rồi hắn lại lấy chuyện anh tông phải người hắn để đe dọa em. Hắn bảo rằng sẽ cho anh bị kỉ luật và đuổi ra khỏi trường...
- Chẳng lẽ em làm vậy là vì anh...?

Tôi vẫn mặc kệ những câu hỏi ngổn ngang của anh mà nói tiếp. Lúc này đây tôi không thể dừng lại được bởi vì nếu dừng lại để nói về điều gì khác thì lát sau tôi e rằng mình không đủ tâm lí để kể tiếp nữa.

- Em vẫn không đồng ý. Cho đến một hôm hấn bảo ra về phải gấp hấn để thương lượng nhưng cuối cùng hấn lại dẫn em đến tiệm làm tóc.

- Việc này cũng là do hấn... - Anh lại nói bằng giọng ngậm ngùi. Còn tôi vẫn kể bằng giọng vô cảm.

- Sau đó Khắc Long lại dẫn em đi mua sắm để đi dự sinh nhật cùng hấn.

Đến đây, anh Thiên bắt đầu sôi gan lên và quát:

- Thì ra chính Khắc Long đã bỏ mặc em giữa con đường vắng...

Vẫn thờ ơ, tôi nói tiếp những lời cuối cùng trong câu chuyện của mình. Tuy nhiên, tôi đã gạt bỏ chi tiết tôi mượn tiền hấn.

- Và hấn cứ coi em như bạn gái, còn em thì không. Chuyện là như thế đấy...

Anh nói và nhìn thẳng vào hốc mắt sâu hoắm của tôi:

- Mọi chuyện đều là bắt nguồn từ anh mà ra. Thế mà... anh lại trách em... Anh, anh xin lỗi, Trúc à!

Tôi lắc nhẹ đầu, không đáp gì mà cứ nhìn thẳng về phía trước một cách xa xăm. Tôi chẳng muốn nói với anh một lời nào nữa dù trong thâm tâm, chưa một lần nào tôi trách anh.

o-0-o

Bay lên theo cơn gió mơ màng

Từng muợn phiến bông dựng thành hạt cát

[La la bay lên – Đại Nhân]

Ngày hôm sau, tôi tỉnh dậy với tâm trạng tươi phơi phới.

Nỗi nặng trĩu trong lòng tôi bây giờ đã không còn nữa mà thay vào đó là sự nhẹ nhàng, thanh thản khi được nói ra tất cả.

Tôi biết cũng có thể Hiếu Thiên đang giận bản thân lắm nhưng như thế lại tốt hơn đối với tôi chẳng? Tôi không còn phải đón nhận cái nhìn thất vọng, thiếu thiện cảm từ anh nữa. Tuy thế, ánh mắt hối lỗi của anh lúc này cũng chẳng làm tôi dễ chịu gì. Tôi đã bảo rằng anh cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra nhưng dường như những điều tôi nói anh đều bỏ ngoài tai cả. Hơn bao giờ hết, anh đối xử cực kì tốt với tôi.

Còn về phía Đan Quỳnh, không rõ anh có nói gì với cô hay không mà Quỳnh cũng không hỏi thêm tôi điều gì và vẫn vui vẻ với tôi như bình thường.

Hôm nay là chủ nhật vì thế tôi không phải đi học mà có thể ở nhà nghỉ ngơi thoải mái. Bình thường cứ chủ nhật là anh Thiên lại tranh thủ đi làm để kiếm thêm tiền, thế mà từ sáng đến giờ tôi chẳng thấy anh bước chân ra khỏi cổng. Thấy lạ tôi bèn hỏi:

- Anh Thiên! Anh không đi làm hả?

Anh lắc đầu, cười trừ:

- Ủ! Anh không đi. Mà em tìm được việc làm mới chưa?

Tôi lắc đầu xị mặt:

- Chưa, anh à! Em cũng chẳng biết phải tìm công việc mới ở đâu cho thuận lợi nữa.

Đoạn anh lại quay sang tôi với vẻ mặt hơn hớn:

- Anh định sáng nay đi kiếm việc cho em đó!

- Cái gì cơ? Anh á?

- Uhm. Có anh giúp em sẽ nhanh chóng có việc làm hơn.

Tôi mừng rỡ reo lên:

- Thế cũng tốt! – Rồi tôi lại ậm ừ bằng giọng khách sáo - Nhưng... sẽ không phiền anh chứ?

Hiếu Thiên lắc đầu rồi nhéo lấy má tôi:

- Tất nhiên là không rồi! Nếu phiền thì anh đâu có nghỉ làm sáng nay!

Tôi lè lưỡi đáng yêu, sau đó lại tung tăng chạy vào phòng dù bàn chân vẫn đang còn mỗi nhứt sau vụ đánh ghen hôm qua.

14. Chương 14

Cuộc đời là dòng chữ “Trở trâu”.

Sáng hôm đó Hiếu Thiên đi kiếm việc làm thêm cho tôi. Tôi cũng muốn đi cùng nhưng anh không đồng ý vì tôi vẫn chưa khỏe hẳn.

Tôi ngó lên đồng hồ. Bây giờ là hơn 9h rồi, nghĩ bụng tôi không nằm nghỉ nữa mà sẽ lôi sách vở ra học bù cho hôm trước, chỉ vì bị đánh mà tôi phải bỏ mất mấy tiết học.

“ Cho Natri oxit tác dụng với 343 ml nước tạo ra...”

Bống. Bà chủ nhà bước vào mỉm cười với tôi:

- Trúc này! Có anh chàng bánh trai nào đang muốn gặp cháu đó, cậu ấy đợi ngoài cổng.

Tôi lấy làm lạ nhưng rồi cũng cúi đầu chào bà ấy và đi ra gặp cái “anh chàng bánh trai” – theo lời nói của bà.

Tôi gặng lê từng bước chân mệt mỏi, khó khăn. Ra đến cổng, ngó dài ra đoạn ngõ tôi vẫn chưa thấy cái anh chàng đó.

“Lạ thật! Chắc lại là trò đùa của một ai đó thôi!” – Bụng bảo dạ tôi liền trở lại phòng để tiếp tục học bài.

Bống!

- Hoàng Minh Trúc!

Nghe thấy tiếng gọi, tôi quay người lại thì cái “anh chàng” đó vội gỡ cặp kính đen đen sành điệu ra và lộ dần cái “bộ mặt” sau tấm kính mờ của chiếc xe ô tô đỏ láng chói. “ Anh chàng bánh trai” đó là Khắc Long. Đúng vậy, làm sao có thể khác được cơ chứ.

Tôi khẽ run người nhưng rồi cũng bước đến phía hẳn:

- Có chuyện gì thì anh nói đi, nhanh lên!

- Lên xe đi đã! Làm gì mà vội thế cưng! – Hắn đáp bằng giọng phè phỡn, sau đó đẩy nhẹ cửa cho tôi vào.

Tôi ngó quanh, chưa kịp suy nghĩ thì hắn đã ấn tôi ngồi xuống ghế, không kịp trở tay.

“ Vù! Vù!”

Quá nhanh chóng, tôi đã yên vị trên chiếc xe ô tô sang trọng một cách vô cùng gượng ép. Tôi gằn lên:

- Anh định đưa tôi đi đâu? Nói đi!

- Đi gặp bác sĩ! – Khắc Long đáp bằng giọng dửng dưng - Chẳng phải cưng mới chỉ được chăm sóc qua loa ở cái phòng y tế tồi tàn của trường sao?

- Nhưng tôi không làm sao cả! – Tôi cố gắng phô trương ra ngoài sự khỏe mạnh lúc này của mình nhưng cũng thật oái ăm thay, hắn ta chẳng thèm màng đến mà cứ coi lời nói của tôi nhẹ tựa như không.

Mặt tôi lại xị xuống, nặng... hơn chì. Như thể được dịp, Khắc Long bật cười khanh khách:

- Haha! Cưng đừng có ủ rũ như thế! Đi khám xong rồi anh sẽ đưa cưng đến xem một nơi, khi nó thế nào thì cưng cũng nhảy căng lên vì vui sướng ấy chứ!

Tôi nhàn mặt nhìn hần qua cái gương của xe ô tô.

Khắc Long vẫn giữ được nét mặt hoan hỉ ban nãy nhưng đôi mắt vẫn thế, sự lạnh giá trong nó vẫn chưa lược bớt tẹo nào. Mái tóc hần hôm nay không dựng keo lên như mọi khi mà thả rũ xuống, phủ quá tai nhưng để ý thêm một lát thì tôi mới nhận ra rằng không hẳn vậy. Nửa đầu bên kia thì... được cạo hần một góc, không quá nhiều nhưng nom rất quậy, đúng chất của hần. Mà hình như không phải là Khắc Long không vuốt keo “lỗm chổm” nữa mà là hần vừa thay đổi kiểu tóc. Trông vừa hiền hơn nhưng cũng vừa “bợm” hơn.

Tóm gọn lại thì sự đẹp trai của hần vào bất cứ lúc nào cũng không thể phủ nhận. Và cả sự đáng ghét của hần cũng vậy. Hần là đồ khó ưa.

Tôi lè lưỡi và rồi ghẹo mặt lên. Chẳng hiểu Khắc Long có kịp thấy cái hành động này của tôi hay không mà tôi lại thoáng nghe thấy tiếng cười khanh khách quen thuộc của hần. Rõ hâm!

o-0-o

Bước vào cái bệnh viện tư đang nòng lên vì mùi thuốc. Tôi khó chịu đưa tay bịt ngang mũi để không cảm nhận được cái mùi hắc hắc khó chịu ấy.

Khắc Long dẫn tôi vào trong phòng của một ông bác sĩ nào đó, tôi chẳng rõ nhưng điều mà tôi chắc nhất đó là ông ấy rất giỏi. Không phải hần ta bảo vậy mà là tôi biết hần ta luôn chọn những cái gì tốt nhất. Và trong trường hợp này cũng vậy.

Ông ta chỉ xem xét vết thương ở chân của tôi qua loa, không kĩ lưỡng cho lắm. Mà tôi nghĩ cũng chẳng cần thiết bởi vì tôi đoán chỉ là bị ngoài da thôi tuy rằng hơi nhức một xí.

- Cậu có thể yên tâm rồi đấy. Cô ấy không bị làm sao cả, chỉ là bị thương ngoài da và bị bầm tím ở một số chỗ. Nếu cần thì chỉ bôi thuốc thôi là ổn.

Tôi nhẹ mồm cười vì đã cảm thấy thoải mái hơn, không phải là vì tôi đoán đúng bệnh tình của mình, mà là do không quá tốn nhiều tiền cho cái chân đáng nguyên này.

- Được rồi! Bác sĩ cứ kê thuốc luôn đi! – Khắc Long bỗng xua tay nói và xỏ tay lại vào túi quần.

Ông ấy gật gù, quay sang viết đơn thuốc rồi đưa cho hần. Tiếp đó, tôi cùng hần đi đến quầy bán thuốc.

Khắc Long quăng tờ giấy vào người cô dược sĩ trẻ và nói bằng giọng thờ ơ, hách dịch:

- Lấy theo cái đơn này!

Theo ánh mắt quan sát từ nãy đến giờ của tôi thì cô ấy chắc chắn là rất tức giận nhưng khi nhìn thấy mái tóc và phong cách của hần, cô cũng hiểu hần là người của giới “giang hồ” nên cô nhịn.

Vài phút sau, cô lấy ra một tuýp thuốc nhỏ rồi đáp:

- Của cậu hết 50 ngàn!

Nghe vậy, tôi liền mở bóp lấy tiền ra trả nhưng Khắc Long đã chặn cái hành động đó lại vì hần đã lòi sẵn tờ 200 ngàn mới còng và đưa cho cô dược sĩ từ lúc nào.

Tôi ầm ố trong miệng nhưng rồi cũng thở dài cho qua. Tôi lại mắc nợ hần thêm một lần nữa. Rồi tôi lại nhủ với lòng mình rằng khi nào có sẽ trả lại tất, không thiếu Khắc Long một xu. Còn bây giờ tôi cũng chẳng dư giả gì, việc làm thì chưa có nên... để sau tính.

o-0-o

Những tưởng Khắc Long sẽ chở tôi về nhà sau đó nhưng không, hần lại đưa tôi đến một nơi nào đó mà hần chắc nịch bảo rằng:

- Chắc chắn cưng sẽ phải nhảy căng lên vì vui sướng!

Mặc kệ thế nào thì thế ấy, tôi chỉ biết rằng khi ở bên cạnh hắn tôi chẳng hề hứng thú một tẹo nào mà lại còn cảm thấy bức bối và chán nản nữa chứ.

“Keeét!”

Chiếc xe phanh gấp lại tại một quán café “màu nâu”. Tôi tạm gọi như vậy là vì tôi chưa nhìn thấy cái biển hiệu của nó, chỉ biết là nó được phủ một màn sơn nâu bóng trông rất sang trọng và trang nhã.

Tôi ngơ ngác nhìn quán café rồi lại ngơ ngác nhìn hắn:

- Rốt cuộc là...

- Đây sẽ là nơi làm việc mới của cưng! Quán café Mộc. Chẳng phải cưng đã mất việc ở quán cũ sao?

Gật. Tôi lại nhìn hắn trân trối:

- Sao anh biết...?

- Việc gì mà tôi chẳng biết chứ? – Nói đến đây, hắn lại tuôn một tràng cười rõ hả hê.

Trong khi đó tôi chỉ trở mắt ra nhìn nơi làm việc mới của mình, lòng nhẹ nhàng và thoải mái hơn bao giờ hết. Tôi đã trút được thêm một gánh nặng, đó là tiền bạc.

Tôi lắc lắc tay hắn, hỏi với vẻ háo hức:

- Khi nào tôi có thể bắt đầu công việc?

- Khi cưng muốn. Quán café này cũng khá gần trường học nhưng lại là hướng ngược lại so với nhà trọ của cưng. Hơi xa một chút nếu cưng đi bộ.

Thực ra nếu có xa thì cũng chỉ xa đối với Khắc Long thôi chứ một con bé nhà nghèo như tôi thì đã quá quen rồi, không những thấy không xa mà thậm chí tôi còn thấy gần nữa là đằng khác.

- Máy giờ thế? – Tôi hỏi gọn.

- 7h đến 9h tối. - Hắn đáp rồi lôi từ trong túi quần ra một bao thuốc lá. Tôi rất dị ứng với cái mùi hắc hắc khó chịu này nhưng mặc kệ, lúc này có một thứ đáng để tôi quan tâm hơn, đó là việc làm.

Tôi trộm nghĩ đến lương bổng ở đây. Làm việc có 2 tiếng đồng hồ thôi thì liệu 1 tháng có được bao nhiêu không nhỉ? Huống hồ gì quán này vốn đã có đủ nhân viên rồi(theo tôi biết rằng ở đây không tuyển nữa mà Khắc Long đã nhờ vào mối quan hệ của hắn để giúp tôi kiếm việc làm).

- Lương...?

- Một triệu! Hơi ít nhưng mà đây là chỗ tốt nhất anh có thể tìm giúp cưng rồi đấy! – Vừa đáp hắn vừa rít một hơi thuốc lá. Trông hắn lúc này vô cùng giống một lãng tử đa tình. Nhưng thế nào thì hắn cũng không “lừa tình” tôi được đâu! – Đây cũng chính là điều mà tôi tự hào nhất vì bao nhiêu cô gái muốn được Khắc Long chiều chuộng như tôi mà chẳng được, còn tôi thì vẫn thờ ơ với những tình cảm ấy của hắn.

Tôi lại ngồi ngẫm nghĩ. Thực ra lương 1 triệu/ 1 tháng thì đâu có ít? Nó còn nhiều hơn ở chỗ cũ tôi làm nữa ấy chứ. Thật là tuyệt làm sao! Tôi thực sự bắt đầu cảm thấy biết ơn Khắc Long hơn một chút rồi đấy, tuy ác cảm thì vẫn đang “ăn sâu” trong máu thịt của tôi.

o-0-o

Trưa hôm đó, tôi đi ăn cơm ở ngoài với Khắc Long. Đến tận hơn 1h tôi mới trở về nhà.

Vừa mới bước vào phòng thì tôi đã chạm trán Hiếu Thiên. Anh đã ngồi ở đây để đợi tôi về.

Tôi mỉm cười nhìn anh thì chợt, anh nhảy bổ đến reo hò với tôi:

- Haha! Em xem anh có giỏi không này! Anh mới chỉ đi có hơn chục quán café thế mà cũng tìm được việc làm cho em đấy!

Lúc này tôi mới sững người ra. Ôi trời đất ơi! Tôi thật đãng trí quá, rõ ràng khi sáng anh Thiên đã bảo rằng sẽ đi kiếm việc cho tôi cơ mà? Thế mà tôi lại quên băng đi mất và lại còn đồng ý với Khắc Long rằng sẽ làm ở quán café Mộc nữa chứ.

Trong khi đó, Hiếu Thiên vẫn cứ giữ nguyên tâm trạng háo hức đến hồn nhiên đó của anh:

- Lương tháng không phải tệ đâu nhé, cũng bằng đợt trước là 700 ngàn đó em! Nhưng xem ra thì ở đây làm thích hơn so với chỗ cũ nhiều!

Cho đến lúc, anh nhìn thấy bộ mặt bơ phờ không một chút vui vẻ của tôi. Anh mới nhận ra sự “lố bịch” từ này đến giờ của mình:

- Em làm sao vậy, Trúc? Anh tìm được việc rồi, đáng lẽ ra em phải vui chứ...? Sao lại...

Tôi nhú mày nhìn anh, trong giọng nói chứa đầy sự hối lỗi:

- Thật ra... em đã tìm được việc làm rồi. Ở quán Mộc, cũng khá gần trường, lương cũng cao.

- Em xin lúc nào vậy? Sao không nói trước với anh? – Anh Thiên nói mà tôi nghe trong đó có tiếng thở hắt đầy mệt mỏi.

Tôi chưa trả lời, cũng không định trả lời vì tôi... nửa muốn nói dối, nửa muốn nói thật với anh.

Thì bỗng...

- Cái anh chàng đi xe hơi đỏ đấy là ai thế? Lúc này cậu ta cũng chở cháu về luôn à Trúc? – Bà chủ nhà từ đầu bước vào và nói một cách vô tư lự.

Còn tôi thì biết, mình chuẩn bị phải đón nhận ánh mắt thất vọng, nào nề từ anh.

Anh không nói gì mà cứ thế bước ra khỏi phòng, bàn tay anh siết chặt lại. Vừa đi anh vừa lầm bầm, tuy nhỏ nhưng tôi vẫn nghe thấy rõ từng chữ một. Nom có vẻ bức bối lắm!

- Lại là Khắc Long! Lúc nào cũng là Khắc Long!

Nếu có thể thần giao cách cảm.

Em có hay tìm tôi nhói đau?

15. Chương 15

.....:Khi vị đắng không phải của café:....

Sáng hôm sau.

Anh chẳng nói với tôi một lời nhưng cũng chẳng chịu nhận rằng anh đang giận tôi.

Tôi biết rằng trong chuyện này, người sai là tôi nhưng thực ra cũng đâu phải là hoàn toàn do tôi chứ? Giá mà Hiếu Thiên có thể “độ lượng” hơn một chút thì hay quá!

Ừ thì anh không thích người giúp tôi tìm việc là Khắc Long. Nhưng liệu anh có nghĩ đến cảm nghĩ của tôi không? Tôi đâu có muốn dính dáng đến hắn nhưng hắn có thể giúp tôi kiếm một công việc tốt hơn anh thì đáng lẽ anh nên mừng cho tôi mới phải chứ! Tại sao lại cứ phải như vậy? Anh có ích kỉ quá không?

o-0-o

Ăn cơm tối xong, tôi lúi húi đi tới quán café Mộc để làm việc. Nghĩ đến cảnh phải đi bộ lạch cạch đến đó, tôi lại muốn rã hết cả bàn chân. Đúng là tôi đã quen với việc đi bộ nhưng mà tại bình thường bên cạnh tôi luôn có Hiếu Thiên... Còn giờ thì khác quá! Quay đi ngoảnh lại cũng chỉ có mình tôi, một con bé đang dần mất lòng tin của anh.

- Minh Trúc!

Tôi chợt nghe tiếng gọi từ đằng trước nên liền ngước mặt lên và chưa được bao lâu thì đã vội nhăn trán. Tôi thở hắt:

- Lại chuyện gì nữa đây, Khắc Long?

- Lên xe đi, anh chờ cứng đi làm! – Khắc Long nói, miệng huýt huýt sáo đến đáng ghét.

Tôi phì cười, nguếch cao giọng mỉa mai:

- Thôi, mời đại thiếu gia, đại công tử tránh đường cho! Tôi đi làm chứ đâu phải đi chơi!

Khắc Long nhăn mặt, đang định bước xuống xe thì tôi lại nghe thấy tiếng gọi từ đằng sau:

- Minh Trúc!

Người đó là Hiếu Thiên.

Tôi bây giờ chẳng khác gì một món hàng đang bị dành giật bởi hai vị khách đều không thể từ chối.

Khắc Long giằng lấy tay tôi và “tặng” cho Hiếu Thiên một nụ cười thách thức. Hiếu Thiên không để yên, anh cũng nắm lấy tay tôi và cười nhẹ đáp:

- Hãy để cô ấy quyết định! – Nói rồi anh quay sang tôi – Em chọn đi.

- Em... Em... - Tôi ấp úng chẳng nên lời thì Khắc Long đã vội kéo tôi xồng xộc lên xe trước ánh mắt ngỡ ngàng của Hiếu Thiên. Anh đã nắm rất chặt bàn tay tôi nhưng sao... bàn tay tôi lại cứ thế mà tuột khỏi anh một cách quá giản đơn.

Tôi cứ ngoái cổ nhìn lại phía anh. Anh nhìn tôi, tôi nhìn anh. Hai ánh mắt cứ thế xoáy sâu vào nhau, nhẹ nhàng nhưng đầy cay đắng. Rồi chợt, anh buông mắt nhìn xuống mặt đất, bàn tay cũng từ từ hạ xuống miễn cưỡng.

Và thế, tôi lại đi cùng Khắc Long dù trước đó... tôi đã mong anh biết nhường nào.

“Mày là đồ tồi tệ, Hoàng Minh Trúc!” – Tôi nhủ thầm sau đó cứ cấn răng đón nhận cái nắm tay từ Khắc Long.

o-0-o

Tối chỗ làm, tâm trạng của tôi vẫn chẳng khá hơn nhưng lí trí ép tôi phải cố gắng kìm nén được nó. Tôi không được đánh mất công việc “béo bở” này – nó là kế sinh nhai, tương lai và cuộc đời của tôi.

Đầu tiên, tôi được chị quản lý giới thiệu một vòng của quán và giới thiệu cụ thể các công việc.

Không gian bên trong khá là thoáng đãng và lãng mạn. Các bức tường được trang trí nhiều bức tranh và một số dây đèn neon được uốn hình khá dễ thương.

Sau đó chị ấy dẫn tôi đến phòng thay đồ và giới thiệu ngay:

- Các nhân viên phục vụ ở đây đều mặc áo đồng phục màu trắng kem in logo “café Mộc”. Nam mặc quần kaki đơn giản còn nữ mặc váy đến trên gối một chút và tất cả đều có màu nâu. – Nói đến đây chị ấy liền nhoẻn mắt – Nữ được ưu tiên có 2 loại váy nhé. Loại váy xòe dễ thương và váy bó quyến rũ. Em chọn loại nào để chị lấy?

Không chút ngần ngại tôi liền đáp:

- Váy xòe ạ!

Chị lại bật cười khúc khích:

- Hi hi! Chị biết ngay mà! Nhìn em là chị đoán ngay chọn váy xòe rồi.

Tôi cười ngượng, có lẽ là do bộ dạng của tôi “quê lúa” quá chăng? À không, phải ngoại trừ cái mái tóc được Khắc Long đem đi tỉa tót chứ nhỉ?

Một lát sau chị quản lí bước ra với vẻ mặt không mấy hài lòng:

- Sorry em! Giờ chị mới nhớ ra là váy xòe hôm trước còn một lỗ 10 cái nhưng do may kém chất lượng nên chị Thủy Anh đem đi sửa lại rồi. Chỉ còn váy bó thôi! Em mặc tạm nhé.

- Hay là cho em mặc quần tạm nhé... - Vừa nói đến đây, chị đã vội chặn họng tôi lại:

- Không! Không! Không! Không! Chị thì chẳng có vấn đề gì nhưng bà chủ... rất là khó tính đó!

Nói xong, chị ấy dúm bộ đồ cho tôi sau đó phóng lệ ra ngoài như sợ tôi nhăn nhó hay cầu nhàu thêm.

Tôi thở ngắn, thở dài. Vậy là có lẽ tôi phải khoác bộ cánh này thật rồi. “Ồi! Cái cuộc đời này!” – Tôi ôm mặt, miệng mếu máo... chạy đi thay đồ.

o-0-o

Khắc Long.

Trong lúc chờ chị Vân quản lí, tôi chậm rãi ngồi nhâm nhi ly café không đường. Tôi đang rất nóng lòng chờ đợi cái cảnh con bé Minh Trúc mặc cái váy bó cách gối cả 1 gang tay. Thế nào rồi cũng lóng nga lóng ngóng cho xem.

- Khắc Long! Chị làm xong nhiệm vụ rồi nhé!

Tôi cười khẩy:

- Cảm ơn bà chị nhé! – Nói rồi tôi lấy cái hộp để sẵn trên bàn và đưa cho chị ấy – Món này em mới tậu dịp trước đi du lịch. Đồng hồ Thụy Sĩ hẳn hoi đấy nhé!

- Gớm! Lại còn quà cáp nữa chứ! Chú em bữa nay cũng ghê gớm thiệt đấy!

- Có gì đâu! Sau này còn phải nhờ bà chị dài dài mà! – Nói đến đây, tôi lại nở một nụ cười ranh mãnh quen thuộc.

o-0-o

Minh Trúc.

Tôi mặc xong bộ đồng phục rồi tự ngắm lại mình trước gương. Công nhận là đẹp thật đấy nhưng đi lại thì đúng là khó khăn. Tôi cứ phải nép qua nép lại, đôi chân muốn khép chặt lại vào nhau, có lúc tôi còn muốn té xỉu lăn quay nữa cơ.

Mà cay cú nhất ở đây là Khắc Long cứ nhìn tôi mà cười đều cái dáng đi như chim cánh cụt của tôi. Đáng ghét! Đáng ghét thật đấy. Nếu mà là Hiếu Thiên thì chắc chắn là khác, anh ấy sẽ mỉm cười nhẹ nhàng và nhìn tôi bằng ánh mắt triu mến. Nghĩ đến đây tôi chợt giật mình... liệu anh còn có thể mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn tôi bằng ánh mắt triu mến nữa không?

16. Chương 16

Tôi làm mới một chút thôi mà đã mệt nhoài. Thứ nhất là vì lượng khách đến đây đông hơn ở quán Góc Phố nhiều. Thứ hai là vì... cái váy bó sát này đây. Tôi đi lại đã không yên nói gì là làm việc cho thật nghiêm túc và hiệu quả cơ chứ? Nhưng thật may là tôi không bị than trách gì cả! Chị Vân quản lí rất khó tính với các nhân viên khác nhưng lại ngoại trừ tôi, nhờ Khắc Long chẳng?

Đã gần 10h rồi, tức là đã quá giờ làm của tôi đến 30'. Nhưng tôi mặc kệ, vẫn cứ làm tiếp do chị Vân yêu cầu và tôi cũng muốn như vậy, tôi muốn để lại ấn tượng tốt nhất vào ngày đầu tiên đi làm ở đây.

- Thôi! Hôm nay em đã vất vả nhiều rồi! – Chị Vân bỗng bước lại đỡ lấy mấy cái ly trên tay tôi, bỏ lại vào một góc sau đó đặt nhẹ tay lên vai tôi. – Em có thể nghỉ được rồi! Khắc Long đang đợi em đó!

Tôi khẽ gật đầu, mỉm cười nhẹ nhàng đáp lại:

- Dạ vâng ạ! Vậy em chào chị nhé! – Nói rồi tôi bước lên những cái bậc thang cao ngút để đến phòng thay đồ.

Chưa đi được 4 bậc, tôi đã lại nghe thấy tiếng chị Vân:

- Hôm nay chị Thủy Anh có việc về sớm nên khóa phòng đồ rồi Trúc ơi! Em chịu khó nhé!

- Sao cơ ạ? – Tôi nghe rõ nhưng lại không dám tin vào đôi tai mình. Đây là lần thứ n+1 tôi mắc vào mấy vụ quần áo vớ vẩn – nhưng lại không vớ vẩn với anh Thiên, với Đan Quỳnh hay cả Nhật Hạnh nữa. Họ sẽ chẳng thể nào hiểu cho nỗi khổ của tôi...

Tôi lưỡng lự bước xuống chỗ chị Vân:

- Tức là giờ... em phải vác cái bộ đồ này... về nhà á!

Chị gật đầu cái rụp:

- Ủ! Mà có sao đâu em! Nhiều nhân viên ở đây... đều như vậy mà!

- Nhưng... Nhưng... em... em chẳng quen...

- Chịu khó đi em! Chỉ một bữa thôi mà! Em là nhân viên... chứ đâu phải là công chúa đâu chứ! – Chị nói thật bình tĩnh nhưng xen lẫn trong đó là sự khó chịu, giận dữ cố che giấu nhưng không thành.

Tôi khẽ trề môi, xem ra tôi đã cư xử hơi thái quá. Sau đó, tôi cố gắng mỉm cười thật rạng rỡ hòng có thể tươi tỉnh trở lại:

- Dạ vâng, thực ra thì... cũng không có vấn đề gì lắm đâu chị ạ! Thôi, em về đã nhé! Hẹn gặp chị vào ngày mai. Chúc chị vui vẻ.

- Ủ, em về đi! Đừng để Khắc Long đợi nữa hén!

Tôi vẫy vẫy tay chào chị, sau đó bước ra ngoài. Trong bụng không hề có ý định sẽ đi cùng Khắc Long về, tôi không thể để anh Thiên giận thêm một chút nào nữa.

.

Ý định của tôi xem như lại không thành, hần cứ ra sức cản đường không cho tôi đi:

- Lên xe đi cưng! Anh chờ cưng về!

- Không! Tôi tự về được rồi!

- Anh nói một lần nữa đó nha! Cưng lên xe anh chờ.

- Không! Tôi tự về được rồi! – Tôi gằn giọng lặp lại câu vừa nãy, mặt tròn tròn nhìn hần, môi dềnh lên trông cực xấu xí nhưng dường như Khắc Long lại không thấy như vậy. Hần bật cười và cứ thế néo qua néo lại cái má tôi một cách thích thú.

Tôi nhăn mặt:

- Anh điê.n hả?

- Ủ! Người điê.n yêu! – Khắc Long nói rồi cười lớn.

- Hết thuốc chữa! – Tôi tặc lưỡi sau đó đẩy mạnh hần ra và cứ thế ngông nghênh bước lên phía trước, cố tình ra vẻ: “ Tôi đi đây! Anh là người điê.n nên tôi mặc kệ nhá!”

Khắc Long đuổi theo và nắm lấy tay tôi sau đó từ từ kéo tôi vào lòng hần. Hần từ từ nói... từng chữ... từng câu... từng lời... nhẹ nhàng... ấm áp... lạ kì...

- Tối nay... đi chơi với anh nhé!

Tôi đã muốn vùng vẫy ra khỏi hần nhưng không được. Hơi thở nhẹ nhàng của hần cứ đều đều, đều đều phả vào cổ tôi. Có thể nói rằng lúc này đây, tôi đang bị hần... “quyến rũ”.

Bàn tay tẻ hại của tôi... tại sao... tại sao lại cứ thế mà khép vào người hần thế này.

Chợt! Hần đưa tay nâng đầu tôi lên và từ từ cúi đầu xuống. Môi hần càng ngày càng gần môi tôi hơn.

Mắt tôi khép hờ với trạng thái mơ mơ màng màng.

Cho đến khi... tôi bừng tỉnh không rõ nguyên nhân.

Tôi vừa nhìn thấy Hiếu Thiên. Có lẽ anh đi đón tôi vì sợ tôi sẽ phải đi một mình giữa đường phố cả một quãng đường dài, thế mà lại chạm cảnh tôi đang... “tay trong tay” với Khắc Long.

Vội vã, tôi xô hần ra và vừa đuổi theo vừa gọi Hiếu Thiên trước sự ngỡ ngàng của hần.

- Anh Thiên! Đợi đã... Đợi em... Đợi em đã...

Tôi lúng túng chạy đi hết sức mình với chiếc váy bó sát. Và cả Khắc Long cũng chạy theo tôi, có lẽ là vì... hần không muốn tuột mất con mồi này chẳng?

Không chút ngần ngại, tôi chạy băng qua đường mà chẳng để tâm quan sát gì cả.

“Bụp”

Khốn thật! Bất ngờ tôi lại ngã soài xuống mặt đường. Tôi gượng người dậy, tay chống lấy mặt đất cố gắng hít lấy từng hơi thở khó khăn.

“ Tin! Tin”

Tiếng còi xe của chiếc ô tô tải ngày một rõ tiếng hơn. Hiếu Thiên giật mình vội vã quay lưng và chạy lại phía tôi.

Còn tôi thì các cơ xương dường như chẳng mấy may hoạt động. Nó hoàn toàn như một chiếc đồng hồ hết pin.

Tôi giương mắt đợi tử thần lạnh lẽo lướt qua và mang tôi đi đến địa ngục vĩnh cửu. Nhưng không... chẳng có một hơi lạnh nào cả và cũng chẳng có tử thần nào. Mà chỉ có anh, chỉ có anh thôi! Anh ôm lấy khổ người bé nhỏ đang rúm lại vì sợ hãi và dùng thân mình để che chắn cho tôi.

Cơ thể anh lạnh, lạnh lắm nhưng tại sao tôi vẫn cảm nhận được hơi ấm nồng nàn từ anh? Thậm chí còn ấm hơn cả khi Khắc Long ôm tôi nữa. Tại sao... lại kì lạ thế nhỉ?

Có gì lạ đâu khi hơi ấm ấy xuất phát từ trái tim.

“Két!!!”

Tôi từ từ mở mắt ra. Đầu tiên là mắt trái, sau đó là mắt phải và cuối cùng là cả hai mắt đều mập mờ mở ra. Chiếc xe phanh gấp lại sau khi nó còn cách anh và tôi đúng 10 centimet.

Đây là thật hay là mơ đây? Tôi vẫn còn hoang mang thì chợt nhìn lên phía vệ đường.

Khắc Long đang đứng không cách xa chỗ tôi là bao với vẻ đứng đưng, tay xỏ vào túi quần và miệng thì phì phèo điếu thuốc lá.

Hiếu Thiên vội đỡ tôi đứng dậy. Trước đó, anh không quên trừng mắt lên nhìn ông tài xế với vẻ trách giận.

Tôi cứ đứng khựng lại không nhích chân theo anh.

- Sao? Em còn muốn đi theo hần ta à? – Hiếu Thiên gằn giọng nhìn tôi.

Lắc lắc đầu, tôi đáp:

- Không nhưng... nhưng... - Vừa nói tôi vừa lấy tay che lấy phía mép đùi. Chẳng là trong vụ va chạm lúc này, chiếc váy bó sát đáng ghét ấy đã được dịp rách thủng một đường không chút thương tiếc.

Hiếu Thiên nhìn tôi áy ngại rồi bật cười dịu dàng. Anh cởi chiếc áo khoác gió đang mặc trên người ra, quàng vào cho tôi sau đó bế xốc tôi đi.

Cứ như thế, tôi bình yên nép trong lòng anh, đôi mắt khép hờ.

Đi được một quãng, anh mới trút ra vài lời. Không rõ vì anh muốn nói với tôi hay là vì tưởng tôi đã ngủ nên mới...

- Lúc này, Khắc Long còn đứng ở đó gần hơn anh nhưng em xem... hẳn ta không hề nhúc nhích mà cứ đứng trơ vô tâm đến thế đấy! Liệu có phải yêu em thật lòng hay không? Xung quanh em... còn có người thương em thật lòng cơ mà... Lẽ nào em không biết?

17. Chương 17

..... Bước Ngoặt Giông Tố :.....

Về đến nhà trọ thì tôi cũng đã thiếp đi một mạch đến sáng vì quá mệt.

5h sáng, tôi bật dậy ôn bài một lát sau đó thay đồ đi học. Hôm nay đích thân Hiếu Thiên đợi tôi ở trước phòng.

- Sao hôm nay anh nổi hứng đứng chờ em thế? Mọi hôm toàn em chờ anh không hà!- Tôi le lưỡi nói.

Anh chỉ cười trừ, giọng nhẹ nhàng xen lẫn chút... chua chát:

- Mọi hôm ư? Là mọi hôm của trước kia thì chính xác hơn, em nhỉ?

Tôi chợt giật mình. Đúng là cái thói quen đợi anh đi học đã tự chấp cánh bay lúc nào mà tôi cũng chẳng hay.

Chúng tôi cứ im lặng ngẫm nghĩ một lúc lâu. Cho đến khi anh quay sang tôi thú nhận:

- Thực ra, hôm nay anh cố dậy sớm hơn để đứng chờ em đi học là vì anh sợ Khắc Long sẽ kéo em đi như mọi lần.

Tôi sững người, tay chân như ngừng cử động trong mấy phút. Tôi đã đi học cùng Khắc Long nhiều đến thế rồi sao? Vậy mà...

Tôi mỉm cười rồi chìa ngón trỏ ra:

- Hứa với anh đấy! Từ nay em sẽ chỉ đi cùng anh thôi!

Thấy bộ dạng ấy của tôi, anh bật cười ầm ập như ánh nắng của những ngày cuối đông. Nhờ vậy mà không khí trở nên nhẹ nhàng hẳn. Ngay lập tức, anh cũng giơ ngón trỏ của mình ra và móc ngoéo vào nhau tượng trưng ột lời hứa đến từ tôi.

Sau đó, chúng tôi lại bước đều cùng nhau trong không khí gần gũi, hạnh phúc ấy cho đến lúc gần đến trường. Bàn chân của anh thôi bước, nụ cười trên môi cũng thôi rạng rỡ mà đổi lại là một nụ cười gượng gạo, mặt chất:

- Nếu em muốn thì có thể rút lại lời hứa ấy ngay bây giờ vì... tất cả vẫn chưa muộn.

Tôi vội thắc mắc:

- Tại sao anh lại nói như thế?

Anh không trả lời câu hỏi của tôi mà lại hỏi ngược lại hòng gợi mở câu trả lời cho tôi:

- Em và Khắc Long thật ra là có quan hệ gì? Có chắc những điều ấy đều là vì anh không?

Tôi nhún vai, trả lời một cách thờ ơ nhất có thể:

- Chẳng gì cả!

- Vậy tối qua... là anh nhìn lầm sao?

Tôi giật mình lần nữa, tuy không nhìn thấy gương mặt mình lúc này nhưng tôi chắc rằng nó đang tái lại. Tím ngắt!

- Em... em... - Tôi ấp úng không nên lời và thật đáng ngạc nhiên, tôi lại quay sang gắt gỏng với anh – Em chẳng có gì để mà giải thích với anh cả, còn tin hay không đó là quyền của anh. Và anh... anh cũng không...
- Tôi bỏ lửng câu rồi xua tay và bỏ lên đi trước để đảm bảo rằng cách anh ít nhất là 2 mét. – Thôi! Bỏ đi! Vì tất cả chẳng liên quan gì đến anh hết. Anh không nên lúc nào cũng chỉ nghĩ cho em như vậy... Em có gì để báo đáp cho anh đâu chứ!?

Cứ như thế, thỉnh thoảng tôi lại nghiêng đầu sang một bên để liếc trộm anh. Bước chân anh vẫn chậm rãi, đều đều và lạnh ảm. Tuy vẻ mặt cũng chẳng có gì thay đổi nhưng tôi biết anh đang cố tỏ ra bình thường để che đi sự yếu lòng bên trong, anh đang buồn.

o-0-o

Giờ ngữ văn.

- Ngọc Lam đọc bài cho cô!

...

- Tú My đọc tiếp phần của Ngọc Lam!

...

- Rồi! Được rồi Tú My! Mời Minh Trúc đọc tiếp.

....

- Minh Trúc!!! Em đọc tiếp phần của Tú My!

...

- Trúc kìa! Cô gọi cậu đọc tiếp đó!

- Hả? Hả? Cái... cái gì cơ? – Lúc này tôi mới giật mình, lúnh quính đứng phắt dậy.

Cô Quyên thở dài rồi nhìn tôi bằng ánh mắt thất vọng:

- Nãy giờ em làm gì mà không chú ý bài vậy, Minh Trúc?

- O... em... em... Em xin lỗi cô...

- Không sao cả nhưng lần sau nhớ chú ý trong giờ học hơn nhé em!

- Dạ vâng!- Tôi lí nhí đáp sau đó xin cô ra ngoài một lát để thư giãn đầu óc hơn.

Kì thực là cả ngày hôm nay, tôi đang lo lắng về một chuyện gì đó mà chính tôi cũng không rõ. Rốt cuộc là như thế nào? Có chuyện gì bất thường xảy ra ư?

o-0-o

Tôi ra đến tận hoa viên của trường. Bình thường thì trong giờ học, học sinh không được phép “lãng vãng” ở khu vực này nhưng bây giờ cũng đã gần hết tiết 2 rồi, nghĩa là sắp đến giờ ra chơi nên cũng không có vấn đề gì cho lắm.

Tôi ngồi thẩn thờ ở băng ghế đá, ngắm nhìn bầu trời xanh để lòng cảm thấy thư thái hơn. Bầu trời lúc nào cũng như thế, nhẹ nhàng, êm dịu và luôn đưa đến cho tôi một cảm giác bình yên tuyệt vời.

Bỗng, bầu trời trở nên đen kịt lại. Ồ không, không phải mà là có một ai đó đang bịt mắt tôi. Bực mình, tôi gất lên:

- Bỏ ra đi!

...

- Một! Hai! Ba... Bỏ ra!!!

...

- Bệnh hả?

Đến lúc này cái tên quái gỡ nào ấy mới chịu buông tay ra, cười thích chí:

- Haha! Làm gì mà bực bội đến thế hả cưng?

Tôi lè lưỡi:

- Đúng là bệnh! Bệnh quá!

- Này! Cưng mà nói từ đây nữa là anh nghỉ chơi đây nhé! – Khắc Long kênh mặt lên nói, sau đó ngồi vào chỗ trống cạnh tôi.

Tôi bĩu môi, nghĩ thầm: “Dở hơi! Tự dưng bữa nay ăn nói như con nít hâm.”

- Cưng cũng biết trốn học ra đây ngồi cơ á?

Tôi lắc đầu:

- Không! Tôi chẳng dám. Chỉ là xin cô ra đây ngồi nghỉ một lát thôi.

- Thôi! Không bàn chuyện đây nữa. – Hắn nói sau đó có vẻ như là bước vào chủ đề chính – Lúc này sao lại đi trước? Làm anh đứng chờ cưng muốn dài cổ.

- Từ này về sau, anh đừng chờ tôi đi học nữa vì tôi sẽ chỉ đi cùng với anh Thiên thôi. Tôi với anh không dính líu gì hết sất! Khoản nợ thì khi có tôi nhất định sẽ trả, anh cứ yên tâm đi, tôi không thêm quýt đâu mà lo!

Khắc Long nổi quạu, nhìn tôi bằng ánh mắt đằng đằng sát khí như lần đầu tiên tôi đụng độ hắn.

- Cưng nói nghe mà hay nhỉ? Từ trước đến nay anh luôn coi cưng là bạn gái, luôn làm mọi điều vì cưng thế mà bây giờ xong việc thì... ngoảnh *** quay lưng luôn nhỉ? Hay thật đấy!

- Tôi cũng nói rồi đấy thôi, tôi đâu có coi mình là bạn gái anh?

- Không quan trọng! Nếu cưng còn làm gàn thì... cưng biết tay anh. – Khắc Long quay mặt đi giấu sự tức giận rồi rít lên từng tiếng – Hình ảnh một nữ sinh tay nâng ly rượu dưới ôm xấp tiền nằm ở quán bar thì chắc là đẹp và hay ho lắm đấy.

- Anh... anh... Chẳng lẽ cái lúc tôi ở đây... anh đã chụp lại cả sao? – Tôi run run nói rồi đón lấy mấy bức ảnh từ tay hắn.

Tôi đang nằm trên chiếc ghế sofa, trên tay cầm mấy tờ polime 500 ngàn và xung quanh là những chai rượu ngoại vút lẩn lóc. Tôi cũng hơi hoảng nhưng vẫn tìm cách lấy lại bình tĩnh cho bản thân:

- Tôi chẳng sợ. Chỉ cần Hiếu Thiên hiểu, bạn bè tôi hiểu... thế là đủ rồi. Anh đừng tìm cách mà dụ dỗ, hãm hại tôi thêm nữa.

o-0-o

Giờ chuyển giao môn học.

- Minh Trúc! Cậu biết làm bài tập này chứ? Nãy cô Hương giảng mãi mà tớ vẫn không hiểu lắm.

...

- Này! Trúc! Giảng cho tớ bài này với...!

...

- Hoàng... Minh... Trúc...!!!

- Á! Gì? Gì? Gì cơ hả? – Tôi giật thót, lắp ba lắp bắp hỏi lại một cách ngớ ngẩn.

- Trời đất! Nãy giờ tớ gọi cậu muốn cong cả lưỡi mà cái tâm hồn thần thơ, mơ mộng của cậu cứ giảng ở đâu tạt trên mây ý!

Tôi đưa tay gãi đầu rồi phì cười, nửa vì ngượng, nửa là do nhỏ Đan Quỳnh xưa nay chưa từng nói bằng cái giọng “chua len lét” như thế.

- Hi! Tớ xin lỗi! Chỉ là do nãy giờ tớ làm gì cũng không tập trung được. Đầu óc cứ rối tung, mơ hồ cả lên... Chẳng hiểu sao mà tớ cứ lo lắng mãi...

- Chắc là do dạo này cậu gặp nhiều chuyện mệt mỏi nên mới thế. – Đan Quỳnh tỏ vẻ cảm thông, nhỏ xoa xoa đôi bàn tay của tôi sau đó nhanh chóng quay phắt lại chủ đề - Giờ thì gạt hết qua một bên nhé! Chỉ tớ bài hóa nãy đã hén, bạn hiền!

Tôi xua tay cười tít mắt:

- Được rồi! Đưa đề cho tớ...

o-0-o

Tiết 3, kiểm tra Vật lí.

Tôi mãi miết làm bài. Bài kiểm tra lần này cũng không khó lắm nhưng sao tuyến mồ hôi của tôi cứ thế ra sức hoạt động liên tục.

Hay là do trời nóng quá? Làm gì có, hôm nay trời mưa phùn phùn đủ khiến tôi rét run cơ mà.

Tôi thở dài, thực ra chính tôi đây đã biết rất rõ lí do. Đó chỉ là do sự lo lắng về một cái điều gì đó của tôi lúc này mà ra đấy thôi. Mà điều đó chắc chắn không phải là vì tôi lo sợ chuyện Khắc Long dọa dẫm.

“Phập!”

Tôi đang viết ngon lành thì bỗng dưng trật tay, cây bút máy rớt xuống đất và vung vẩy mực đi tứ phương. Tôi thở dài: “Làm sao mình có thể bất cẩn như thế được chứ? Thật là tệ quá đi!”

Thời gian các tiết học sau vẫn cứ trôi đi trong sự nơm nớp lo lắng của tôi. Cho đến lúc...

-Cô giáo! Cô giáo ơi! Cho tôi gặp cháu Minh Trúc với ạ.

- Vâng, chào chị. Có chuyện gì không vậy chị? – Cô giáo hỏi xã giao vài tiếng sau đó quay xuống. – Trúc ơi! Em có người cần gặp này.

Tôi giật mình, lật đật lật đật chạy ra...

Người muốn gặp tôi là dì Bốn – một người họ hàng xa của tôi hiện cũng sống ở tại nơi này, dì sống dựa vào cái tiệm tạp hóa lụp sụp mà một lần gì mua rẻ lại của người ta. Từ trước đến nay chưa thấy dì đến thăm tôi lần nào, huống gì là ngay giờ học như lúc này cơ chứ.

Tôi cứ tự hỏi bản thân rằng tại sao không đứng dì ấy lại đến gặp tôi thì dì đã gào lên...

Tim tôi bỗng đập lên loạn xạ, nó như muốn chạy thoát khỏi cái lồng ngực chật hẹp.

- Trúc ơi! Mẹ con... mẹ con bị tai nạn nặng lắm! Dì sợ mẹ con không qua khỏi mất rồi! Con mau đi cùng dì đi, mẹ con đang ở bệnh viện Thành Phố!

Choáng váng.

Trời đất ơi! Chuyện gì đang xảy ra thế này. Tất cả cơ hồ cứ như là một cơn ác mộng kinh hãi được báo trước và đột ngột dâng đến, mạnh mẽ tựa một cơn đại thủy hồng.

Vậy ra cái cảm giác nôn nao, lo lắng ấy lại là vì chuyện này đây ư?

Một cảm giác chỉ nhẹ nhàng, đơn giản như thế mà lại có kết quả là một sự thật đáng cay đến vậy sao? Hơn lúc nào hết, tôi muốn ngắt đ, muốn bàn chân chỉ dừng lại ở đó nhưng không...

Tôi phải cố gắng hết sức! Dù có phải gồng chân lên mà chạy, dù có phải đạp lên con đường đầy những chông gai, mũi nhọn, dù có phải lao đi tằm tã giữa cơn mưa lạnh lùng... thì... Tôi vẫn phải chạy, thật nhanh vì mẹ tôi – người mẹ muôn vàn kính yêu đã phải gánh chịu bao nhiêu khổ nhục, vất vả, đơn côi.

Tôi bật khóc rưng rức, nước mắt cứ thế lăn xối lăn xả mà hòa vào làn mưa mỏng manh, trắng xóa.

Tôi đang ích kỉ, tôi đang đấu tranh.

“ Ba ơi! Con xin lỗi ba. Con không thể nhường mẹ cho ba được, con không thể để mẹ đến với ba.

Con đã thiếu thốn tình cảm của ba quá nhiều rồi. Con chưa một lần được nhìn thấy ba, con biết ba qua tấm ảnh cũ đen trắng, mờ nhoẹt từ thuở ba đi bộ đội, đấu tranh với quân giặc.

Con không đành hứng chịu cảnh từ già người mà mình yêu thương rời xa vĩnh cửu thêm một lần nào nữa đâu, ba à. Con không phải là con bé mạnh mẽ, giàu nghị lực mà... làm sao con có thể chịu đựng nỗi cơn đau ấy thêm một lần nữa cơ chứ?

Vì vậy con xin ba hãy vì thương con mà để mẹ ở lại cùng con. Ba nhé!”

o-0-o

- Tôi xin cháu hãy chuẩn bị tâm lí trước khi nghe tôi nói về tình trạng của mẹ cháu lúc này. – Ông bác sĩ nói bằng giọng nhẹ nhàng và thật chậm rãi.

- Vâng. Xin bác cứ nói! – Tôi đáp mà giọng cứ run run, tôi sợ cái giây phút này lắm.

- Mẹ cháu trông lúc bị một chiếc xe mô-tô chạy ẩu với tốc độ cao va phải thì bị một que kim loại đâm thủng phần bụng. Nếu không tiến hành ca mổ thì máu sẽ sớm tràn ra các bộ phận khác. Vì thế, chưa đến 1-2 ngày mẹ cháu sẽ... - Ông bác sĩ bỏ lửng câu, cốt ý để cho tôi tự hiểu nhưng tôi vẫn nhìn ông bằng ánh mắt thiết tha như ban đầu. Ông đáp thẳng: - Sẽ... chết.

Tôi xây xẩm mặt mày, bàn tay vẫn nín lấy gấu áo của vị bác sĩ đáng kính:

- Vậy thì xin bác hãy tiến hành ca mổ ẹ cháu...

- Tôi cũng mong vậy nhưng cháu thông cảm, đây là bệnh viện tư mà cháu... phải đặt cọc trước thì tôi mới có thể tiến hành được.

Đầu óc tôi quay cuồng muốn chóng cả mặt. Tôi vịn tay thật chặt vào thành ghế để đảm bảo mình không quy ngã. Tôi sực sùi hỏi tiếp:

- Hết bao nhiêu tiền, hưa bác sĩ?

- Ít nhất là 10 triệu. Chưa kể tiền thuốc men, viện phí, điều dưỡng sau đó. Cháu cứ quyết định kĩ đi, không chần chừ thêm được nữa đâu.

- Nếu được mổ, mẹ cháu sẽ không sao? Phải không ạ, thưa bác sĩ?

- Đúng vậy. Điều đó thì tôi dám chắc chắn với cháu. – Ông bác sĩ nhấn mạnh giọng hơn, ông chắc như đinh đóng cột.

- Vâng, cảm ơn bác sĩ. Cháu sẽ suy nghĩ và trả lời bác sĩ sau. – Tôi thần thờ đáp.

- Muộn nhất là tối nay đấy nhé!

- Vâng. Chào bác.

- Ủm! Chào cháu, khoảng 2 tiếng sau là cháu có thể vào thăm mẹ.

“Cạch”

Tôi khép cánh cửa lại sau đó bước ra ngoài, trên lưng mang nặng tâm trạng âu lo, không lo làm sao được cơ chứ? Bây giờ tôi phải làm sao đây?

10 triệu ư? Dễ dàng với tôi ư? Tôi có thể nói có là có ư? Lúc ày trong túi tôi chưa có đến 100 ngàn thì nói gì là 10 triệu chứ? Có bán hết đồ đạc của tôi đi thì cũng không đủ 10% nói gì là ngần ấy!

Chẳng lẽ hết cách rồi sao? Vay mượn à? Không, không, không! Chẳng ai có khả năng giúp tôi chuyện đây cả.

Đáng ghét thật! Đáng căm phẫn thật! Nếu không phải là tay thanh niên chết dẫm ấy đã đâm phải mẹ tôi thì sự thể đâu đến thế này! Hắn là kẻ vô trách nhiệm, tại sao, tại sao không dám đối mặt với tất cả để chịu

tội, chịu trách nhiệm cơ chứ? Hấn nhẩn tâm để lại cho tôi biết bao nhiêu là nỗi buồn, gánh nặng. Hấn thật tàn nhẫn... Nếu tôi mà biết hấn là ai thì chắc chắn sẽ băm vằm hấn ra để đổi lấy mạng sống ẹ tôi.

Hai hàng nước mắt vẫn cứ lăn đều trên má tôi một cách ngậm ngùi, nếu gào lên chắc chắn sẽ dễ chịu hơn nhưng tôi không thể.

Hay là gục ngã, sẽ gục ngã tại đây... để không suy nghĩ nữa, không mệt mỏi nữa, không muộn phiền nữa?

Chưa để bản thân trả lời, đôi bàn chân đã vội quy xuống. Suýt chút nữa tôi đã ngã sòng xoài xuống mặt đất đượm mùi tanh của bệnh viện.

Nếu không có một bàn tay, nếu không có anh – Hiếu Thiên... Anh đỡ lấy tôi bằng vòng tay ấm áp, gần gũi và thân thương. Anh vỗ nhẹ vai tôi, thì thào qua từng kẽ tóc bằng những lời dịu ngọt:

- Cố lên em! Tất cả rồi cũng sẽ ổn thôi!

Anh kéo tôi đến băng ghế và nhẹ nhàng đặt tôi ngồi xuống.

Tôi mơ màng dựa vào bờ vai vững chãi của anh và ngay lập tức quên đi mọi điều ở thế giới bên ngoài. Tôi không rõ những ai đang có mặt ở đây nữa, chỉ biết rằng có anh thôi!

18. Chương 18

Những giấc mơ hồng, không đón đau, không đắng cay mà chỉ có những niềm vui, tiếng cười. Tôi đang trốn tránh ở trong đó để thoát khỏi thực tại hoàn toàn trái ngược.

Bỗng, chùm bong bóng màu xanh, màu đỏ trên tay tôi bị giật phắt đi. Luồng cuồng, chúng bay gọn lên trời rồi mất hút.

Rồi Khắc Long xuất hiện. Tôi đưa mắt nhìn kĩ thêm một lần nữa thì quang cảnh đã chuyển sang khu chờ của bệnh viện.

Hiếu Thiên siết nhẹ tay tôi, gương ánh mắt không chút khách khí về phía Khắc Long:

- Cậu đi đi! Lúc này Minh Trúc không muốn bị làm phiền đâu! Cô ấy đang mệt mỏi và cần nghỉ ngơi.

- Gì cơ chứ? Mà nhìn lại mà đi! Mà là ai mà có thể phát ngôn bừa bãi như vậy chứ? Có chắc rằng cô ấy muốn tao đi không? – Khắc Long đáp sau đó chép miệng mỉa mai – Tao nghĩ người cần đi là mày đấy, đồ nhà quê! Mày đã giúp gì được cho Hoàng Minh Trúc chứ mà dám lên mặt với tao?

Hiếu Thiên vẫn đáp một cách rất bình tĩnh:

- Hơn lúc nào hết, cô ấy cần một chỗ dựa vào tinh thần. Lúc khốn khó thì bạn bè là nhất, cậu hiểu chứ? À, tôi quên! Người như cậu thì chỉ biết đến “tiền” thôi, phải không nào?

Khắc Long không những không tức giận mà hấn còn vỗ tay bồm bộp và nhếch miệng cười:

- Đấy! Mày nói đúng trọng tâm rồi đấy! Hoàng Minh Trúc lúc này chỉ cần tiền thôi! Thứ “tinh thần” rơm của mày thì ích gì chứ? Anh nói không sai chút nào, Trúc nhỉ?

Mọi ánh mắt bỗng dừng dồn dập đổ vào tôi. Tất cả như đang chờ đợi một câu trả lời nào đó. Còn tôi vẫn ngơ ngác:

- Sao... sao cơ?

- Cưng cần gì? Tinh thần hay vật chất? – Hấn vừa nói vừa chỉ tay về phía Hiếu Thiên - Cậu ta hay là anh?

Tôi dụi dụi mắt, sao hình ảnh lúc này lại thật đến khó ngờ. Cách Khắc Long, Hiếu Thiên nhìn tôi cũng thật lắm, chẳng có chút gì giống như đang mơ cả. Ợ nhéo mình một cái, tôi cảm thấy mình không đau chút nào.

Vậy là đang mơ sao? Không, không phải! Chỉ là do... nỗi đau về tâm hồn quá lớn, nó khiến thể xác không mấy may cảm nhận được gì nữa chẳng?

- Cưng có cần tiền không?

Tôi vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra rằng Khắc Long đang có nhã ý cho tôi mượn tiền. Không ngần ngại, tôi gật liền:

- Đúng vậy.

- Vậy là... cưng cần tiền lúc này hơn là cái thứ tinh thần đấy phải không?

Gật. Lần này thì tôi có chút e ngại. Tình cảm đúng là tôi cũng rất cần thật nhưng tôi không thể không phủ nhận rằng ngay lúc này đây, tôi cần tiền hơn bất cứ thứ gì khác. Mạng sống của mẹ tôi đang hoàn toàn dựa dẫm vào điều đó.

Khắc Long phá lên cười hả hê. Hắn nhếch mặt lên kiêu ngạo:

- Thấy chưa đồ nhà nghèo? – Hắn nhả ánh mắt khinh khi đến Hiếu Thiên sau đó quay sang tôi mà nheo mắt – Đi theo anh!

Tôi vùng người khỏi Hiếu Thiên rồi lết tấm thân mỗi mọt theo Khắc Long với niềm hi vọng rực sáng.

o-0-o

- Cưng đang cần tiền lắm phải không?

Gật. Tôi chẳng hề dấu giếm:

- Đúng, thật thế!

- Anh có thể giúp cưng... nếu cưng muốn!

“Tiền” – Đây chính là thứ mà tôi phải lao tâm khổ tứ suy nghĩ, trăn trở. Tôi cần nó hơn lúc nào hết, với một chút ngần ngại, tôi đáp:

- Tôi thật sự rất túng... rất cần tiền... Nếu anh... - Tôi cứ ậm à ậm ừ, từng lời nói thoát ra khỏi cuống họng một cách đầy khó khăn – Tôi... sẽ...sẽ... nhất định sẽ trả đầy đủ... Tôi hứa, hứa chắc với anh...

Khắc Long lắc đầu thất vọng rồi bật cười, nụ cười ánh lên sự mỉa mai thấy rõ:

- Haizzz! Liệu cưng có từng nghĩ rằng bản thân cưng không thể thực hiện lời hứa đấy không? Hứa suông chẳng tốt chút nào đâu nhé, cô học sinh gương mẫu của tôi à!

Tôi nhìn hắn đầy ái ngại:

- Vậy tôi... tôi có thể làm gì để...

- Hãy làm bạn gái của anh! – Khắc Long nheo mắt đáp, trông hắn lúc này tự mãn đến phát khó chịu. Nhưng tôi thì không có thời giờ để “khó chịu” với hắn, tôi không còn ngạc nhiên với 6 chữ: “Hãy-làm-bạn-gái-của-anh!” cho lắm. Vì mấy từ đó tôi đã nghe òn tai mòn mất rồi. Tôi thờ người ra nhìn hắn bằng ánh mắt cụp xuống vì chán nản.

Hắn nhún vai:

- Sao? Cưng không đồng ý à? Vậy thì cưng cứ tự mình xoay xở cho bà mẹ đang thoi thóp dưới cái ga trải giường sặc mùi máu tanh đi nhé! Anh xin lỗi nhưng ah chỉ có một điều kiện đơn giản vậy thôi!

- Không thể khác sao? Anh có thể mở lòng giúp tôi, khi có nhất định tôi sẽ trả. Hoặc trả góp cũng được... hằng tháng tôi sẽ... – Tôi cứ nói hết câu này sang câu khác, mỗi câu mang một ý khác nhau nhưng lại cùng một điểm chung đó là chẳng câu nào hoàn chỉnh cả. Chúng đều từ được từ mất hết trơn. – Những điều đó anh không thể... ép người khác được. Làm bạn gái anh... tôi... tôi không muốn...

- Anh có việc bận. Đồng ý hay không thì đó là quyền ở cưng đấy. Anh không có nhiều thời giờ dành cho cưng đâu!

1 phút lặng lẽ trôi qua trong suy nghĩ.

2 phút tĩnh mịch trôi qua trong xót xa.

3 phút cay đắng trôi qua trong giằng xé.

4 phút vô tình trôi qua trong vô vọng.

Khắc Long chậm rãi cất bước đi từ lúc nào mà tôi không hề hay biết. Khi tôi nhận thức được hắn đã xa tầm với thì cũng đúng vào lúc đôi môi tôi đang mấp máy...

- Vì mẹ...con sẽ... con... Khắc Long! Khắc Long...

Hắn không nghe thấy tiếng tôi gọi thì phải, bằng chứng là hắn chẳng mảy may quay lại đến một lần. Xem ra hắn đã nói là làm thật. Nước mắt dần dựa, tôi định chạy đi thật nhanh vì mẹ tôi.

Và một lần nữa, đã có một bàn tay níu tôi lại. Lại là anh, lại là Hiếu Thiên.

- Em đừng làm như vậy! Anh sẽ tìm cách để giúp em. Đan Quỳnh, Nhật Hạnh, Tố Phương, Khánh Huy,... những người trong xóm trọ đều có thể giúp em, không nhiều thì cũng ít. Nếu không đủ anh sẽ bán xe đạp, anh sẽ bán bớt sách vở, sẽ xin ứng trước tiền lương hoặc sẽ xin bác sĩ để khát cho bằng được. Chỉ xin em đừng làm như vậy, anh sẽ đau lòng lắm... Và mẹ em chắc cũng không đành lòng để em vì mẹ mà lao vào hang sói. Nghe anh đi, hãy nghe lời anh đi, Trúc à!

Tôi bật khóc to hơn và ngay lúc đó tôi lao vào vòng tay anh, ôm thật chặt tựa không muốn rời. Bất cứ một tình huống, hoàn cảnh nào thì anh vẫn luôn như vậy, anh luôn là một bờ vai vững chãi để tôi dựa dẫm. Anh thật tốt! Vậy mà tôi đã bao lần làm anh tổn thương...

o-o-o

Anh dìu tôi đến phòng chờ, nơi bạn bè xóm trọ của tôi đang đứng. Tôi cúi đầu chào mọi người sau đó lại gục xuống ghế, thiêm thiếp, đôi mắt khép hờ.

Tôi chưa ngủ.

Anh quay sang phía mọi người để bàn tính.

- Trúc bây giờ rất khó khăn, cô ấy rất cần được mọi người giúp đỡ. Chúng ta là bạn bè, là chỗ dựa duy nhất của Trúc lúc này, chúng ta không thể bỏ mặc cô ấy mà làm lơ được. Tôi không có nhiều thì cũng có ít, cốt yếu là tấm lòng.

Tôi như muốn khóc trước từng lời lẽ của anh. Tôi tủi thân nhiều lắm nhưng cũng biết ơn anh nhiều lắm, tại sao anh lại tốt được đến thế cơ chứ?

Đoạn, anh lại nói tiếp:

- Mỗi người một ít mà có thể cứu vớt được tính mạng của một con người thì quả thật là điều nên làm phải không? Hơn nữa, người ấy lại là mẹ của Trúc. Mỗi người ở xóm trọ chúng ta đã từng nhận những gì ở cô ấy?

Cắt ngang lời nói của anh, tôi nghe lời nói của một ai đó mà trong lúc thiếu tỉnh táo, tôi không tài nào nhận ra được đó là ai.

- Biết là như thế nhưng thật sự là cơm tôi ăn còn chưa đủ no lấy đâu ra...

- Anh Thiên cứ làm như bọn em là lũ vô tình ấy. Em cũng muốn giúp lắm nhưng anh có biết là tiền học phí ở trường em còn chưa đóng xong!

- Còn em thì chưa đóng tiền nhà đã 2 tháng...

- Em còn đúng 81 ngàn 500 đồng...

- Mình thì chẳng khá được hơn là mấy! Mình thề là mình chưa có đến 100 ngàn đấy...

Tôi vô tình đã trở thành gánh nặng của mọi người. Tôi biết mọi người rất tốt, rất muốn giúp đỡ tôi nhưng chẳng ai trong số họ dư giả để cho tôi mượn. Chẳng khác nào tôi đang làm khó họ, dồn họ vào bước chân tường.

Tôi hiểu mình phải làm như thế nào rồi. Vì mẹ, vì mọi người...

o-0-o

Tôi đang đứng trước buồng điện thoại công cộng gần bệnh viện.

Chần chừ một lát tôi cũng nhấc ống máy lên.

Đầu dây vang lên tiếng cộc cằn:

- Khắc Long đây!

Tôi hít một hơi thật dài để lấy can đảm, tuy thế giọng vẫn còn run run:

- Tôi, Trúc!

- Sao? Cụm đã quyết định rồi đấy à?

- Vâng... Tôi đồng ý với điều kiện của anh.

- Hay! Hay lắm! Mẹ cưng sẽ được phẫu thuật ngay!

- Cảm ơn anh... Mạng sống của mẹ tôi đều đội ơn anh...

- Cụm không cần phải khách sáo như thế!

- Vâng. Mong anh gửi tiền đến thật sớm để tôi làm thủ tục!

- Được rồi! Nhưng cụm phải sửa lại cách xưng hô ngay. Là bạn gái của anh thì ăn nói cũng phải khác đấy, cụm nhé!

- Cảm ơn anh đã nhắc nhở. Tôi... em... sẽ chú ý.

o-0-o

Mẹ tôi được tiến hành ca mổ ngay tối hôm đó. Tôi lặng lẽ ngồi đợi chờ từng giây từng phút trôi qua, lòng thầm cầu nguyện ẹ tôi sớm vượt qua cơn nguy kịch.

Chợt! Một bàn chân bước khê đến bên tôi, nhẹ nhàng lắm.

- Em vẫn còn ở đây à?

Tôi ngước mặt lên, mỉm cười đáp:

- Vâng! Mẹ em đang phẫu thuật mà.

Hiếu Thiên cười ngạc nhiên, mặt anh rạng rỡ hẳn:

- Mẹ em được phẫu thuật rồi cơ à? Tuyệt thật nhỉ? Em làm thế nào mà họ đồng ý thế?

- Thì... Thì em đưa họ tiền...

- Em vay được của ai rồi hả? Anh tưởng em bảo dì Bốn cũng khó khăn không cho vay được bao nhiêu chứ?

Tôi cười gượng, tôi sẽ không che đậy thêm bất cứ điều gì nữa:

- Là Khắc Long cho em mượn...

- Sao cơ? Em nói sao...???

- Là Khắc Long cho em mượn...

- Tại sao em lại làm như thế? – Hiếu Thiên nói mà tôi nhận thấy rằng mặt anh đang nóng bừng lên vì giận.

Tôi cúi gằm mặt xuống, miệng vẫn không thôi giải thích:

- Em không muốn phiền đến mọi người ở xóm trọ, ở đó ai mà chẳng khó khăn chứ. Và em cũng không thể vô tâm nhìn mẹ em ra đi trong khi còn cơ hội được... Anh đừng làm khó em nữa!

- Anh...anh đã làm khó em sao? Anh nghĩ cho em cũng là làm khó em sao...? – Vừa nói anh vừa vò vò cục tiền ở trên tay mà tôi đoán chắc số tiền ấy là của mọi người đã tích góp với nhau.

Cảm giác tội lỗi cứ thế dâng lên trong tôi nhưng nếu tôi nhận số tiền ấy thì phải chẳng lại còn tội lỗi hơn?

- Anh không tin hẳn ta cho em mượn tiền vô điều kiện! – Hiếu Thiên gần lên.

Tôi quyết định im lặng không đáp bởi vì tôi không có đủ can đảm để trả lời cũng như là đủ can đảm để tiếp tục nói dối anh.

- Bạn gái của anh ơi! Honey của anh ơi!

Tôi chợt nghe thấy tiếng gọi của Khắc Long ở xa xa rồi một gần hơn.

Khắc Long đến trong sự ngỡ ngàng của Hiếu Thiên.

Hắn khoác vai tôi, rồi “thì thầm” vào tai tôi. Thực ra không phải là “thì thầm” mà là hắn cố tình làm ra vẻ như không muốn cho Hiếu Thiên biết dù từng lời nói đang cất lên thật to và rõ ràng.

- Em đã bảo rằng em sẽ là bạn gái của anh, phải vậy không?

Tôi nhìn Khắc Long rồi lại nhìn anh Thiên. Tôi không dám nhìn anh lâu vì ánh mắt ấy... đáng sợ quá. Nó xoáy thẳng vào tâm can tôi, làm đau nhói cả một vùng cận tim tôi...

- Đúng vậy. Em – Minh Trúc là bạn gái của Khắc Long...

Hiếu Thiên bật cười, cười như mỉa. Anh lắc lắc đầu, ra vẻ không muốn chấp nhận “sự thật” ấy:

- Em... Em đã đánh mất bản thân mình rồi. Em không hề yêu hẳn cơ mà... Em đã khiến anh thất vọng đấy!

Anh nói rồi bỏ đi thật nhanh, thật xa. Tôi như người như muốn đuổi theo thì Khắc Long ghì tôi lại:

- Nên nhớ rằng cưng đã là bạn gái của anh!

Nước mắt tôi một lần nữa lại nhẹ lặn trên gò má hốc hác. Tôi gật đầu, cười chua chát:

- Vâng... Em là bạn gái anh.

19. Chương 19

..... Nhận Ra :.....

Sau ca mổ, mẹ tôi đã tỉnh dậy và hồi phục thấy rõ chỉ với vài ngày. Tôi thì một buổi đi học, một buổi thăm mẹ còn một buổi lại đi chơi với Khắc Long. Nhưng những hôm gần đây thì số lần tôi đến bệnh viện lại giảm hẳn.

Ra về hôm ọ, cũng như thường lệ Khắc Long đến đón tôi ở trước cổng trường. Mọi người dò xét tôi ghê lắm khiến tôi khá là ngại nhưng dần dà lại đâm ra quen.

Tôi nhún người chờ hắn, sau một lát thì cái bóng xe đồ chơi lóa đã hiện lên.

Khá ngạc nhiên, tôi cười:

- Kỉ lục nha! Hôm nay anh chỉ đến trễ có 14 phút 49 giây thôi!

Chắc mọi người thấy buồn cười lắm nhỉ? Đến trễ gần 15 phút mà tôi còn cho là sớm sủa thì cũng đáng ngạc nhiên phải không? Nhưng nếu như quen Khắc Long thì bạn sẽ khác.

Khắc Long cười khẩy, hắn rú ga lên sau đó ngoảnh mặt qua phía tôi:

- Chiều hôm nay anh dẫn cưng đi bar nhá! Chỗ này lạ lắm! Đàn em cũng đã dạo dò hộp mặt đông đủ cả rồi. Lần này anh sẽ chính thức giới thiệu cưng đến mọi người. Cưng cứ tự hào mình là người mà anh “cưa” lâu nhất đi nhá!

Tôi nhăn trán:

- Tôi... à... em... em không thích! Em chẳng muốn công khai gì cả đâu! Ai biết thì cứ biết còn ai không biết thì thôi! Và lại em vẫn chưa quen với những chỗ như vậy nữa...

- Chưa quen rồi thì cũng sẽ quen thôi mà! Cưng lo gì chứ? Anh sẽ ua đồ mới cho cưng mà! – Khắc Long nheo mắt nói, cổ tỏ vẻ ga-lăng.

Đến bước này tôi mới đành thú nhận:

- Hôm nay đã là ngày thứ 5 em chưa vào thăm mẹ rồi... hay là chiều nay hoãn lại đến tối được không?

- - Anh hẹn đàn em rồi! Không khác được đâu! – Khắc Long vẫn một mực cố chấp.

Hắn luôn như vậy, luôn bỏ ngoài tai những lời tôi nói và coi nhẹ như lông hồng. Hắn làm thế là không tôn trọng tôi. Chẳng lẽ cứ có nhiều tiền thì được khinh thường người khác sao? Trong phút nóng nảy, tôi đã gào lên:

- Anh quá quắt lắm! Mẹ tôi nằm cô đơn trong bệnh viện đã mấy ngày nay. Tôi là con bà mà không được vào thăm bà thì chẳng hóa là người dưng à?

- Khi nào cô mới chịu thuận hóa đây? Tôi đã cử điều dưỡng viên giỏi nhất ở đó chăm sóc mẹ cô rồi cơ mà? Cô thấy như vậy là chưa đủ hay sao? – Khắc Long gắt lên, mặt hắn tối sầm lại. Ngưỡng tức giận của hắn đã gần như đạt đến đỉnh điểm, hắn bỗng quay sang tôi như ra lệnh – Chiều nay tôi qua nhà trọ đón cô! 2h, 1h hay thậm chí là 12h tôi đều có thể có mặt đấy! Cô cứ liệu mà ở nhà cho đúng giờ đúng giấc!

Tôi cảm nhận được hắn đã nổi giận thực sự mà một khi hắn đã như vậy thì cứ coi như là vô vọng, đừng có mơ mà tôi “ki kẻo” gì thêm.

Nhưng thiết nghĩ thì tôi có quá đáng quá không? Tôi nhận được sự giúp đỡ từ hắn thế mà dường như tôi lại là kẻ không biết trọng lời nói. Tôi đã không tuân thủ mọi thứ theo như đúng những gì tôi đã hứa với hắn.

Trên “danh nghĩa”, tôi là bạn gái hắn nhưng trong lòng thì khác, tôi chưa bao giờ yêu hắn. Thậm chí là còn “ngập tràn” “tư tưởng chống đối” mà dù gì thì tôi cũng tin chắc rằng hắn có thích tôi, có muốn tôi trở thành bạn gái thì cũng chỉ là vì sự hiếu kỳ nhất thời mà thôi.

Biết điều đó nên tôi cũng nhiều lần tự an ủi mình rằng sớm muộn gì thì tôi cũng sẽ thoát khỏi cái lưới mà Khắc Long đã giăng ra ấy dù tôi vẫn không thể sùng sùng nói mấy lời yêu đương giả tạo.

... Không sớm thì muộn... Rồi ngày ấy sẽ đến... Cái ngày mà nắng, gió, cảm xúc của một con người nào đó sẽ lại xuôi theo lẽ tự nhiên...

o-o-o

Tôi về đến nhà trọ thì gặp ngay bác chủ nhà.

Bác nhìn tôi bằng ánh mắt rất đỗi bình thường, không một chút ngạc nhiên. Chính điều đó làm tôi ngạc nhiên vô cùng vì hình ảnh đôi mắt đầy nếp nhăn căng tròn ra của bác khi thấy tôi bước lên chiếc xe hơi sang trọng một lần nọ vẫn còn in lại rất sâu trong trí óc tôi. Thế mà bây giờ thì bác lại tỏ ra bình thản đến lạ.

Tôi cười nhẹ nhìn bác ấy:

- Cháu tưởng bác thấy cảnh này sẽ ngạc nhiên lắm chứ!

- Cảnh gì chứ Trúc?

- Thì... cháu ngồi trên xế hộp láng coóng?

Bác bật cười, lắc đầu rồi vỗ vai tôi đáp:

- Cứ như lúc cháu mới làm tóc đấy! Dần rồi cũng thành quen. – Nói đoạn, giọng bác ấy bỗng trở nên trầm, nhỏ hơn – Bác thấy cái cậu đấy để làm chỗ dựa vật chất thì tốt nhưng mà... ngấm lại chẳng bằng thằng Thiên đâu!

Đôi môi tôi bỗng mở rộng về hai bên má, không phải là tôi đang cười, cũng chẳng phải đang gượng mà là vì trong phút chốc, tôi đã không định hình nổi mình phải thể hiện một cảm xúc nào cho hợp hoàn cảnh.

Đường như cảm nhận được nét bối rối trên gương mặt của tôi, bác cười hiền hậu nói:

- Thôi! Vào trong nghỉ đi Trúc! Bác ra ngoài có việc một lát đấy.

- V-à-ng-ng.... – Tôi ậm ờ trong miệng, bàn chân cứ thế lếch thếch bước vào phòng một cách mỗi mệ.

Nhưng chưa kịp để tôi vào nghỉ thì bác ấy như sự nhớ ra điều gì liền đi đến:

- Suýt nữa thì bác quên mất! Cháu cầm lấy cái cặp lồng canh gà bác mới nấu khi sáng vào bệnh viện ẹ ăn dưỡng sức nhé! Bác chẳng có gì hơn...

- Ô... bác... Cháu... Cháu cảm ơn... Thật ra thì bác không cần phải...

- Thôi! Thôi! Thôi! Bây giờ không phải lúc cho cháu khách sáo đâu nhé! Đừng có từ chối mà phụ lòng bác!

- Bác vuốt vuốt mái tóc tôi, sau đó liền đi ngay như sợ tôi sẽ “nhì nhèo” gì thêm.

Tôi thở dài. Mọi người đối xử với tôi tốt quá, tốt đến mức khiến tôi phải e ngại và thậm chí là cảm thấy xấu hổ.

Bất giác, tôi ngược mắt nhìn lên trời xanh biếc. Xa xa có chú chim nhỏ đang thỏa sức chao liệng trên nền trời mênh mông, cao rộng. Giá mà tôi có thể thanh thản, nhẹ nhàng, không lo âu, phiền muộn như nó thì thật tốt biết bao.

o-o-o

Sau khi ăn cơm xong, tôi lôi bài vở ra ôn lại một lát, đôi mắt vẫn không thể nào rời khỏi cái cặp lồng.

Hôm nay tôi không thể vào thăm mẹ trong khi tôi cũng không thể phụ lòng bác chủ nhà. Tôi làm thế này cũng được mà thế kia cũng chẳng xong. Tôi đã bảo mà, cuộc đời là dây số mang tên trở trêu. Mà dây số ấy đối với tôi tính đến thời điểm này thì vẫn chưa thể dừng lại được, thật oái ăm.

Bỗng, Đan Quỳnh quay sang bắt chuyện với tôi:

- Đã mấy ngày rồi cậu không vào thăm mẹ?

Tôi cười mà muốn mếu:

- Cũng vài ngày...

Tuy ngồi cách Quỳnh một khoảng không hề gần nhưng tôi vẫn cảm nhận được rõ mồn một tiếng thở dài của nhỏ:

- Cậu có biết hôm qua mẹ cậu ăn gì không? Có biết mẹ cậu uống thuốc lúc mấy giờ không? Có biết mẹ cậu bị dị ứng với thuốc không?

- Sao cơ? Mẹ tớ bị dị ứng cơ á? – Tôi trở mắt lên hỏi, tìm lại quạ lên vì lo lắng.

- Đúng vậy đấy! Bác sĩ bảo loại kháng sinh ấy mẹ cậu không thích ứng được nên gây ra dị ứng. Nhưng giờ thì mẹ cậu ổn rồi.

- Cảm ơn trời... - Tôi khề nói thì Đan Quỳnh vội lắc đầu:

- Cậu cảm ơn nhầm đối tượng rồi. Đáng lẽ cậu phải cảm ơn anh Thiên vì mấy ngày qua đã chăm sóc mẹ cậu hết sức tận tình. Đến nỗi mà ông bác sĩ cứ tưởng anh ấy là con của mẹ cậu cơ đấy!

- Mấy ngày qua đúng thật là tớ... tớ không vào bệnh viện được. Tớ... tớ...

- Cậu chẳng cần nói gì cả! Chỉ có điều tớ không chắc rằng mẹ cậu không đau lòng, buồn rầu vì chuyện ấy đâu. Có lẽ chiều nay cậu nên đến thăm mẹ.

- Tớ xin lỗi nhưng chắc là phải phiền cậu đưa cặp lồng canh gà này đến ẹ tớ. Chiều nay tớ có việc bận, không thể đến bệnh viện... - Tôi nói mà nước mắt như gần trào ra. Tôi đang hận bản thân mình, hận đứa con bất hiếu này đây! Tôi là con của mẹ mà lại để người khác thực hiện nghĩa vụ thay mình thì thật đúng là...

“ Mẹ ơi! Con xin lỗi, con sai rồi! Nhưng nếu từ đầu con không làm như vậy thì con cũng thật bất hiếu phải không? Con hứa với mẹ rằng từ nay sẽ quan tâm mẹ, chăm sóc mẹ hơn nữa dù con có phải quy lụy, có phải nói những lời đường mật gượng miệng con cũng cam.”

o-0-o

Chiều hôm đó, 1h Khắc Long đã đến đón tôi đi.

Vừa thấy dáng hần, tôi đã sấm ình gương mặt rạng rỡ với làn môi đang cong cong một nụ cười tươi tắn.

- Anh!

- Sao hôm nay cũng có vẻ ngọt thế nhỉ? – Khắc Long chép miệng nghi ngờ nhưng rồi cũng nhanh chóng mở cửa xe cho tôi vào.

Tôi lắc lắc tay hần:

- Anh!!!

- Gì thế nè?

- Dời lại đến tối nhé! – Tôi vừa nói vừa làm bộ nũng nịu như cún con.

Khắc Long quẹt bật lửa để châm ngòi điều thuốc rồi nhướn mắt hỏi:

- Dời hẹn bar á?

Tôi gật gật đầu ngay:

- Đúng! Đúng!

- Anh đã nói với cưng rồi phải không nào? Anh sẽ không...

Tôi đưa ngón trỏ lên chặn ngay chính giữa môi hần:

- Em muốn anh dẫn em đi mua sắm đồ áo! Đi gặp mặt đàn em của anh thì đâu thể ăn mặc “xoàng” được, phải không?

Khắc Long cười, đưa tay nhéo má tôi:

- Tưởng gì chứ cưng nghĩ được thế là anh mừng rồi đấy!

- Điều em muốn là mình sẽ thật đẹp trước mặt mọi người... để không làm mất mặt anh. Việc chuẩn bị sẽ tốn nhiều thời gian lắm! Con gái ai chẳng điệu cơ chứ? Vì thế nên... - Vừa nói, tôi vừa đưa mắt xoáy thẳng như muốn hút hồn Khắc Long – Chiều nay... anh dẫn em đi mua sắm rồi cho em vào... bệnh viện thăm mẹ... nhé!!!

Hần vẫn chẳng nói gì còn tôi thì vẫn đợi chờ cái gật đầu từ hần.

Vài phút trôi qua mà hần vẫn cứ yên lặng như vậy.

Sốt ruột, tôi hít một hơi thật sâu rồi quàng tay lên cổ hần:

- Đi mà anh!!! Đi mà!!!

Khắc Long vẫn chưa có ý định sẽ trả lời thế nào thì tôi chợt nghe thấy tiếng gõ ở ngoài cửa kính.

- Có làm gì thì hãy đi ra chỗ khác, chớ đừng đậu xe ở đây!

Tôi giật mình quay mặt lại. Thì ra là Hiếu Thiên.

Có lẽ anh cũng đã kịp chứng kiến mọi chuyện xảy ra từ nãy đến giờ, chứng kiến cái sự “tình thân mến thương” của tôi dành cho Khắc Long.

Nom thì anh vẫn bình tĩnh lắm nhưng tôi không rõ tâm trạng của anh thì thế nào. Cũng có thể anh đang rất buồn nhưng cũng có thể anh đã không còn để tâm đến tôi nữa rồi.

Khắc Long nhấn nút hạ cửa kính xuống, hấn quàng lại vai tôi cố tình trêu tức anh Thiên:

- Thật ra cũng chẳng có vấn đề gì cả phải không? Âu yếm ở đâu thì cũng là âu yếm thôi! Phải không Trúc?

Tôi cứ lặng nhìn Hiếu Thiên không chớp mắt. Hiếu Thiên cười nhạt, nhìn tôi:

- Chẳng quan trọng nữa. Chỉ là... đừng tiếp tục lừa dối, đừng tiếp tục đùa giỡn, bồn chột tôi nữa. Đối với tôi... thế là quá đủ.

Nói xong những gì cần nói, anh quay lưng đi không một lần ngoái lại. Còn Khắc Long, có lẽ hẳn đang hoan hỉ lắm vì vốn dĩ, hẳn chẳng ưa Hiếu Thiên một chút nào cơ mà!

Với cái tâm trạng ấy của hẳn thì có lẽ sự thay đổi 180 độ thái độ của tôi đã không phải là vô ích.

Bây giờ thì tôi đã hiểu ra, có những điều thực ra đơn giản lắm nhưng chỉ là do con người quyết định hướng đi cho nó mà thôi.

20. Chương 20

.....Cuộc Thi Hot Girl:.....

Ngày qua ngày, tôi cứ cặp kè bên Khắc Long với danh nghĩa là bạn gái hẳn. Mỗi ngày, tủ đồ áo của tôi lại thêm đầy hơn, túi tiền của tôi cũng dày hơn, cuộc sống của tôi cứ như đang ở trên nhung lụa, tôi chưa bao giờ có đời sống vật chất đầy đủ hơn thế này.

Tuy vậy, “đời sống tinh thần” của tôi lại ngày càng lâm vào đường khốn, ngày nào mà tôi chẳng phải giả vờ cười tươi rói trước mặt Khắc Long, phải giả vờ âu yếm hẳn như là đang âu yếm chính người mình yêu vậy, phải chịu sự lạnh nhạt, hời hợt của Hiếu Thiên và cả những người bạn ở xóm trọ của tôi nữa.

Tự cảm thấy mình không có lỗi gì trong chuyện này, tôi cũng chẳng thấy áy náy là mấy, mọi người đã không thích tôi thì tôi cũng chẳng còn có lý do gì để ở lại nơi này. Tôi quyết định chuyển nhà trọ, không ở lại nơi này nữa.

- Chào mọi người, hôm nay tôi sẽ đi khỏi nhà trọ này, sẽ không sống ở đây cùng các bạn nữa! – Tôi cúi đầu chào anh Thiên, Đan Quỳnh và Nhật Hạnh, ăn nói một cách vô cùng khách sáo.

- Sao cậu lại chuyển đi, ở đây không phải là rất tốt sao? – Đan Quỳnh khẽ nói, giọng có ý trách thềm nhưng tôi lại thấy rằng tôi đi chắc là nhờ sẽ mừng lắm.

- Cũng đúng thôi, bây giờ người ta đã là bạn gái của một công tử nhà giàu rồi cơ mà, làm sao có thể đồng cam cộng khổ với bọn mình như ngày xưa... - Nhật Hạnh giở giọng mỉa mai, tôi nghe mà giận lắm nhưng cũng quyết không để lộ ra ngoài mặt.

- Anh cũng biết rằng sớm có ngày này nhưng không ngờ nó đến sớm vậy. Chào em, chúc em sống tốt! – Hiếu Thiên nói, cười nửa miệng rồi quay lưng bước đi, không thèm nhìn tôi đến một lần.

Tôi mỉm cười nhẹ nhàng, chào mọi người một lần nữa:

- Thôi, tôi đi. Sớm chừng nào có lẽ tốt chừng đó.

Nói xong, tôi lẳng lặng bước đi, dù đã đi được một đoạn khá xa nhưng tôi vẫn còn nghe thấy tiếng nói văng vẳng của một ai đó:

- Đã đi thì đừng bao giờ quay lại nữa, sẽ có một ngày nó hối hận cho xem.

Tôi hiểu rằng họ đang nói về tôi, tất nhiên rằng tôi sẽ chẳng bao giờ quay lại cái nơi của một thời xuẩn ngốc ấy nữa. Làm sao tôi có thể tiếp tục chung sống với mấy con người chẳng còn xem tôi là bạn là bè nữa cơ

chứ. Tôi chẳng cần họ, bây giờ tôi xinh đẹp, lại là bạn gái của Khắc Long nên cả khối kẻ muốn làm bạn với tôi ấy chứ, tôi không cần họ... một chút nào hết.

“ Để rồi xem, nhất định, tôi sẽ sống tốt hơn mọi người, nhất định tôi sẽ làm được!!!”

o-0-o

Tôi rời khỏi xóm trọ nghèo, điều này cũng hợp ý Khắc Long lắm vì hắn không muốn có bạn gái lại sống ở trong cái khu nhà “ổ chuột”. Cũng nhờ vậy mà hắn nhanh chóng kiếm cho tôi một chỗ tốt hơn thấy rõ, một khách sạn 3 sao thoáng đãng và không gian rất đẹp, giá tiền thuê cũng hơi cao nhưng tất nhiên đều là một tay Khắc Long chi trả hết nên tôi chẳng phải lo nhiều.

- Anh Long! Bây giờ chúng ta đi đâu chơi đây?

- Bar nhé cưng?

- Uhm!

.....

- Anh Long! Hôm nay em không muốn đi bar đâu!

- Thế cưng muốn đi đâu nè?

- Mình đi café cho nó nhẹ nhàng thôi nhé!

- Okie cưng!

.....

- Anh Long! Lâu rồi mình chưa vào shop...

- Được rồi! Thích mua quần áo mới chứ gì, anh chiều cưng!

Cuộc sống của tôi cứ trôi qua bằng những ngày mãi miết vui chơi như thế đấy, đến cả một việc rất quan trọng mà tôi lại nhớ quên, cho đến ngày hôm nay...

- Trúc này, ở trường sắp tổ chức cuộc thi Hot girl 2k10 đấy, cưng có định tham gia không?

- Thôi! Em tham gia không được đâu!

- Sao lại không? Bạn gái của Khắc Long mà “ngán” à?

- Không nhưng em... Để em hỏi ý kiến mẹ!

Chính lúc này đây, tôi mới giật sững người rằng, đã lâu tôi không đến bệnh viện thăm mẹ. Cứ mãi mê quanh quẩn bên Khắc Long mà đến cả việc ấy tôi cũng quên, tôi là một đứa con tồi chẳng?

Rồi tôi lại tự nhủ mình rằng, tôi không phải là đứa con như vậy, bởi vì nếu tôi không giữ được “tình cảm” với hắn thì lấy đâu ra tiền hắn gửi vào bệnh viện để chăm sóc mẹ tôi hàng ngày cơ chứ.

Thế là ngay chiều hôm đó, đích thân Khắc Long chở tôi đến bệnh viện để thăm mẹ với danh nghĩa là hỏi ý kiến mẹ.

Tôi cố gắng đi thật nhanh vì nỗi nhớ mẹ cứ thế tràn tới vì bao lâu nay phải quên đi, kìm nén lại.

Vừa bước đến cửa phòng, tôi đã gọi mẹ ngay và ôm chầm lấy bà.

Dạo này trông bà khỏe mạnh hơn nhưng đôi mắt lại hằn lên nhiều vết quầng thâm, có vẻ như bà ngủ không được trọn giấc.

- Mẹ vẫn khỏe chứ? Mẹ có uống thuốc đều đặn không? Mẹ thiếu ngủ sao ạ? – Tôi hỏi dồn hỏi dập và gạt tay lau đi hàng nước mắt đang lăn dài trên má.

- Mẹ sống tốt lắm, bác sĩ chăm sóc ẹ rất tận tình. Còn con thì thế nào? Việc học dạo này ra làm sao? Có để cô giáo phân nản về điều gì không?

Thực ra việc học của tôi “bê bết” lắm, bài tập về nhà hiếm khi tôi làm cho đầy đủ, lên bảng trả bài cũ thì cũng chẳng xong, ngồi trong lớp thì đầu óc cứ mơ mơ màng màng khiến không ít lần giáo viên chủ nhiệm định gọi về cho gia đình nhưng nhờ có Khắc Long xin hộ nên tôi đã thoát nạn bao nhiêu lần.

Tất nhiên lúc này tôi không thể nói ra cái sự thật bê bối ấy ra được, tôi sợ mẹ sẽ buồn và thất vọng về bản thân tôi nên tôi đành tránh đi:

- Vẫn tốt cả mẹ ạ. Con xin lỗi mẹ vì lâu rồi không đến thăm mẹ được...
 - Không sao đâu... Mẹ biết rằng con học rất vất vả mà! – Mẹ nói vậy khiến tôi càng cảm thấy áy náy, tôi lại cho qua chuyện ấy:
 - Mẹ không thấy cô đơn sao? Hay là... con bảo dì Bốn đến bệnh viện thăm mẹ nhé?
 - Không! Mẹ thế này là tốt rồi con à, lâu lâu còn có cái cậu bạn của con đến thăm mẹ nữa mà!
- Tôi ngạc nhiên:
- Cậu bạn nào cơ ạ?
 - Cái cậu Thiên ấy, cậu ta tốt lắm. Ngày nào đến đây cũng mang theo quà bánh, trái cây ẹ và mới hôm bữa còn đưa ẹ cái máy cát-sét để mẹ nghe cho đỡ buồn đấy!
- “Là anh ấy!” – Tôi nghĩ thầm rồi nhìn lên đồng hồ, tôi chỉ còn 5 phút nữa để nói chuyện với mẹ, tôi không dám để Khắc Long chờ lâu.
- Mẹ ơi, con định tham gia cuộc thi Hot girl của trường, là cuộc thi giống như Hoa khôi ấy mẹ!
 - Sao? Con gái mẹ bỗng dưng lại muốn làm Hoa khôi cơ à?- Mẹ cười dịu dàng, nói bằng giọng ngạc nhiên và bàn tay vẫn cứ mãi vuốt ve mái tóc tôi.
 - Vâng... Con định hỏi ý kiến mẹ...
 - Chỉ cần con vui là được rồi! Con cứ tham gia đi, còn về phía mẹ, mẹ sẽ rất tự hào khi có người con là Hoa khôi của trường đấy!
 - Dạ ! Con cảm ơn mẹ, bây giờ con lại phải đi học ngay đây, còn chào mẹ nhé, hôm khác con lại đến thăm!
 - Tôi khẽ hôn lên hai gò má xanh xao của mẹ, sau đó bước đi khỏi bệnh viện thật nhanh.

21. Chương 21

.....Cuộc Thi Hot Girl:.....

Ngày qua ngày, tôi cứ cặp kè bên Khắc Long với danh nghĩa là bạn gái hắn. Mỗi ngày, tủ đồ áo của tôi lại thêm đầy hơn, túi tiền của tôi cũng dày hơn, cuộc sống của tôi cứ như đang ở trên nhung lụa, tôi chưa bao giờ có đời sống vật chất đầy đủ hơn thế này.

Tuy vậy, “đời sống tinh thần” của tôi lại ngày càng lâm vào đường khốn, ngày nào mà tôi chẳng phải giả vờ cười tươi rói trước mặt Khắc Long, phải giả vờ âu yếm hắn như là đang âu yếm chính người mình yêu vậy, phải chịu sự lạnh nhạt, hời hợt của Hiếu Thiên và cả những người bạn ở xóm trọ của tôi nữa.

Tự cảm thấy mình không có lỗi gì trong chuyện này, tôi cũng chẳng thấy áy náy là mấy, mọi người đã không thích tôi thì tôi cũng chẳng còn có lý do gì để ở lại nơi này. Tôi quyết định chuyển nhà trọ, không ở lại nơi này nữa.

- Chào mọi người, hôm nay tôi sẽ đi khỏi nhà trọ này, sẽ không sống ở đây cùng các bạn nữa! – Tôi cúi đầu chào anh Thiên, Đan Quỳnh và Nhật Hạnh, ăn nói một cách vô cùng khách sáo.
- Sao cậu lại chuyển đi, ở đây không phải là rất tốt sao? – Đan Quỳnh khẽ nói, giọng có ý trách thầm nhưng tôi lại thấy rằng tôi đi chắc là nhờ sẽ mừng lắm.

- Cũng đúng thôi, bây giờ người ta đã là bạn gái của một công tử nhà giàu rồi cơ mà, làm sao có thể đồng cam cộng khổ với bọn mình như ngày xưa... - Nhật Hạnh giở giọng mỉa mai, tôi nghe mà giận lắm nhưng cũng quyết không để lộ ra ngoài mặt.

- Anh cũng biết rằng sớm có ngày này nhưng không ngờ nó đến sớm vậy. Chào em, chúc em sống tốt! – Hiếu Thiên nói, cười nửa miệng rồi quay lưng bước đi, không thèm nhìn tôi đến một lần.

Tôi mỉm cười nhẹ nhàng, chào mọi người một lần nữa:

- Thôi, tôi đi. Sớm chừng nào có lẽ tốt chừng đó.

Nói xong, tôi lẳng lặng bước đi, dù đã đi được một đoạn khá xa nhưng tôi vẫn còn nghe thấy tiếng nói văng vẳng của một ai đó:

- Đã đi thì đừng bao giờ quay lại nữa, sẽ có một ngày nó hối hận cho xem.

Tôi hiểu rằng họ đang nói về tôi, tất nhiên rằng tôi sẽ chẳng bao giờ quay lại cái nơi của một thời xuẩn ngốc ấy nữa. Làm sao tôi có thể tiếp tục chung sống với mấy con người chẳng còn xem tôi là bạn là bè nữa cơ chứ. Tôi chẳng cần họ, bây giờ tôi xinh đẹp, lại là bạn gái của Khắc Long nên cả khối kẻ muốn làm bạn với tôi ấy chứ, tôi không cần họ... một chút nào hết.

“ Để rồi xem, nhất định, tôi sẽ sống tốt hơn mọi người, nhất định tôi sẽ làm được!!!”

o-o-o

Tôi rời khỏi xóm trọ nghèo, điều này cũng hợp ý Khắc Long lắm vì hắn không muốn có bạn gái lại sống ở trong cái khu nhà “ổ chuột”. Cũng nhờ vậy mà hắn nhanh chóng kiếm cho tôi một chỗ tốt hơn thấy rõ, một khách sạn 3 sao thoáng đãng và không gian rất đẹp, giá tiền thuê cũng hơi cao nhưng tất nhiên đều là một tay Khắc Long chi trả hết nên tôi chẳng phải lo nhiều.

- Anh Long! Bây giờ chúng ta đi đâu chơi đây?

- Bar nhé cưng?

- Uhm!

.....

- Anh Long! Hôm nay em không muốn đi bar đâu!

- Thế cưng muốn đi đâu nè?

- Mình đi café cho nó nhẹ nhàng thôi nhé!

- Okie cưng!

.....

- Anh Long! Lâu rồi mình chưa vào shop...

- Được rồi! Thích mua quần áo mới chứ gì, anh chiều cưng!

Cuộc sống của tôi cứ trôi qua bằng những ngày mãi miết vui chơi như thế đấy, đến cả một việc rất quan trọng mà tôi lại lỡ quên, cho đến ngày hôm nay...

- Trúc này, ở trường sắp tổ chức cuộc thi Hot girl 2k10 đấy, cưng có định tham gia không?

- Thôi! Em tham gia không được đâu!

- Sao lại không? Bạn gái của Khắc Long mà “ngán” à?

- Không nhưng em... Để em hỏi ý kiến mẹ!

Chính lúc này đây, tôi mới giật sững người rằng, đã lâu tôi không đến bệnh viện thăm mẹ. Cứ mãi mê quanh quẩn bên Khắc Long mà đến cả việc ấy tôi cũng quên, tôi là một đứa con tôi chẳng?

Rồi tôi lại tự nhủ mình rằng, tôi không phải là đứa con như vậy, bởi vì nếu tôi không giữ được “tình cảm” với hân thì lấy đâu ra tiền hân gửi vào bệnh viện để chăm sóc mẹ tôi hàng ngày cơ chứ.

Thế là ngay chiều hôm đó, đích thân Khắc Long chở tôi đến bệnh viện để thăm mẹ với danh nghĩa là hỏi ý kiến mẹ.

Tôi cố gắng đi thật nhanh vì nỗi nhớ mẹ cứ thế tràn tới vì bao lâu nay phải quên đi, kìm nén lại.

Vừa bước đến cửa phòng, tôi đã gọi mẹ ngay và ôm chầm lấy bà.

Dạo này trông bà khỏe mạnh hơn nhưng đôi mắt lại hằn lên nhiều vết quầng thâm, có vẻ như bà ngủ không được trọn giấc.

- Mẹ vẫn khỏe chứ? Mẹ có uống thuốc đều đặn không? Mẹ thiếu ngủ sao ạ? – Tôi hỏi dồn hỏi dập và gạt tay lau đi hàng nước mắt đang lăn dài trên má.

- Mẹ sống tốt lắm, bác sĩ chăm sóc ẹ rất tận tình. Còn con thì thế nào? Việc học dạo này ra làm sao? Có để cô giáo phàn nàn về điều gì không?

Thực ra việc học của tôi “bê bết” lắm, bài tập về nhà hiếm khi tôi làm cho đầy đủ, lên bảng trả bài cũ thì cũng chẳng xong, ngồi trong lớp thì đầu óc cứ mơ mơ màng màng khiến không ít lần giáo viên chủ nhiệm định gọi về cho gia đình nhưng nhờ có Khắc Long xin hộ nên tôi đã thoát nạn bao nhiêu lần.

Tất nhiên lúc này tôi không thể nói ra cái sự thật bê bối ấy ra được, tôi sợ mẹ sẽ buồn và thất vọng về bản thân tôi nên tôi đành tránh đi:

- Vẫn tốt cả mẹ ạ. Con xin lỗi mẹ vì lâu rồi không đến thăm mẹ được...

- Không sao đâu... Mẹ biết rằng con học rất vất vả mà! – Mẹ nói vậy khiến tôi càng cảm thấy áy náy, tôi lại cho qua chuyện ấy:

- Mẹ không thấy cô đơn sao? Hay là... con bảo dì Bốn đến bệnh viện thăm mẹ nhé?

- Không! Mẹ thế này là tốt rồi con à, lâu lâu còn có cái cậu bạn của con đến thăm mẹ nữa mà!

Tôi ngạc nhiên:

- Cậu bạn nào cơ ạ?

- Cái cậu Thiên ấy, cậu ta tốt lắm. Ngày nào đến đây cũng mang theo quà bánh, trái cây ẹ và mới hôm bữa còn đưa ẹ cái máy cát-sét để mẹ nghe cho đỡ buồn đấy!

“Là anh ấy!” – Tôi nghĩ thầm rồi nhìn lên đồng hồ, tôi chỉ còn 5 phút nữa để nói chuyện với mẹ, tôi không dám để Khắc Long chờ lâu.

- Mẹ ơi, con định tham gia cuộc thi Hot girl của trường, là cuộc thi giống như Hoa khôi ấy mẹ!

- Sao? Con gái mẹ bỗng dưng lại muốn làm Hoa khôi cơ à?- Mẹ cười dịu dàng, nói bằng giọng ngạc nhiên và bàn tay vẫn cứ mãi vuốt ve mái tóc tôi.

- Vâng... Con định hỏi ý kiến mẹ...

- Chỉ cần con vui là được rồi! Con cứ tham gia đi, còn về phía mẹ, mẹ sẽ rất tự hào khi có người con là Hoa khôi của trường đấy!

- Dạ ! Con cảm ơn mẹ, bây giờ con lại phải đi học ngay đây, còn chào mẹ nhé, hôm khác con lại đến thăm!

– Tôi khẽ hôn lên hai gò má xanh xao của mẹ, sau đó bước đi khỏi bệnh viện thật nhanh.

Vài tuần sau, cuộc thi Hot girl 2k10 cũng đã diễn ra nhanh chóng. Lớp tôi có hai đại diện tham gia đó là tôi và một nữ sinh mà có lẽ ít ai ngờ đến, cô bạn một sách Đan Quỳnh mà chính tôi đây – người là bạn thân, à không, đã từng là bạn thân của nhỏ cũng không thể ngờ đến. Không phải là Đan Quỳnh không xinh đẹp hay là Đan Quỳnh không đủ khả năng. Mà là vì từ trước đến nay, nhỏ luôn tạo ra ình một vỏ bọc kín đáo, dè dặt. Không tài nào mà có thể nghĩ rằng, nhỏ có “tham vọng” trở thành Hot girl của trường.

Ánh đèn sân khấu rực rỡ bùng lên giữa không gian náo nhiệt. Cả khán đài như muốn vỡ ra như từng mảnh thủy tinh, bay vút lên theo bầu trời cao vợi, rồi chao liệng xuống mặt đất. Trường tôi luôn như vậy đấy, học sinh ở đây ai cũng rất nhiệt thành.

Tôi ngồi trong phòng trang điểm nhưng tai vẫn lắng nghe văng vẳng tiếng MC ngoài sân khấu.

- Các bạn học sinh chú ý trật tự vì phần thi thứ nhất – phần thi trang phục áo dài sắp diễn ra...

Khẽ ngược lên chiếc đồng hồ đang mãi miết quay đều từng giây, tôi hít một hơi thật dài và tự nhủ lòng rằng: “Tôi muốn trở thành Hot girl, tôi phải cố gắng!”

Bỗng, một cái vỗ nhẹ trên vai đã cắt ngang cái dòng suy nghĩ lúc này của tôi.

- Năm nay có 4 thí sinh được kì vọng nhiều nhất đấy!

Tôi ngoái người lại, khẽ mỉm cười khi thấy đó là Mai Thư. Cô mặc trang phục áo dài, vậy là cô cũng tham gia cuộc thi này chẳng? Nghĩ vậy nên tôi liền hỏi ngay:

- Ô! Cậu cũng tham gia Hot girl 2k10 sao?

Mai Thư gật đầu:

- Uhm! Tôi là hoa khôi khối 11, muốn hay không cũng phải tham gia rồi!

Tôi gật đầu, lòng vừa cảm thấy nhẹ nhõm do có người quen cùng nói chuyện để giải tỏa tâm lí và cũng đồng thời cảm thấy cực kì rn vì sắp phải đối mặt với một địch thủ không thể nặng kí hơn. Tôi quay sang Thư, giọng nửa đùa nửa thật:

- Thư tham gia thì chắc tôi cũng không còn vé vào vòng trong luôn quá!

Nghe vậy, Mai Thư vội lắc đầu phản đối ngay:

- Không dám đâu! Trúc phải biết rằng Trúc của bây giờ và Trúc của ngày xưa khác nhau nhiều lắm đấy! Trúc biết không, 4 người được kì vọng nhất của năm nay là chị Khánh Linh của khối 12, nhỏ Tường Vy khối 11, tôi và một người nữa là Trúc đấy!

Tôi đang định chối dần thì MC của chương trình vội công bố phần thi bắt đầu:

- Xin mời 27 thí sinh cùng bước ra để tham gia phần thi trang phục áo dài!!!

.....

Đầu tiên, tất cả các thí sinh đến từ các khối lớp bước ra để trình diễn chung, sau đó từng cặp thí sinh sẽ bước lên để cùng thực hiện phần thi.

- Thí sinh Nguyễn Tường Vy và thí sinh Mai Bích Trâm!

Theo tôi đánh giá, Bích Trâm có vẻ mờ nhạt còn Tường Vy thì theo đúng nhận định của Mai Thư, cô tỏ ra là một đối thủ đáng gờm.

- Thí sinh Phạm Khánh Linh và thí sinh Vũ Đan Quỳnh!

Lúc này đây, tôi mới sững sốt thật sự. Khánh Linh thì khỏi phải nói, vóc dáng của cô có lẽ bất cứ siêu mẫu nào trên thế giới cũng phải ao ước nữa là... Còn Đan Quỳnh thì... tôi không thể phủ nhận rằng nhỏ đẹp, đẹp một cách duyên dáng, đẹp một cách tri thức. Nhỏ mặc áo dài theo phong cách của học sinh, tóc bím hai bên và đội nón lá.

- Thí sinh Hoàng Minh Trúc và thí sinh Trương Đoàn Mai Thư!

Tôi bước lên cùng với Mai Thư. Tôi e rằng mình được nhận ít sự cổ vũ hơn nhưng không, tôi được cổ vũ đông lắm, đặc biệt là khối 12. Mà tại sao khối 12 lại reo hò tên tôi nhiều thế mà tại sao khối 10 lại ít thấy ai? Tôi thở dài, lòng đã dần dần hiểu tại sao. Có vẻ như tôi đang mang trên mình vẻ đẹp của Khắc Long thì đúng hơn. Họ cổ vũ cho tôi vì e dè Khắc Long.

Một cách mau chóng, tôi lại gạt phăng cái ý nghĩ ấy đi, sau đó cố gắng tập trung uyển chuyển trong từng đường nét để hoàn thành bài thi một cách tốt nhất có thể.

Kết thúc phần thi áo dài, dĩ nhiên tiếp đến sẽ là phần thi tài năng. Các thí sinh sẽ thể hiện năng khiếu của mình như hát, múa, đánh đàn hay thậm chí là đánh võ nữa. Còn tôi, tôi sẽ cầm hoa vì vốn dĩ tôi là đứa khéo tay, hay làm cơ mà.

- Sau đây là kết quả những thí sinh đạt vào vòng thi ứng xử... Danh sách gồm 5 thí sinh... Nguyễn Tường Vy, Trương Đoàn Mai Thư, Ngô Thị Quỳnh Trang, Hoàng Minh Trúc và...

Cả khán đài ai ai cũng nghĩ không ai khác, người đó sẽ là Khánh Linh của khối 12 nhưng không...

- Vũ Đan Quỳnh!

Chính tôi cũng phải sững cả người lên khi nghe thấy vị MC kính quý đọc lên tên của Đan Quỳnh. Trời đất ơi... có tin được không cơ chứ? Ghê thật! Đan Quỳnh đâu có đẹp tẹo nào. Thế mà nhỏ vẫn ung dung bước vào vòng chung kết được cơ đấy?! Bộ áo dài của nhỏ đâu cần đính cườm như của tôi? Nhỏ thể hiện năng khiếu hát vô cùng mộc mạc, đơn giản chứ đâu cần cầm hoa này nọ như tôi? Tôi đã không biết rằng... đôi khi cái đẹp lại ẩn mình trong những giá trị giản đơn nhất.

Đến phần thi cuối cùng, phần thi ứng xử. Câu hỏi được đặt ra cũng không có gì là khó, quan trọng là trả lời làm sao cho thật khéo, lưu loát, tự nhiên và chân thành nhất thôi. “Em hãy cho biết lý do mình tham gia cuộc thi Hot girl 2k10?”

Mai Thư trả lời đầu tiên, cô trả lời khá thông minh, đúng trọng tâm và cực kì lưu loát. Kế đến là Quỳnh Trang và Tường Vy khối 11.

- Xin chào quý vị và các bạn đang theo dõi cuộc thi Hot girl của trường chúng ta. Em tên là Nguyễn Tường Vy, học sinh lớp 11a3. Lời đầu tiên em xin gửi đến là lời chào trân trọng nhất. Và bây giờ em xin được trình bày phần dự thi của mình như sau... Em đến với cuộc thi này là để trau dồi thêm ỹ kiến thức, học hỏi thêm bè bạn và quan trọng nhất là... được toả sáng, được chứng tỏ vẻ đẹp của mình. Em xin hết.

Cô bạn này có vẻ hơi khoa trương nhỉ? Tôi nghe mà cảm thấy nó hoa mỹ và chẳng thật chút nào.

- Xin mời thí sinh tiếp theo, Vũ Đan Quỳnh.

- Lời đầu tiên em xin được gửi đến quý thầy cô giáo, bạn bè là lời chúc, lời hỏi thăm sức khoẻ và lời chào trân trọng nhất. Em là Vũ Đan Quỳnh, hôm nay em đến với cuộc thi này, lý do đầu tiên là vì lớp đề cử và lý do thứ hai là lý do quan trọng hơn cả, em muốn trau dồi thêm khả năng tự tin trước đám đông, học tập các bạn và chứng tỏ được nét đẹp xuất phát từ những điều giản dị nhất mà không cần cầu kì, hoa lá. Em xin chân thành cảm ơn.

Còn lý do của tôi thì sao? Đơn giản là vì Khắc Long – hấn ép buộc tôi. Nhưng chẳng lẽ bây giờ tôi đi nói những điều đó ọi người nghe à? Không đời nào! Tôi đâu có ngốc như vậy chứ! À đúng rồi! Là vì... tiền cơ mà!/? Giải thưởng là 2 triệu đồng, sẽ giúp tôi trang trải học phí cũng như là giảm đi gánh nợ với Khắc Long. Nhưng chẳng lẽ cũng nói ra thế sao? Ôi! Rõ ràng là cũng không ổn cơ mà... À! Là vì...

- Và bây giờ là thí sinh cuối cùng, Hoàng Minh Trúc.

- Xin chào quý thầy cô giáo cùng bạn bè 3 khối...- Tôi ậm ờ nói, giọng hơi run. Vốn dĩ tôi không phải là đứa tự tin trước đám đông cơ mà! - Em là Hoàng Minh Trúc, học sinh lớp 10a7... - Lại ngập ngừng, tuyến mồ hôi của tôi cứ căng lên mà hoạt động. - Hôm nay đến với cuộc thi Hot girl 2k10, em không biết nói gì hơn là cảm ơn mẹ... Mẹ... Mẹ là người đã ủng hộ em đến với cuộc thi... Và mẹ... mẹ...

- Em cứ bình tĩnh. Thời gian của em còn lại 2 phút.

Còn có 2 phút thôi mà gã ta bảo tôi bình tĩnh cơ à? Làm sao bây giờ? Tôi run quá.

- Em... em... em yêu mẹ rất nhiều... - Tôi chỉ biết nói như vậy rồi kết thúc phần dự thi của mình. Rõ ràng, tôi trả lời còn “lờ mờ” và chẳng rơi vào trọng tâm. Điều tôi lo lắng lúc này chỉ là Khắc Long thôi. Chứ tôi thì chẳng thiết gì cái danh Hot girl cho lắm. Nói thật, bây giờ tôi đã nổi tiếng toàn trường rồi. Hối xem ai mà chẳng biết Minh Trúc – bạn gái của Khắc Long cơ chứ?! Nghĩ đến mà tôi lại thấy càng buồn thôi.

Lấy lại bình tĩnh, tôi cố gắng lui vào trong cánh gà. Vừa thấy tôi, Mai Thư đã vồn vã chạy đến:

- Trúc! Sao lúc này Trúc run quá vậy?

Tôi cười, đúng ra không phải là cười mà là kéo dãn đôi môi về hai bên. Thật vậy, lúc này tôi không còn tâm trạng mà cười nữa. Tôi nghe thấy tiếng người ta chầm biểm, nào là “Mẹ cái nhỏ Trúc là Khắc Long đại ca rồi!” hay “Tội nghiệp ghê chưa kìa, bạn gái của Khắc Long bị “bể đĩa””. Hỏi thử có đáng giận không? Nhưng mà tôi đâu có quyền đấy, người ta nghĩ thế nào, nói thế nào là quyền của người ta. Tôi nào có quyền can thiệp?!

Tôi hướng sang phía Thư và đáp:

- Tôi không quen đứng trên sân khấu cho lắm!

- Tôi thấy Trúc thi mà cũng lo thay cho Trúc luôn đó!

- Ủ! Tình hình này là không đậu rồi, hihi. Nói vậy thôi chứ tôi có lưu loát cỡ nào thì cũng không qua nổi Mai Thư đâu!

- Trúc quá lời rồi, Thư thấy mình vẫn chưa thực sự xuất sắc. Có lẽ Hot girl năm nay dành lại cho khối 10 rồi.

- Khối 10?

- Vũ Đan Quỳnh! Cô bạn ấy mộc mạc, chân quê nhưng rất ấn tượng đấy chứ?

Tôi đưa mắt về phía Quỳnh, nhỏ đang cười đùa, nói chuyện với Hiếu Thiên ở đằng kia – cũng không cách xa chỗ tôi là bao. Anh đã nhìn thấy tôi, tôi dám cá là như vậy. Nhưng chắc là anh lại lơ đi thôi, vì anh giận tôi rồi. Giá như anh hiểu là tôi đang cần lắm sự động viên từ anh. Ó... Hình như tôi lại bắt đầu ảo tưởng rồi nhỉ? Tôi và anh bây giờ giống như hai con người ở hai thế giới riêng biệt. Anh chẳng còn coi tôi là bạn thì hỏi sao...

- Kết quả cuộc thi Hot girl 2k10 xin được phép công bố! – Gã MC oang oang nói, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Lần lượt cả 5 người được lọt vào vòng thi ứng xử chúng tôi bước ra khán đài. Tôi lèo đèo bước theo sau Mai Thư vì trong số họ tôi chẳng quen ai ngoài cô cả. À không, còn một người tôi quen, thậm chí là rất thân nữa chứ nhỉ? Là Đan Quỳnh. Thế nhưng người ta lơ tôi đi thì tôi cũng phải “đáp lễ” chứ! Sao có thể vờ như chưa có chuyện gì xảy ra được. Khẽ thở dài, tôi lại nhớ về ngày xưa – những ngày tháng êm đềm, hạnh phúc tuy khổn khổ.

- Danh hiệu Hot girl cao quý ngày hôm nay được trao cho thí sinh...

Tôi run người, tôi không dám động tai lên mà nghe nữa. Ôi! Phải lấy can đảm từ đâu bây giờ? Trong đầu tôi lúc này chỉ hiện lên vền vền hai chữ thôi... “Khắc Long”.

- Vũ Đan Quỳnh!

Gã MC vừa dứt lời là cả khán đài đã như vỡ oà ra. Làm sao người ta có thể nghĩ một cô gái bình thường, thậm chí là quá quá bình thường như thế, nhỏ chẳng có gì đặc biệt thể mà lại đạt ngôi vị cao nhất trong cuộc thi ngày hôm nay? Tôi đây... xinh đẹp thế này, thể hiện các phần thi cũng đâu đến nỗi... vậy mà lại... thua kém nhỏ sao? Mà cứ cho nhỏ hơn tôi đi, còn Mai Thư thì thua nhỏ à? Hờ! Nghịch lí! Đúng là nghịch lí. Nhưng mà thôi, dầu thế nào thì tôi cũng mừng cho nhỏ, nhỏ thật may mắn.

Bỗng, một cánh tay chìa ra trước mặt tôi. Khẽ ngược đôi mắt đang đổ gay lên của mình, tôi nhận ra đó là Đan Quỳnh. Nhỏ đang đợi một cái bắt tay “hữu nghị” từ tôi. Bắt tay cơ à? Nhỏ muốn chế nhạo tôi sao? Chính vì vậy mà cái suy nghĩ “mừng cho nhỏ” của tôi tan biến hết. Tôi cảm thấy giận vô cùng.

Héch mặt lên, tôi cười mỉm:

- Hãy cứ cười nhạo tôi đi!

Nghe thấy vậy, đôi mắt long lanh sau cặp kính của Quỳnh bỗng tròn xoe ra. Còn về phần tôi, tôi vẫn giữ nguyên nụ cười “ngọt ngào” của mình, đôi mắt hướng về phía bàn tay nhỏ với ý: “Sao chưa rụt tay lại?”

. Hắt nhẹ tà áo dài, tôi uyển chuyển từng bước vào trong cánh gà. Bỏ lại sau đó là nỗi hựt hẫng của Đan Quỳnh.

.

Tôi rảo bước, cố len mình qua đám đông vẫn đang náo loạn bởi cái kết quả vô cùng quái đản ấy. Nhìn thấy tôi, họ dò xét, họ dè bửu nhưng cũng có người thấy tiếc nuối cho tôi. Ra đến ngoài cổng trường, tôi hy vọng mình không gặp Khắc Long.

Quả là hấn không tới đón tôi thật. Ôn trời, tôi thở phào nhẹ nhõm. Chưa kịp dứt nhịp thở đầy mỗi mệt kia, tôi đã giật thót bởi giọng nói đánh thép quen thuộc.

- Xin chào tân Hot girl trường Tân Lợi!

Trời đất! Rõ ràng ban nãy tôi không thấy Khắc Long, thế mà bây giờ hấn lại chình ình trước mặt tôi thế này là sao?

Tôi cười gượng:

- Hot girl gì chứ?! Em rút rồi.

- Cưng đùa anh đấy à? – Hấn cười nhếch mép, bàn tay mơn trớn lên phần cổ của tôi.

Tôi khê đẩy cái bàn tay thô ráp của hấn ra và nhìn thẳng vào đôi mắt sắc lạnh ấy:

- Ngôi vị Hot girl thuộc về người khác rồi, không phải em.

- Anh sẽ phạt cưng vì tội dám đùa giỡn với anh đấy!

Thấy mình nói mãi mà hấn không chịu tin, tôi bực dọc gắt lên:

- Em thề!

- Vậy nói đi, ngôi vị Hot girl thuộc về ai? Mai Thư chắc?

Tôi đáp, giọng nhẹ tênh:

- Không. Là Vũ Đan Quỳnh.

- Ai mà nghe lạ hoắc vậy trời?!

- Cô bạn ở cùng dãy trọ với tôi ngày xưa.

Khắc Long quát ầm lên:

- Một đám xấu xí, vậy mà cô cũng để cho thua được. Thua ai thì thua, ai lại đi thua cái lũ quê kệch ấy chứ?

Thấy mọi người xung quanh bắt đầu đổ dồn ánh mắt về mình, tôi ái ngại nhìn Khắc Long:

- Tại tôi không đủ khả năng thôi, anh làm gì mà phải tỏ ra bực bội như thế?

- Bạn gái của Khắc Long mà phải chịu thua người khác à? Cô thấy không sao còn tôi lại thấy đó là một điều “sỉ nhục” đấy! – Vừa nói, hấn vừa siết mạnh lấy cổ tay tôi. Từng mạch máu như muốn nghẹn lại, bàn tay tôi tím ngắt.

- Bỏ tay tôi ra, anh làm tôi đau đấy!

- Kệ xác cô! – Nói rồi Khắc Long leo lên chiếc Mô-tô đua đồ sộ của mình và rú ga ầm ầm. Vài giây sau đó tôi chỉ còn thấy làn khói đặc mù trời, còn hấn thì đã lượn đi mất hút.

Tôi xoa xoa bàn tay đỏ tấy của mình. Liệu rằng phải chịu đựng hấn đến bao giờ đây? Tôi buông ánh mắt xa xăm nhìn về phía trước, khê thở dài. Con đường đen kịt bây giờ chỉ còn lại mình tôi, lạnh vắng.

22. Chương 22

Màn đêm đen kịt vẫn giăng bủa khắp con đường. “Đau chân quá!” , tôi lặng lẽ cởi đôi giày cao gót ra rồi đi tiếp. Đường về nhà chẳng còn xa nữa nhưng với cái tâm trạng không tốt nên bước chân của tôi cứ lê ra thật dài, nặng trịch trịch. Đầu óc tôi cứ mãi nghĩ đến những chuyện vừa rồi, hết như đánh rơi cái ngòi vị Hot girl ấy là tôi không thể sống không bằng ấy. Chẳng rõ từ bao giờ tôi đã trở thành con người hiếu thắng như vậy đấy!

- Hoàng Minh Trúc!

Tôi nhú mày: “Ai gọi mình đấy nhỉ”, xoay người lại và nhìn cái con người đang đứng trước mặt tôi đây như thể đó là một vật thể lạ.

- Không nhận ra anh sao?

Tôi lắc đầu. Quả thật tôi chẳng biết đó là ai.

- Anh là bạn của Khắc Long này! Hôm bữa còn đi uống café với em ở Chewly mà!

Đến lúc này thì tôi mới ngỡ ngợ. Đúng là tôi đã từng gặp hắn thật, hắn là đàn em của Khắc Long. Tôi vẫn cứ đứng trơ người ra. Thấy vậy, hắn ta bật cười:

- Làm gì mà em sưng sờ dữ vậy? Hay là vẫn chưa nhận ra anh?

Tôi lại lắc đầu.

- Không. Em nhận ra anh rồi, chỉ không biết là mình phải nói gì thôi!

- Đi chơi với anh nhé?

- Nhưng muộn rồi mà! – Tôi từ chối khéo. Nói thật thì tôi cũng thấy sờ sờ hắn ta. Một thằng cha nhìn chẳng đáng hoàng xí nào cả. Hắn mặc quần tụt, áo ba lỗ dài quá mông. Tóc để trục, chỉ chừa lại cái đuôi tôm ngắn ngắn. Tai hắn được bấm khuyên như con gái. Nhưng thứ gây cho tôi ác cảm lớn nhất là hơi rượu phả ra nồng nặc từ hắn.

- Em đừng-ừng-ừng... sợ! – Hắn cà lăm.- Là-à-à... Khắc Long bảo-ảo-ảo anh đi tìm em.

- Tìm em?

Hắn nắc lên một tiếng, lại cười khẩy:

- À! Bọn anh đang nhậu chỗ Melody Bar ấy mà. Em đi cùng cho vui.

Tôi vẫn tìm cách từ chối:

- Thôi, anh à! Em phải về nhà rồi.

- Anh không nghĩ em về sẽ tốt đâu. Hôm nay trông anh Long giận lắm đấy!

Tôi trở mặt lên.

- Vậy sao?

- Em lên xe đi! – Hắn ta nói rồi vọt lên chiếc motor mà tôi cũng nhận ra rằng nó là chiếc mà Khắc Long đi. Lúc này thì tôi mới yên tâm hơn một chút mà từ từ leo lên xe.

Hắn lao đi với tốc độ điên cuồng nên chẳng mấy chốc chúng tôi đã có mặt tại Melody Bar.

Tôi bước xuống xe, chỉnh lại mái tóc xù đơ vì gió của mình rồi mới đi vào trong. Đây chẳng phải là lần đầu tôi xuất hiện ở đây, nhưng mọi thứ hãy còn xa lạ với tôi lắm, tôi vẫn sợ cái tiếng nhạc xập xình, ầm ĩ ở đây.

- Không sao đâu! Em không cần bịt tai lại như vậy, từ từ rồi sẽ quen ấy mà.

Tôi ngây ngô hạ tay xuống, cố gằng mình phải thích ứng với nơi đây. Nhưng mà quả thật thì nhức đầu không thể tả.

Tôi tiến sâu hơn về phía Vũ trường – nơi mà các cặp trai gái đang nhảy nhót tung bừng theo điệu nhạc rộn rã. Tôi len qua một cách khó khăn, thậm chí còn suýt bị vấp ngã.

Bỗng, một bàn tay nắm lấy tay tôi. Giật mình, tôi hét toáng:

- Á! Gì kì vậy?

- Nhảy với anh một ván đi, em gái!

Tôi chưa kịp lắc đầu thì hắn đã kéo tôi vào lòng một cách thật nhẹ nhàng. Hắn ôm hờ lấy bờ eo tôi rồi chuẩn bị bắt đầu thì phát hiện ra rằng tôi không biết nhảy.

- Không biết nhảy à?

Gật đầu, tôi ái ngại nhìn hắn – một chàng trai đẹp – đẹp hơn cả Khắc Long. Hắn cười nhẹ, ngoắt tay ra hiệu DJ đổi nhạc. Ngay lập tức, âm thanh chói tai ấy được thay bằng một điệu nhạc du dương, êm ái hoàn toàn trái ngược.

Hắn để cho chân tôi ướm lên chân hắn. Từng bước thật từ từ, chậm rãi sau đó nhanh dần lên theo nhạc. Tà áo dài trắng gợi cảm bay nhẹ nhàng trong từng điệu nhảy. Tôi cảm thấy mình như đang bay. Tôi và hắn như hoà vào một.

Hốt nhiên, tiếng nhạc lưng chừng dừng lại. Tôi để ý thấy hắn nhíu mày tỏ vẻ không hài lòng. Đường như điều đó đã làm hắn mất hết hứng thú, hắn bỏ tay tôi ra rồi tiến về quầy rượu của quán bar.

Tôi sững sờ nhìn theo hắn, cái đầu đang nghiêng sang một bên thì bỗng bị kéo lệch về bên kia.

- Á! – Tôi kêu lên.

- To gan gớm nhỉ?

Tôi giật mình, phát hiện ra đó là giọng lạnh ngắt của Khắc Long.

- Anh...

- Tôi gọi cô đến Bar để “hú hí” với thằng khác đấy hả? Cô ăn gan hùm rồi!

- Là em bị ép đấy chứ! – Tôi chống chế.

Hắn mĩa mai:

- Bị ép mà tình tứ gớm cơ nhỉ?

Sau đó lại kéo xềnh xệch tôi đi tới đám bạn của hắn.

Tôi buột miệng:

- Anh ghen đấy à?

- Cô đừng quên tôi là bạn trai cô đấy!

- Nhưng anh làm gì có yêu tôi chứ... - Tôi lầm bầm rồi lại cúi gầm mặt xuống, tôi ghét sự soi mói của chốn này. Họ nhìn tôi như kiêu... tôi khác loài với họ ấy. Khó chịu, khó chịu vô cùng!

Đến nơi, hắn ấn tôi xuống cái ghế salon dài mấy mét, rồi cũng sà xuống ngồi sát chỗ tôi. Người hắn nặc mùi rượu, nghe mà thấy kinh lên được. Tôi né người sang một bên. Thấy thế, hắn cười nửa mép rồi hôn vào gáy tôi. Khẽ nhăn mặt, tôi bực bội đẩy hắn ra. Tôi ghét hắn cư xử như vậy, rất ghét.

- Anh kì quá!

- “Chị nhà” cứ đùa, chị là bạn gái anh Long thì phải chiều anh Long chứ! – Nói rồi cái tên con trai ấy lại quay sang phía Khắc Long. – Đại ca nhỉ?

- Ủ. Chú mày nói phải! – Khắc Long gật gù đáp rồi đỡ lấy ly rượu từ thằng đàn em, hắn uống cạn. –Ồ cái thằng này hay thật! Rót cho bạn gái tao một ly nữa chứ!

- Ấy chết! Em vô ý quá! – Hấn nói rồi lật đặt đi rót tiếp một ly rượu khác cho tôi. – “Chị nhà” uống cho em vui ạ!

Tôi lăm bầm, tất nhiên chỉ đủ tôi nghe thấy:

- “Chị nhà” cái gì chứ? Làm như tôi là bà già vợ của hấn không bằng ấy. Chỉ là mang tiếng “bạn gái” tôi cơ mà!

Thấy tôi cứ im im, không nói, không rằng, cũng không tỏ ý gì. Hấn nhắc lại lần nữa:

- “Chị nhà” uống một ly đi ạ!

Tôi xua tay:

- Tôi không uống.

- Sao lại không uống? Chị phải uống.

- Tôi không uống. – Tôi gắt lên rồi nhìn hấn bằng cặp mắt toé lửa. Tôi thấy môi hấn khê cong lên, mắt long sòng sọc như tức giận. Tôi thấy ghê lắm nhưng cũng chẳng sợ, bên cạnh tôi là Khắc Long, hấn sẽ bảo vệ tôi.

Thật vậy, Khắc Long nhăn mặt nhìn tên đàn em hỗn xược:

- Trúc bảo không uống nghĩa là cô ấy không uống. Tao không ép thì thôi, mày có quyền ép à? Láo thật!

Hấn ta chuyển ánh mắt hung tợn ấy thành ánh mắt ngọt ngào ngay:

- À vâng ạ, em lỡ lời. Chị Trúc nói không uống mà em cứ ép là không được, em đáng bị phạt một ly, anh nhỉ?

- Ủ. Chú mày uống đi! Lần sau là liệu hồn với tao đấy!

Tôi để ý thấy hấn ta vẫn chẳng vừa ý là bao dù ngoài mặt thì hết cười hơn hở, lại đỡ lấy ly rượu. Hấn cứ co quắp, khúm núm như con cún với chủ. Còn tôi, tôi có thể nghênh mặt với chủ của nó đấy. Tôi được thể bật cười nửa miệng, vẻ thách thức. Thấy tôi có vẻ khiêu khích như vậy, hấn không biết làm gì hơn mà chỉ biết lườm tôi một cái rõ dài. Ngay sau đó, hấn lại quay đi chỗ khác, rõ ràng hấn không muốn gây chuyện mà đúng hơn là không dám gây chuyện với tôi nữa.

Đoạn, Khắc Long quay sang tôi, âu yếm:

- Thứ lỗi cho đàn em không hiểu chuyện, cưng nhé!

Tôi vờ nũng nịu:

- Vâng. Cũng chẳng sao đâu. Chỉ có điều...

- Sao nào? Cưng nói anh nghe! – Hấn thì thảo vào tai tôi.

Tôi cũng quay sang, môi mỉm cười ngọt ngào:

- Đừng giận em chuyện thi thố đó nữa nhé!

Hấn “thừa nước đục thả câu”:

- Được rồi. Cho anh hôn một cái rồi anh không giận, ok?

- Mơ đi! – Tôi chu cặp môi nhỏ xinh, hồng hào tựa cánh anh đào lên. Rồi đặt ngón trỏ thanh tú của mình lên môi hấn.

- Sao lại bảo anh “mơ” chứ! Thật đây này! – Hấn nói rồi siết lấy cổ tôi, hôn lấy hôn để.

Tôi mím môi chịu đựng cho đến khi không nhịn được nữa, tôi đẩy nhẹ hấn ra:

- Người ta mời anh uống rượu kìa!

- À... ừ. – Hấn ậm ờ rồi quay sang bọn đàn em. – Nào! Nâng ly mừng Minh Trúc chính thức làm bạn gái Khắc Long nào!

- Dô!

- Dô!

- Cụng lỵ!

- Uống hết nhé! Không chừa một giọt nhé!

Tôi khê thở dài, vòng tay ôm lấy đôi bờ vai bé nhỏ của mình. Tự cảm thấy lạc lõng trước những cảnh vui thú này, tôi đưa mắt đi nhìn những ánh đèn nhấp nháy tuy nó khiến tôi đau mắt. Chợt, ánh mắt tôi dừng lại ở một chai rượu hạng nặng đã vơi gần một nửa. Bên cạnh, đó là một người con trai, hấn lại vặn nắp rượu ra và rót tiếp. Từng dòng rượu đen ngòm cứ thế chảy từ từ như thể trên người hấn, bọc bọc, hấn nốc luôn cả chai rượu.

Đến tận lúc hấn đặt chai rượu cạn sạch ấy xuống, buông ánh mắt phiêu lãng về phía tôi, tôi mới nhận ra hấn chính là người bạn này đã nhảy cùng mình.

Tôi nhú mày: “ Anh có chuyện gì sao?”

Hấn cười nhẹ nhàng, tựa hồ đáp lại cái nhìn từ tôi: “ Qua đây đi!”

Tôi nẩy người đứng dậy, định đi qua chỗ hấn thì Khắc Long đã vội sà lại bên tôi:

- Chúng ta về thôi!

- Ô... nhưng...

- Sao? Cũng thích đi chơi tiếp à?

- Không... Về thôi! – Tôi ngập ngừng nói sau đó đi ra khỏi quán bar mà chẳng nhìn lại người con trai đó thêm một lần nào nữa.

.

Khắc Long đưa tôi về đến chỗ khách sạn.

- Anh về cẩn thận nhé!

Hấn tỉnh bơ đáp lại:

- Ai bảo anh sẽ về?

- Anh không về thì đi đâu?

- Sao mà em biết được.

- Anh ở lại chỗ cưng đêm nay nhá?

Nghe thấy thế, tôi hoảng hồn, đầu lắc nguầy nguậy:

- Gì chứ? Không được! Không được!!!

Hấn phì cười, đưa tay xoa đầu tôi như thể một đứa con nít:

- Sao lại không được chứ? Ai thèm ngủ cùng phòng với cưng đâu mà lo! Tối nay, anh không thích về nhà, ở lại khách sạn này không được sao?

- À... Ừ... Thế mà em cứ tưởng... - Tôi ấp úng, mặt đỏ ửng lên vì ngượng.

Thì ra Khắc Long cũng là một tên... được vì ít nhất thì hấn cũng không có “ ý đồ xấu” với tôi.

Bỗng, hấn loạng choạng, chân nam đá chân chiêu. Vội vàng, tôi chạy lại đỡ lấy hấn:

- Cẩn thận!

Được thể, hấn ghì lấy tôi, nặng trĩu.

- Trời đất ơi! Sao tôi khổ thế này!

Hắn cười, nhe hai hàm răng đều, trắng như hàng bắp ra rồi chạy lại phía gốc cây gần đó, nôn thốc nôn tháo. Tôi nhăn mặt: “Gớm quá đi mất!”, nhưng cũng liền chạy đến bên hắn, vuốt vuốt lưng.

- Còn cái gì thì cứ ới hết ra đi! Ai bảo uống rượu cho lắm vào!

Hắn nấc lên nấc xuống, hai mắt díp lại vào nhau nhưng vẫn cứ cố gắng bạch ra mà nhìn tôi. Tôi vừa thấy bực nhưng cũng vừa thấy buồn cười, tôi trề môi cho qua rồi kéo hắn vào trong khách sạn.

- Này! Hôm nay cậu ta ngủ lại với cháu sao? – Cô chủ khách sạn e ngại hỏi.

Tôi lắc đầu ngay:

- May là gặp cô ở đây, cô mở cho cháu một phòng nữa nhé!

- Được rồi, cháu đưa cậu ta lên phòng 201 đi, cô mở khoá ngay đây!

- Dạ vâng, cháu cảm ơn cô! – Tôi lí nhí đáp rồi lại lúi cuồn Khắc Long lên tận lầu 2.

Chốc chốc, tôi lại than vãn. Than vãn đúng là không giúp ích gì, nhưng đôi khi lại khiến con người đỡ mệt mỏi hơn.

- Người gì mà nặng như heo ấy!

- Làm gì có!

Tôi ngó người, hình như là ai vừa nói “làm gì có” thì phải? Khắc Long à? Đâu có, hắn ta bây giờ mà biết trời đất gì nữa cũng hay ấy. Nghĩ rồi, tôi lại nhún vai và kéo hắn đi tiếp.

Khắc Long cứ níu chặt lấy người tôi, đến độ tôi muốn đẩy hắn ngồi xuống để mở cửa cũng không được. Thế nên tôi phải gỡ một bên giày cao gót ra để đứng cho vững, chân kia thì đá phăng cánh cửa ra.

“Phù!”

Tôi đẩy mạnh hắn xuống giường. Định tắt điện rồi về phòng nghỉ thì tôi lại để ý đến cái bộ dạng chán chê của hắn lúc này. Tôi chép miệng, từ từ tháo đôi giày thể thao cổ cao của hắn ra, chỉnh lại gối, lấy chăn ra đắp cho hắn.

Bỗng, bàn tay hắn chộp lấy cổ tay tôi.

- Á! – Tôi khê kêu lên và cố gỡ tay hắn ra nhưng không được. Hình như hắn vẫn còn tỉnh thì phải? Lúc này tôi mới đâm ra hoảng mà gắt lên: - Bỏ tay tôi ra! Anh làm tôi đau đấy!

Vừa dứt lời, hắn kéo mạnh tay tôi đủ khiến tôi ngã sòng soài lên giường.

Đến lúc này, hắn mới bật cười khanh khách:

- Haha! Cưng làm như anh dễ say lắm không bằng ấy!

Tôi ngoác miệng ra, vô cùng tức giận:

- Anh dám lừa em?!

- Đùa xí thôi mà, cưng làm gì mà nóng thế?

- Kệ anh đấy! – Tôi lùng bùng, ngại ngần quay sang chỗ khác gấn lại hột nút bị bung rồi ngồi dậy. - Em về phòng ngủ đây.

Hắn thấy thế cũng bật dậy, vòng tay ôm lấy tôi. Hắn cười nửa miệng, giọng hiện lên rõ nét điệu giả:

- Ai nói... là sẽ cho cưng về phòng?

23. Chương 23

Khắc Long.

Tôi cười ranh mãnh nhìn Minh Trúc. Xem ra con nhỏ vẫn chưa khỏi hoảng hồn vì những hành động của tôi, tôi đọc được điều đó qua đôi tay đang run lên vì sợ, những hàng mồ hôi chảy ra đầm đìa, làm mấy sợi tóc mái bết lại vào nhau.

- Tối nay cưng là của anh rồi!

Trúc lắc đầu nguầy nguậy:

- Không! Không! Tôi... tôi...

- “Tôi”, “tôi” cái gì? Ngoan ngoan một chút xem nào! – Vừa nói tôi vừa đưa tay vuốt ve bờ má mịn màng của con nhỏ một cách thích thú.

- Em còn phải học bài! Em... em... - Con nhỏ lấp bắp.

- Học bài hả? Để sau. Giờ không học cưng cũng có chết đâu mà lo nhỉ?!

- Ngày mai em có bài kiểm tra.

Rõ ràng là con nhỏ đang cố tình viện cớ này nọ đây mà. Đã thế thì... tôi cho con nhỏ biết tay! Thế nào mới là Khắc Long, chẳng lẽ nhỏ không biết?

- Kiểm tra hả? – Tôi lượn lờ nơi bờ vai nhỏ bé. - Thì sao chứ?

Đến lúc này, như thể không còn đủ can đảm nữa, Minh Trúc nhắm tịt mắt lại, hai môi mím chặt vào nhau và vòng hai tay ôm lấy cơ thể. Trông cái bộ dạng ngớ ngẩn thấy kinh lên được! Nhưng... cũng đáng yêu lắm. Bất giác, tôi không thể kìm lòng trước bờ môi hồng hồng, chúm chím tựa cánh anh đào ngày xuân ấy, tôi từ từ kề môi xuống...

Minh Trúc giật mình, con nhỏ mở đôi mắt tròn xoe, đen láy ra rồi dùng đôi bàn tay yếu ớt đẩy người tôi ra:

- Anh điên rồi!

Miệng tôi vẫn chưa tắt nụ cười, một nụ cười gương gao xen chút hột hắc. Tôi sững lại trong vài giây, sau đó mới kịp để ý rằng Trúc đang cố lao về phía cửa. Bằng sức chân dài của mình, tôi nhanh chóng chặn được con nhỏ lại, ghì tay mình ép nó tựa sát vào tường.

- Chạy hả cưng?

- Ừ... ừ... - Con nhỏ rên lên khe khẽ.

- Đi gọi cho anh chai rượu, không thì tối nay liệu mà ngủ với anh!

- Vâng... vâng... Em đi liền! – Con nhỏ luống cuống, toan chạy đi thì bị tôi giữ lại.

- Khoan! Anh mà tha cho cưng dễ dàng thế được sao? Để anh hôn cưng nhé!

- Không! Không!

Tôi thấy buồn cười lắm lắm rồi nhưng vẫn cố tỏ ra nghiêm nghị:

- Vậy thì leo lên giường cho anh!

- Không! Không!

- Thế cưng chọn đi, ngủ hay hôn? Nhanh lên kéo anh đổi ý.

Bỗng, con nhỏ đưa tay vòng lấy cổ tôi và nhón đôi chân ngọc ngà của mình lên. Bất giác, tôi nhắm nghiền mắt lại thì... Con nhỏ nẩy mình, đẩy bật tôi ra phía sau, nhanh nhẹn mở chốt cửa và tháo chạy ra ngoài.

Suýt chút nữa là tôi đã không lấy được thăng bằng rồi, nhưng cũng may là con nhỏ vốn yếu ớt nên cũng chẳng dễ dàng “hạ” tôi như vậy.

Minh Trúc đúng là ranh ma gớm cơ! Tưởng rằng tôi đã nhận được một nụ hôn tự nguyện nồng nàn, thế mà cuối cùng, kết quả lại là bị con nhỏ cho ăn “quả lừa”. Nhưng mà dầu sao thì quả lừa này với tôi cũng ngọt ngào lắm.

Đứng bật dậy, tôi nhắc ống điện thoại lên, gọi cho phòng lễ tân:

- Cho chai whisky!

- Vâng, phòng 201 phải không ạ?

- Chẳng biết! Đưa đến mau lên, nói nhiều nữa là đuổi việc hết cả lũ bây giờ!

- Dạ, dạ...

Đúng là cái lũ tiếp tân làm ăn chẳng ra gì thế nên lúc nào cũng chỉ biết cúp đuôi mà làm việc.

Đợi đến gần 5 phút sau, mới có người mang rượu lên cho tôi. Mà chai này trông “cùi bắp” chết đi được, uống chẳng bõ. Nhưng rồi tôi cũng cho qua mà nốc lấy nốc để. Nỗi đau trong lòng tôi lại dâng lên. Hoàng Minh Trúc đâu biết là tôi chưa từng dám “làm gì” bất kì đứa con gái nào. Chỉ vì một lý do... một lý do khiến tôi tủi hổ biết bao nhiêu mà cũng bất lực không làm gì được. Quái ác - chỉ một chữ “H” thôi!

Ừ thì cũng đã từng yêu một người con gái. Không bao lâu nhưng phải nói là thật lòng. Nhưng rồi thì sao chứ? Biết tôi là kẻ có H, cô ta rời bỏ tôi không chút tiếc thương. Tôi đã đau, đau nhiều lắm. Đến nỗi tôi đã muốn chạm tay vào tử thần mang tên Heroin – tôi muốn hút thử cái thứ phiến trắng gây nghiện ấy. Day dứt. Dày vò. Bằng mọi quyết tâm và nỗ lực của mình... tôi đã hiểu ra rằng: mới sinh ra mà mang H là quá đủ, nếu còn hút chích cái thứ ấy nữa... thì khi tất cả mọi người xung quanh biết, họ nhất định sẽ ruồng rẫy tôi.

.

Vậy là tối hôm đó, có một người con trai thức trắng đêm, không ngủ, hần chỉ biết hút thuốc, uống rượu, hút thuốc, uống rượu và hút thuốc, uống rượu. Điều đó có thể giúp hần ít nhiều vượt qua nỗi đau vật đó chăng?

Và... người đó là tôi đấy! Mà có lẽ tôi sẽ không ngưng hút thuốc, uống rượu cho đến khi nhìn thấy đồng hồ đã điểm 3h sáng. Tôi không buồn ngủ, tôi không muốn ngủ, nói trắng ra là tôi sợ ngủ, sợ rằng ngày mai khi tôi thức dậy, tôi đã là người của địa phủ rồi!

Tôi vắt chiếc áo khoác lên vai, mang lại giày rồi bấm cửa bước ra khỏi khách sạn. Bước xuống quầy lễ tân, tôi trả phòng, trả tiền sau đó dặn dò:

- Minh Trúc – con nhỏ thuê phòng ở đây ấy! Biết chứ?

- Dạ biết.

- Nếu có tìm tôi thì bảo là... tôi mới rời khỏi đây, ok?

Nói xong, tôi rút ra từ túi gói thuốc lá chỉ còn vài điếu ngoẻo ngoắt, châm lửa rồi lại phì phèo hơi khói.

Tôi đi lang thang khắp lòng đường tối mịt, vắng ngắt! Chỉ còn lại ánh đèn hiu hắt quanh tôi. Gió rít, tôi lạnh, nhưng không vì thế mà tôi mặc áo khoác vào. Hơn thế, tôi cảm thấy cái lạnh ấy nếu có thể thấu vào xương, vào tủy luôn thì càng tốt. Tôi thích sự khắc nghiệt đó. Nó sẽ làm tôi quên đi nỗi mặc cảm này.

Bất chợt, tôi thấy một con bé ăn xin nằm queo quắp giữa đường, đúng hơn là trên hàng ghế đá nằm dọc khắp công viên. Trên người con bé tuyệt nhiên chỉ có độc mỗi bộ quần áo cũ kĩ, mỏng te.

Nghe thấy tiếng chân tôi bước lại, con bé choàng tỉnh giấc, ánh mắt hiện lên vẻ sợ sệt nhưng xen lẫn đau đó, là một sự cầu xin khẩn khoản.

Tôi hừ mũi:

- Nhìn cái gì mà nhìn!

Dường như cảm nhận được tôi là kẻ cộc cằn, con bé lắc đầu nguầy nguậy, hệt như muốn nói: “Dạ không, em không nhìn nữa đâu ạ!”

- Tránh ra cho tao ngồi! – Tôi hằn giọng hách dịch.
- Nhưng mà bên kia còn chỗ mà ạ... - Con bé lí nhí nói, giọng run run.

Mắt tôi trợn ngược lên:

- Nhưng tao thích ngồi chỗ này đây, ý kiến à?
- Cháu tránh chỗ ngay đây chú.
- Chú cái gì mà chú? Trẻ, khỏe, đẹp trai thế này mà chú à? Anh thôi!
- Anh ạ! – Con bé vội chỉnh lại rồi nhảy dọt qua ghế đá bên cạnh.

Thực ra tôi chẳng muốn ngồi nghỉ gì cả, có lẽ tôi chỉ muốn... bắt nạt con bé ăn xin rách rưới đó thôi. Mà hình như đối với tôi, như vậy còn chưa đủ. Tôi bước lại chỗ nó:

- Đây... Sao lại...

Thì... tôi chợt khựng lại bởi cái nín nhẹ nơi bàn tay.

- Nó còn nhỏ mà anh!
- Hả? – Tôi vội vàng quay người lại. - Minh Trúc?!

Con nhỏ dịu dàng đáp:

- Ban nãy em tỉnh dậy, không hiểu sao lại đi qua phòng anh mà không thấy. Thế nên mới hỏi người ta thì biết rằng anh mới vừa ra ngoài.
- Vậy là em đi tìm?
- Thấy chiếc motor của anh vẫn còn ở trong nhà để xe nên em nghĩ chắc anh đi dạo đâu đó thôi. – Con nhỏ giải thích tiếp, mái tóc xoăn uốn lọn bay bay trong gió, nhỏ vừa nói vừa cười, đôi mắt ánh lên sự rạng rỡ. Trông rất giống thiên thần. Nhưng cái vẻ mặt thiên thần ấy tồn tại không bao lâu, nhỏ nhún mày lại, tỏ vẻ không vừa lòng: - Mà này! Sao anh lại bắt nạt trẻ em thế chứ?
- Bắt nạt gì đâu... - Tôi chống chế. – Anh giỡn nó xí thôi mà!

Thấy Trúc như muốn bảo vệ con bé ăn xin ban nãy, nó liền chạy lại bên Trúc ngay. Con nhỏ được thể, xoa xoa đầu nó:

- Tội nghiệp chị em mình nhỉ? Bị gã này bắt nạt hoài ha!
- Chú ấy... - Nó buột miệng nói thì phải chạm ánh mắt bén lẹm của tôi, vội vàng, nó đổi cách xưng hô ngay.
- Anh ấy đẹp trai mà dữ quá!

Nghe thấy thế, Minh Trúc đắc chí lắm, con nhỏ cứ bụm miệng cười, trong khi miệng tôi thì méo xệch ra.

Hừm! Tôi lại xua tay cho qua:

- Đẹp trai là được rồi. Vì đẹp trai nên mới phải dữ dằn đó cô em. Không thì con gái thấy anh dễ dãi quá, đứng xếp hàng nhiều quá chị Trúc đây ghen lên thì chết!

Trúc nghe vậy liền bĩu môi ngay:

- Ai thèm ghen? – Rồi con nhỏ lại lăm bầm nhưng đủ cho tôi nghe thấy. - Yêu luôn được cô nào thì tôi lại càng mừng đấy!

Mà có khi là như vậy thật, cái con nhỏ Minh Trúc này vẫn chưa bị đồng tiền của tôi “cảm hoá” thực sự.

Tôi cứ mãi ngẩn ngơ nhìn xung quanh mà không để ý rằng, Minh Trúc vẫn đang ân cần bên con bé ăn xin.

- Nhà em ở đâu?
- Không có nhà.
- Em đi lang thang à?

- Lang thang.
- Em lạnh không?
- Lạnh. Nhưng quen rồi!
- Em đói không?
- Đói. Nhưng quen rồi!

Đến đây, Minh Trúc lắc đầu:

- Em không được nói trống như thế. Phải nói là... “Dạ, em không có nhà.” , “Em lạnh. Nhưng em quen rồi.”.

Lúc này, tôi mới để ý đến câu chuyện của họ hơn. Gương mặt con bé ăn xin không tươi tỉnh như ban nãy nữa, bị Trúc “giáo huấn”, nó tỏ ra khó chịu, mặt xỉ xuống, môi mấp máy như đang lẩm bẩm cái gì đó. Thấy vậy, tôi cũng thấy bức bối, tôi gắt:

- Bộ chị Trúc nói sai hay sao mà cái mặt như cơm thiêu thế hả? – Đoạn, tôi lại quay sang Trúc, giằng lấy tay con nhỏ. – Đi thôi! Em mất thì giờ với cái con nhóc không biết điều này làm gì chứ?

Tưởng rằng Trúc sẽ vì thế mà cảm động, nhưng không, con nhỏ lại cáu với tôi:

- Ô hay! Nó là trẻ em lang thang, cơ nhỡ, không được học hành đến nơi đến chốn. Chỉ dạy nó phải từ từ chứ.
- Em định nhặt nó về làm con luôn đấy à?

Trúc bỗng lặng đi, con nhỏ bước nhẹ lại chỗ tôi, xin ý kiến:

- Mình đưa nó đến trung tâm bảo trợ trẻ em?
- Tôi không có thời gian. – Tôi gần giọng, hướng mắt đi chỗ khác.

Thấy tôi lạnh nhạt như vậy, Trúc không những không từ bỏ cái ý định đó, mà còn nắm nhẹ lấy tay tôi, lắc lắc:

- Đi mà anh! Em thấy không đành chút nào hết!

Được đà, tôi giả hỏi:

- Vậy sáng nay cứng tính nghỉ học hả?
- Ủ nhỉ? – Trúc bụm miệng. - Em quên mất chuyện này đấy!

Biết là Trúc không nỡ tâm bỏ mặc con bé ấy ở lại đây, nên tôi lại vờ nói:

- Mặc kệ con bé đó, mình đi!
- Nhưng... nhưng...
- Thế nghỉ học nhé?!
- Nhưng... nhưng...

Tôi phì cười, đưa tay choàng lấy vai con nhỏ:

- “Nhưng”, “nhưng” cái gì nữa. Anh phone cho đàn em ghi giấy phép cho. Không cần phải lo!
 - Cảm ơn anh! – Minh Trúc thích chí thốt lên rồi ôm chầm lấy tôi. Tôi thấy lòng thoải mái vô cùng, tôi thích cái cảm giác này, tôi thích cái mùi tóc nhẹ nhàng của con nhỏ ấy, lạ lùng.
- Tôi đang định ghì Minh Trúc vào lòng thì con nhỏ đã quay phắt sang phía con bé ăn xin đáng ghét kia.
- Chị đi tìm nhà cho em nhé!
 - Em không có nhà mà...
 - Nhà mới, là nhà mới của em đó! Từ nay em không phải chịu đói, chịu lạnh nữa, nghe không?

- Dạ vâng...

- Biết “dạ” rồi đấy à? – Tôi lăm bắm, xỏ tay vào túi quần rồi bước đi lên trước, Minh Trúc và con bé kia vẫn lẻo đẻo theo sau.

24. Chương 24

Minh Trúc.

Chưa bao giờ tôi thấy Khắc Long dễ thương như thế này hết. Có sự việc ngày hôm nay tôi mới thêm thấu ra được một điều, người xấu chưa hẳn đã xấu mà đôi khi lại tốt đến lạ kì. Tuy rằng Khắc Long nhận lời với tôi là sẽ cùng giúp đỡ cô bé ăn xin đến trung tâm bảo trợ trẻ em một cách hơi miễn cưỡng, nhưng mà đối với một con người như hắn thì như vậy là tốt lắm lắm rồi.

- Giờ đi lựa cho nó bộ đồ đằng hoàng cái đã. Nhìn cái bộ dạng này mà đi cùng Khắc Long này ư? Phát ngại.

Hừ! Rõ thật là... Có lòng tốt mua đồ cho con bé, thế mà chẳng nói được câu gì tử tế hơn. Khắc Long đúng là Khắc Long. Nhưng thôi, tôi cũng mặc kệ, mỉm cười và quay sang con bé:

- Được mua quần áo mới, em có thích không?

Con bé không đáp mà chỉ gật đầu. Dường như nó là đứa ít nói thì phải. Càng nghĩ tôi lại càng thấy thương những phận đời lang thang, cơ nhỡ làm sao! So với chúng, tôi còn sung sướng hơn gấp mấy chục lần.

- Đi vào thôi! – Khắc Long chợt nói, dắt tôi và con bé vào một shop quần áo trẻ em.

Tôi cứ mãi lựa đồ cho con bé mà chẳng để ý rằng, hắn đã đi đâu mất tiêu. Vội vàng, tôi quay sang chị bán hàng ngay:

- Uả! Chị ơi, cái anh ban nãy đi cùng em đi đâu rồi ạ?

- Cậu ấy dặn là em cứ ở đây, cậu ấy đi lấy xe rồi quay lại ngay.

- À vâng! – Tôi gật đầu rồi cầm bộ váy màu hồng, quay sang con bé: - Em thích không?

- Thích. – Con bé đáp rồi chợt bụm miệng chính lại. – Dạ thích ạ!

Tôi đưa tay xoa đầu con bé:

- Ủ. Ngoan lắm! Em thích bộ đồ nào thì cứ lựa đi nhé, lát nữa “anh đẹp trai dữ dằn” sẽ mua cho em.

Con bé nhìn quanh rồi chợt hỏi với điệu bộ ngây thơ lắm:

- Chị là người yêu của anh hả?

Tôi ngơ ngác:

- Ô! Em còn nhỏ mà cũng biết “người yêu” nữa hả?

- Biết chứ ạ!

Con bé vừa dứt lời thì tôi nghe thấy tiếng kéo cửa.

- Thế nào rồi? Lựa được đồ chưa?

Thấy hắn, tôi cười rạng rỡ:

- Đến rồi đấy hả? – Nói rồi tôi cầm bộ váy tôi đã lựa lên. – Anh xem, bộ váy này có dễ thương không?

- Ủ. – Hắn gật đầu, quay đến sắm se. - Nhưng em định cho nó mặc bộ đồ diêm dúa này tới trung tâm bảo trợ trẻ em chắc?

Chẳng hiểu sao khi nghe Khắc Long nói vậy, con bé lại bước đến nắm lấy tay tôi:

- Thôi chị ạ! Em không cần mua đồ nữa đâu.

Tôi chưa kịp nói gì thì Khắc Long đã nhăn mặt:

- Ai bảo là không mua chứ?! – Hấn hạ giọng. - Lựa thêm đồ nữa đi, bộ này để dành khi khác mặc.

Nói rồi hấn bước vào trong, ngắm nghía một hồi. Sau đó đưa ra một bộ quần áo trông rất đơn giản mà dễ thương lắm.

- Thích không? – Hấn nhìn con bé, hỏi.

Con bé không dám đáp, chỉ gật đầu. Thấy nó có vẻ sợ sệt trước Khắc Long, tôi vội đưa con bé vào phòng thay đồ.

- Em thay đồ rồi mình đi nhé!

Tôi đứng ngoài đợi con bé thì Khắc Long bước lại.

- Cũng có mua đồ thì lựa luôn đi kìa! – Hấn cười khanh khách.

Đúng là đáng ghét! Biết rõ đây là shop quần áo trẻ em, làm gì có đồ cho người lớn như tôi. Thế mà còn giở giọng ra đùa cho được. Tôi không thèm nhìn hấn mà đưa mắt đi chỗ khác, khẽ trề môi:

- Đừng có chọc em!

.

Mua đồ xong, Khắc Long dẫn tôi và con bé đi ăn sáng ở một nhà hàng sang trọng.

- Em ăn gì nào? – Tôi nhẹ nhàng hỏi.

- Bánh mì thịt.

Hấn bỗng gắt lên:

- Ở đây làm gì có bánh mì lề đường ày ăn chứ?!

Tôi khẽ nhúu mày nhìn hấn:

- Anh phải gọi nó là “em” chứ, sao lại “mày”?

- Rắc rối! – Khắc Long lùng bùng nói rồi quay mặt đi chỗ khác. Có lẽ hấn đang hối hận lắm vì quyết định cùng tôi đưa con bé ấy tới Trung tâm bảo trợ trẻ em. Nghĩ vậy nên tôi cố gắng không làm hấn phiền lòng thêm.

Tôi dỗ dành con bé:

- Em ăn sandwich nhé?! Hay là phở?

Con bé lắc đầu. Hình như nó chỉ thích mỗi bánh mì thôi thì phải, còn những món khác, nó chẳng ưng.

- Lầm chuyện quá đấy! – Khắc Long bực bội đẩy ghế ra, đi ra ngoài như chạy.

- Anh đi đâu đấy? – Tôi nhón người lên, vọng theo.

- Còn đi đâu nữa?! Mua bánh mì.

Tôi mỉm cười. Khắc Long nóng tính thế thôi chứ coi bộ cũng biết quan tâm phết nhỉ?

- Cho hai phở bò kobe đi chị.

Gọi món xong, chốc chốc tôi lại trông ra cửa mà không để ý rằng con bé ăn xin đang rất... trầm tư.

- Em sao vậy?

- Em lo...

- Lo gì cơ?

- Em lo “anh đẹp trai dữ dằn” giận.

- Ui! – Tôi nói rồi nắm lấy tay con bé. – Không phải đâu! Anh ấy đi mua bánh mì cho bé con đấy! Không phải là giận đâu!

- Thật không ạ?

- Thật.

- Vậy thì em yên tâm rồi! – Con bé nói, đôi môi khô ráp nở một nụ cười rạng rỡ nhất.

Nói chuyện với con bé lâu như vậy mà tôi vẫn chưa biết con bé tên là gì, thế nên tôi lại hỏi tiếp:

- Bé con tên gì nhỉ?

- Xíu.

Khẽ nhíu mày, tôi hừ giọng:

- “Dạ, em tên Xíu.” chứ không phải là “Xíu”.

- Dạ vâng... - Xíu ỉu xìu nói. - Em xin lỗi, em quên ạ! – Xíu vừa dứt lời là ngay lập tức lại reo lên: - A! “Anh đẹp trai dữ dằn” về rồi kìa!

Để rồi ngay sau đó, con bé lại méo xệch mặt đi.

- Em tưởng là có bánh mì...

Khắc Long ngồi vào chỗ, thấy cái điệu bộ thất vọng của Xíu, hần liền cốc đầu con bé:

- Chỉ chờ có bánh mì thôi phải không? – Hần chìa bì bánh mì được giấu sau lưng ra. – Đây này! Mua mấy ổ luôn đấy, ráng mà ăn cho hết.

Xíu đón lấy ổ bánh mì, tươi hơn hớn:

- Em cảm ơn “anh đẹp trai dữ dằn”!

Thấy Khắc Long nhăn mặt, tôi vờ chỉnh lại nhưng thực chất là cố tình trêu hấn.

- Xíu này, em không được gọi anh ấy là “anh đẹp trai dữ dằn” nữa, nghe không?!

- Sao vậy ạ? – Con bé ngơ ngác. Chắc là nó thấy khó hiểu khi ban nãy tôi còn hào hứng ủng hộ cái tên gọi tuy dài dằng dặc nhưng rất chi là hay ấy, mà bây giờ đã nhăn mày, nhăn trán không đồng ý rồi.

- Gọi “anh đẹp trai dữ dằn”, nghe kì quá, anh ha!

Khắc Long gật gù:

- Chính xác! Gọi là...

- Là... “anh dữ dằn” được rồi, chị thấy ảnh đâu có đẹp trai đâu, bé Xíu ha!

- Ha, ha cái gì mà ha! Em không được nói dối con nít. Anh đẹp trai, phải bảo là đẹp trai chứ!

- Thế bé Xíu có thấy anh Long đẹp trai không?

Tưởng rằng con bé sẽ về phe tôi mà nói: “Không ạ!”, nhưng nào ngờ đâu, con bé thật thà quá.

- Đẹp ạ! – Xíu hồn nhiên. - Đẹp giống như ca sĩ ấy.

Khắc Long thẳng thừng, hần cười nhe răng, xoa đầu bé Xíu khen ngoan. Trong khi tôi vẫn tìm cách chống chế:

- Nhưng ca sĩ cũng có người xấu đui à!

Con bé gật gù:

- Nhưng anh ấy là ca sĩ đẹp.

.

- Alo! Long đại ca! Lâu ngày quá nhỉ? Tự dưng hôm nay lại nổi hứng gọi điện cho em là áo?

- Tùng “Hỗ” đây hả mày? Có biết Trung tâm bảo trợ trẻ em nằm ở xó nào không?

- Ối! Đại ca tính nhận con nuôi đây à? – Đầu dây bên kia vang lên giọng ngạc nhiên.

- Tao đập mày sang trung tâm đó luôn bây giờ. – Khắc Long nổi quạu. - Tao có việc.

- Dạ, đại ca gọi cho thằng Hiếu “Hùm” ấy ạ! Nhà thằng đó sát đó luôn.

- Được rồi. Biết sự tao gọi cho nói trước, gọi ày tổ bực mình.

- Đại ca đừng nóng... Khi nào...

Cái gã Tùng “Hỗ” gì đấy chứ kịp nói hết câu thì Khắc Long đã cúp máy. Hắn bực mình dò tới số của Hiếu “Hùm”.

Cuối cùng thì cũng đã nắm được địa chỉ của trung tâm này, nó cũng không cách xa đây là bao. Nhưng mà đường đi thì hơi ngoằn ngoèo một tí, thêm với bé Xíu không quen đi ô tô, cứ ói hoài, mà mỗi lần ói thì con bé lại đòi ăn kem, nên chúng tôi cũng mất nhiều thời gian để đến đó.

- Ăn kem là hết say xe.

Tôi biết rằng ăn kem không có tác dụng chống say xe, chỉ là con bé thích ăn kem nên tôi vờ chọc:

- Ai nói cho bé Xíu là như vậy? Ăn kem mới say xe đó!

- Không có đâu ạ! Em nói thật mà.

- Ăn kem vào là bé Xíu ói nhiều nữa đó!

Thấy thế, Khắc Long dừng xe lại ngay.

- Dừng trên nó nữa. Nó thích ăn kem thì cưng đi mua cho nó đi.

Ồ! Khắc Long hôm nay lại ga-lăng thế nhỉ? Nhưng thực chất... lại không phải như vậy.

- Nhanh lên! Kéo nó ói ra khỏi xe là anh bắt cứng đi dọn đấy!

- Xuýt! Xuýt! – Tôi trề môi. – Tưởng tốt bụng lắm cơ... ai dè...

.

Chiếc audi bóng loáng dừng chân tại Trung tâm bảo trợ trẻ em thành phố. Bé Xíu thấy hơi sợ nên cứ nín lấy áo tôi như không muốn rời xe, mặc dù con bé ghét cái mùi xăng của xe lắm.

Trong khi Khắc Long đi đăng kí thủ tục để gửi bé Xíu lại đây thì tôi ngồi dỗ dành con bé.

- Không sao đâu! Ở đây em sẽ được vui chơi cùng rất nhiều bạn bè đó.

- Em... Em...

- Chị nói thật đấy! Ở đây em sẽ được học hành nữa.

- Em... Em...

- Rồi em sẽ thích thôi. Em không tin chị sao?

- Không phải vậy. Em... - Giọng cái Xíu sưng nước.

Tôi cố gắng nhìn sâu vào ánh mắt ngây thơ của con bé, nơi đó chất chứa một nỗi đau thương, bất hạnh nào đó... cay đắng lắm.

- Em sẽ rất nhớ chị! – Con bé rưng rưng, mắt cũng dần đỏ hoe.

- Chị cũng vậy. – Tôi đáp, giọng chắc nịch. - Thỉnh thoảng chị sẽ đến thăm em.

Con bé nằn nì:

- Chị hứa đi! Như vậy em mới chịu!

Tôi gật đầu, truyền cho con bé một ánh mắt ấm áp đầy dũng khí:

- Ủ! Chị hứa.

- Nhanh nhanh lên! Giờ chỉ cần đưa nó vào gửi nữa là xong thôi! – Tiếng Khắc Long hồi từ đằng xa.

Tôi kéo tay Xíu đi vào nhưng con bé vẫn chưa chịu đi. Tựa hồ con bé vẫn chưa tin lời hứa ban nãy của tôi, nó dứ dứ tay ra:

- Phải móc ngoéo em mới tin.

- Ủ! Thì móc ngoéo. – Tôi mỉm cười và chìa tay ra.

Những ngón tay đan chặt vào nhau, đầy tin cậy, gửi gắm vào đó là những tình cảm tuy mới chớm nở nhưng rất mực thiêng liêng.

25. Chương 25

Sau khi đã gửi gắm bé Xíu vào Trung tâm bảo trợ trẻ em, tôi cùng Khắc Long trở đi, lòng đầy nuối tiếc. Đúng hơn thì chỉ có riêng tôi nuối tiếc thôi, Khắc Long lại còn mừng ấy chứ. Bởi vì ngay sau đó, về mặt hắc hồ hởi không thể tưởng. Đúng y như dự đoán của tôi, hắc đồng ý giúp bé Xíu là do muốn tranh thủ cơ hội đi chơi với tôi đó mà, hắc đề nghị nào là đi Bar, đi Casino, đi Vũ trường,... toàn thú vui của bọn nhà giàu.

- Sao? Cưng không thích đi mấy chỗ đó nữa à? Vui mà! Anh đi riết mà có thấy chán đâu.

Tôi thở dài:

- Vào mấy chỗ đó nhưc đầu nhưc óc ồm. Mệt lắm!

Một tay hắc cầm lái, một tay hắc chỉ qua mấy shop quần áo bên đường:

- Nếu cưng không thích thì mình đi shopping vậy?

Tôi ôm lấy hai tai như thể không muốn nghe nữa, tôi xị mặt xuống:

- Tuần trước đi shopping đến 5,6 lần rồi! Em không có tủ mà đựng quần nào nữa!

- Vậy thì ghé Jewelry Plaza mua trang sức ha? – Hắc vẫn ga-lăng, cố gắng đề nghị một ý kiến nào đó cho hợp ý tôi nhất.

Thật sự mà nói, đứa con gái nào mà chẳng thích sắm này sắm nọ, tôi cũng thể chứ khác gì ai. Nhưng mà (cũng) thật sự, tôi đã chán ngấy rồi. Đồ đạc nhiều, tôi đụng vào chẳng hết mà chỉ thấy tiếc thương cho những đồng tiền mồ hôi xương máu của cha mẹ hắc thôi. Mà thực ra cũng chẳng phải vậy, tôi không ngăn việc có đồ mới, tôi ngăn cái đôi chân mới nhưc của mình thôi.

- A! – Khắc Long bỗng reo lên. - Anh biết rồi!

Tôi tròn mắt:

- Anh biết cái gì?

- Một nơi cưng chắc chắn sẽ thích.

- Ở đâu?

- Rồi cưng sẽ biết.

Với bản tính tò mò của mình, tôi không chấp nhận cái cụm từ “rồi cưng sẽ biết” của Khắc Long, nên làm mặt giận:

- Anh không nói, em không đi.

Vừa huýt sáo hân vừa nói, tỏ vẻ đắc chí lắm:

- Cưng đã ngồi trên xe rồi, muốn không đi mà được chắc?
- Bộ anh tính ngồi trên xe cả ngày chắc? Xuống xe rồi em sẽ đi.

Có lẽ hân đang tự đánh giá bản thân mình quá cao:

- Cưng mà thoát được khỏi tay anh sao?

Tôi trừng mắt về thách thức:

- Được chứ sao không?

“Để xem có được hay không nhá?” – tôi lăm bằm suy nghĩ. Và cái mặt cau có hết khi ăn ớt lúc này của tôi lúc này chắc đã làm Khắc Long khó chịu lắm, hay sao mà ngay lập tức hân quay sang làm hoà:

- Thôi mà! Nhìn cái mặt cưng nhăn nhó thấy sợ luôn. – Hân nói rồi quay đầu qua, quay đầu lại chỗ tôi. - Cười một cái cho vui xem nào!

Tôi lúng búng:

- Lo mà lái xe đi. Nhỡ có tai nạn thì anh liệu mà chết một mình đấy, em không chết chung đâu.
- Biết rồi. Biết rồi. Vô tình gớm nhỉ? – Khắc Long chép miệng rồi nói. – Lát nữa anh đẩy cưng xuống hồ cho biết tay.
- Hồ?

Hân lấy tay ôm trán:

- Chết cha! Lộ mất rồi!
- Á à! Thì ra tính rủ em đi hồ sao?
- Ủ. Đi câu cá!

Không giấu nổi sự thích thú trên gương mặt của mình, tôi cứ cười suốt làm hân cũng buồn cười theo. Lâu lâu, tôi cứ để ý là lại thấy hân cười khúc khích một mình. Mỗi lần tôi phát giác, là hân lại chối ngay tắp lự.

- Sao lại cười?

Hân trơ mặt ra, làm bộ nghiêm:

- Làm gì có! Anh cười khi nào chứ?!

Tôi sững sờ:

- Mới vừa cười xong mà chối nhanh gớm!
- Có mình cưng cười chứ mấy. Ai thèm cười? – Hân trề môi. - Vớ vẩn!

Bị cho là vớ vẩn, ngớ ngẩn, tôi chẳng thèm nói chuyện với hân nữa mà hướng mắt ra ngoài khung kính. Tôi dọn đến thành phố này cũng được mấy tháng rồi, vậy mà đây là lần đầu tôi được đến nơi đây. Thực ra thì cũng chẳng khác khu vực tôi ở là mấy, chỉ là những căn hộ nơi đây như khang trang và đẹp hơn, chỉ là những hàng cây ven đường nơi đây như cao và xanh tươi hơn, chỉ là có một cảm giác gì đó, tươi đẹp và hạnh phúc hơn.

Bỗng, cái phanh gấp làm tôi loạng choạng, chúi đầu về phía trước.

Khắc Long cười hi:

- Tới nơi rồi!

Tôi mở tung cửa xe ô tô ra, rồi ngó người nhìn hân:

- Đây là nơi câu cá sao? Anh lừa em đấy à? – Tôi vừa nói, vừa chỉ tay vào biển hiệu quán café.
- Anh biết ngay là cưng sẽ nói vậy mà! – Hân choàng vai tôi. - Thế cưng nhìn xem, tên của café này là gì?

Tôi đáp như lẽ dĩ nhiên:

- Thủy Đình.

Đến lúc này thì tôi mới vỡ lẽ, tôi nghiêng đầu:

- Ý anh là câu cá ở quán café này sao? Nó có hồ?

- Chính xác! Đây là quán “café sông nước” nổi tiếng nhất ở thành phố này đây, thế mà em không biết sao?

- Chả biết!

- Thì giờ biết, cưng ha!

Tôi gật đầu rồi sải bước theo hấn, lâu lâu lại ngô nghê hỏi:

- Thủy Đình trong truyện cổ tích hả?

Hấn không mắng tôi vì cái ý nghĩ ngây ngô đó, mà chỉ tỉnh bơ:

- Cưng thích nghĩ sao cũng được.

- Vậy có Long Vương không? – Tất nhiên là tôi chỉ chọc hấn thôi, chứ làm gì mà tôi lại ngốc đến mức nghĩ ở đây là nơi thần thánh.

Hấn lắc đầu, ngán ngẩm:

- Có quái thể nào được! – Vừa dứt lời, hấn bỗng đổi thái độ ngay, hấn cười tí tưng. – Không, anh nói lộn. Có chứ! Có chứ!

- Có? – Tôi tròn mắt kinh ngạc.

- Đây nè!

- Đâu? – Tôi nói rồi quay đầu hết bên này, đến bên khác.

Hấn nín lấy bờ vai tôi, nháy mắt:

- Trước mặt cưng đây thôi!

- Anh là Long Vương? – Tôi nhú mày, một lát sau đó mới chột nghĩ ra. Hấn tên Long cơ mà. Tôi phì cười.
– Đúng rồi! Đúng là Long Vương.

.

Tôi và Khắc Long, mỗi người cầm một cái cần câu và mấy chai sting, vác ra ngoài bờ hồ. Xung quanh hồ là những hàng dừa, rặng tre mát rượi. Thật là hiếm thấy giữa lòng thành thị như thế này. Quả thật là không ngờ đến.

Dường như thấy được sự hồ hởi trên gương mặt tôi, Khắc Long nói:

- Thấy chưa! Anh đã bảo là cưng sẽ thích mà!

Tôi ngúc ngắc mái tóc được cột cao, bồng bênh của mình:

- Câu cá gì mà chán òm, có thấy con nào cắn câu đâu!

- Cái gì cũng phải từ từ.

Một kẻ lúc nào cũng chỉ biết nóng vội như hấn mà bây giờ cũng có thể dạy tôi về sự kiên nhẫn nữa cơ đấy. Nghĩ bụng, tôi lại thấy mắc cười vô cùng nhưng lại chẳng dám thể hiện ra ngoài mặt vì sợ hấn giận. Haha.

Đột nhiên, tay tôi giật giật, hình như cá cắn câu?

Tôi đập đập tay hấn:

- Ê! Hình như... hình như...

- Như... như... như cái gì?

- Có... có...có...
- Cá hả? – Hấn sáng mắt lên rồi bỗng đứng lại nổi cáu. – Giật lên đi, kéo nó chạy mất bây giờ!
- Giật thế nào?
- Thế này nè! – Hấn nổi quạu. - Cưng ngu quá!

26. Chương 26: Chương 29

- Thế này nè! – Hấn nổi quạu. - Cưng ngu quá!

Khắc Long giằng lấy cần câu trên tay tôi nhưng vì tự ái, tôi giật lại.

- Không cần! Em tự làm được rồi!

Hấn tỉnh queo:

- Ồ! Vậy thì cứ tự làm đi!

Tôi nhắm tịt hai mắt lại, tay cầm chặt cái cần câu rồi lấy hết bình tĩnh giật mạnh lên. Đó chỉ là một con cá nhỏ, chắc chỉ bằng bàn tay tôi thôi, nhưng sao mà nặng quá chừng! Con cá cùng sợi dây cước cứ thế quay vòng vòng trên không, mặc cho tôi cố làm cho nó “hạ cánh”.

Thấy vậy, hấn thở dài, bước lại, nắm lấy đôi bàn tay lỏng ngóng của tôi lúc này. Hấn giật nhẹ cái cần, con cá nhờ thế cũng lao về phía chúng tôi và yên vị trong tay Khắc Long.

Bất giác, tôi thốt lên:

- May thật đấy!

Hấn trề môi rồi tủm tủm cười, nhái lại cái câu ban nãy tôi nói:

- Không cần! Em tự làm được rồi!

Mặt căng phồng nổi tức giận, tôi nhìn hấn bằng ánh mắt đỏ lựng. Khắc Long cũng nhận ra ngay rằng tôi đang tức, thế nên hấn vội “đánh trống lảng” ngay.

- Ấy chết! Người ta quên đổ nước vào xô này, em đi đổ vào đi!

Tôi lừ giọng:

- Có nước rồi mà! Bộ anh không thấy sao?

- Uả, vậy hả? – Hấn cười, vẻ dửng dưng chưa từng thấy. – Thế mà ban nãy anh không thấy. – Hấn lại quay sang tôi. – Chắc anh phải đi khám mắt rồi đấy nhờ?

Tôi nhún vai, biết thừa cái trò đổ nước đó, chỉ là cái cớ để làm tôi nguôi giận thôi. Một Khắc Long chưa từng biết nhường nhịn ai thế mà bây giờ lại cư xử như thế thì có lẽ bỏ qua cũng chẳng có gì sai, huống hồ chỉ là câu đùa giỡn vu vơ ấy.

Hiểu thế nhưng tôi lại hết hứng câu cá mất rồi. Tôi ngồi thừ trên ghế, mắt lơ đãng nhìn quanh.

- Này! Giận đấy à? – Hấn nhích vai tôi, giọng thủ thủ.

Tôi lắc đầu, nhưng mặt làm nghiêm lắm.

- Không!

- Xạo quá đi cưng ơi! – Vừa nói hấn vừa vỗ vai tôi bồm bộp. - Anh lạ gì cưng nữa, giận thì nói giận coi nào!

- Ừ! Giận đấy! Vừa lòng nhỉ?

- Thôi mà! Đừng giận nữa, anh phải làm gì để cưng hết giận đây?

Thực ra thì tôi hết giận hẳn từ ban nãy rồi, ai bảo hẳn cứ thích nghĩ là tôi còn giận hẳn cơ? Được đà, tôi vờ nói tiếp:

- Câu được 10 con cá thì không giận nữa.

- Ok! Ok! – Hẳn xua tay. - 10 con chứ 100 con anh cũng câu được cả mà!

Tôi nhần rằng:

- Chỉ giỏi bốc phét!

- Bốc phét đâu mà bốc phét, để anh cho cưng thấy thế nào là “vua sát cá” .

Tôi châm biếm:

- “Vua sát cá” nghĩa là ăn nhiều cá chứ gì?

Hẳn nhún vai cho qua:

- Cưng nghĩ thế cũng được.

Tôi cũng nhún vai, bắt chước y chang cái điệu bộ của hẳn. Sau đó thì chỉ biết ngúng nguẩy cái ống hút trên tay, hớp ngụm sting hay nhặt mấy viên sỏi gần đó, quăng xuống hồ chọc ngoáy lũ cá.

- Em đừng ném đá nữa! Cá sợ đó!

- Thì sao chứ?

- Còn gì nữa! – Hẳn cần nhần. - Anh không câu được 10 con thì đừng có hỏi.

Và tôi còn nghe thấy tiếng hẳn lầm bầm nói tôi chơi xấu nữa kìa. Bực dọc, tôi “chơi” luôn cả đá tảng.

“Tùm!!!”

Hòn đá rớt làm nước văng mạnh lên, văng trúng cả Khắc Long nữa. Hẳn trừng mắt:

- Cái gì đấy?

Tôi nghinh mặt:

- Có gì đâu!

Biết mình mắc tội lớn, tôi lò dò dạo dạo quanh hồ như một cách... đánh trống lảng.

Dạo này nói ra thì tôi cũng cảm thấy ở Khắc Long có một sự thay đổi gì đó, lạ lùng lắm. Giống như là hẳn trầm đi, mà cũng chẳng phải là trầm, tôi lại dùng từ sai rồi! Phải nói là tươi ra thì đúng hơn. Hẳn ít cau có hơn, ít lớn giọng hơn, thay vào đó, là nhẹ nhàng và quan tâm hơn.

Tôi đi được gần chục vòng, cũng là lúc Khắc Long tươi cười nhìn tôi:

- Hoàn thành!!!

Tôi bèn bước lại, lúi chúi đếm đếm.

Hẳn khoác lấy vai tôi:

- Đủ mà! Không thiếu đâu mà lo! – Đoạn, hẳn hãnh diện nói tiếp. – Thậm chí là vượt chỉ tiêu nữa ấy chứ. 12 con.

Đến đây, tôi không cần phải đếm nữa mà cười, nét tinh ranh lộ rõ.

- Hờ... Em bảo là 10 con, chứ ai nói anh câu 12 con làm gì? Bonus chắc?

Hẳn nghiêng rằng, cô kìm nén sự tức giận lúc này. Nhưng rồi, như thể đã quay lại bản tính thật của mình, hẳn gắt lên:

- Đừng có thấy được anh yêu mà quá đáng lên!

Tôi hơi sợ, nước mắt bỗng đâu trào ra hết. Hắn chẳng nói gì sai cả. Đúng là vậy. Thấy hắn có vẻ cứng chiều tôi, đôi khi, tôi lại được đà lấn tới. Không thiếu gì những lần hắn nằn nì tôi đi chơi, nằn nì tôi đừng giận. Thậm chí đến cả đi mua sắm cho bản thân tôi, tôi còn đợi hắn dỗ ngọt nữa cơ mà! Tôi tệ lắm chẳng?

- Xin lỗi.

- Cái gì?

- Xin lỗi.

- Cái gì?

- Em xin lỗi.

- Hừ...

Hắn quay lưng bỏ đi. Bất giác, tôi cảm thấy trống rỗng. Có một điều gì đó như vụt mất trong lòng tôi, hoảng loạn, tôi lao đến ôm chầm lấy hắn. Tôi cũng chẳng hiểu mình đang làm cái quái gì nữa. Tôi thừa nhận với bản thân mình rằng: TÔI KHÔNG YÊU HẮN. Nhưng tôi cũng thừa nhận rằng: khi đã có hắn, tôi không muốn mất hắn hay là... tôi không muốn mất đi cái ngân hàng của tôi?

- Thôi! Anh xin lỗi vì đã nổi nóng với cưng. Bây giờ tạt qua trường, anh cần lấy một số thứ từ đàn em. Sau đó sẽ đưa em đi chơi, đồng ý chứ?

Tôi không đáp mà chỉ gật nhẹ đầu.

27. Chương 27

Khắc Long đưa tôi về khách sạn trước khi tạt qua trường. Ban sáng, trời hơi lạnh nhưng đi chơi, hoạt động nhiều nên mồ hôi mồ kê cũng đổ ra nhễ nhại, bên bết, khó chịu vô cùng. Thế nên trong lúc đợi hắn đưa ô tô về gara, tôi tranh thủ lên phòng tắm rửa, thay đồ. Mở tủ đồ, tôi lấy ra chiếc quần jean lửng rách tươm, bó gối, trông rất nghịch và “chất”. Kèm theo đó là áo quây trơn màu đỏ, nom đơn giản nhưng lại rất gợi cảm.

Đang ngâm mình trong nước thì tôi lại bị cắt ngang cái cảm giác thoải mái ấy ngay.

- Minh Trúc!!! Đang làm gì đấy? Nhanh lên nào!

- Anh đợi em lát! – Tôi vọng ra, luống cuống trườn ra khỏi bồn tắm, tôi quên mất rằng mình còn phải đi cùng Khắc Long nữa.

Vài phút sau, tôi bước ra, đã thấy sự bức dọc hiện trên mặt hắn:

- Gần đến giờ ra về rồi, anh mà tới trễ, không lấy được đồ, là cưng liệu với anh!

Tôi tặc lưỡi, xỏ vớ đôi cao gót màu trắng có đính đá lóng lánh, khoá cửa phòng rồi lạch bạch chạy theo Khắc Long.

- Đợi em!

.

Ngồi thần thờ sau chiếc motor của hắn, không đội mũ bảo hiểm, tóc bay bay trong gió, tôi thấy lòng mình nhẹ tênh. Bỗng dưng tâm trạng tôi lại trở nên bất ổn, ít nhất cũng từ lúc Khắc Long... “Đừng có thấy được anh yêu mà quá đáng lên!”. Trên mặt tôi không biểu hiện ra bất cứ cung bậc cảm xúc nào, chỉ gục nhẹ đầu lên người hắn, tôi cảm giác có chút bình yên.

Tôi nhắm nghiền mắt lại, nhẹ nhàng quá! Cảm giác tuyệt diệu ấy vẫn sống trong tôi, cho đến khi gần tới trường, tôi mở mắt ra, chạm phải ánh mắt của một ai đó, cảm giác ấy... nó chết. Và tôi cũng chết, chết lặng. Ánh mắt ấy nồng nàn nhưng day dứt, ẩn chứa trong đó là sự trách cứ mà chỉ có người trong cuộc mới

hiếu. Nó vô tình đã bóp nát chính trái tim tôi, tôi nhận ra trong mình có một khoảng lặng mà đã quá lâu nó không được đánh thức, nó ngủ quên.

Tôi nhướn đầu ngang qua vai Khắc Long, nói qua làn gió:

- Anh dừng lại đi. Cho em xuống, anh vào trường một mình ha!

- Ủ! Vậy cũng được! – Hấn gật đầu rồi phanh xe lại.

Tôi xuống xe, định ghé qua quán nước gần trường học thì... “cái ánh mắt ban nãy” lại gần chỗ tôi hơn.

- Lâu lắm rồi... không gặp em.

- Thì cũng mới vài bữa thôi mà, anh Hiếu Thiên.

- Thế à? Vậy mà anh cảm thấy... hơi lâu.

Tôi cười nhẹ, miệng lầm bầm: “ Quan hệ không còn tốt đẹp... thì vậy thôi!”

- Em... dạo này khác nhiều nhỉ? Nói thẳng ra... anh ít khi thấy em... mặc áo hở vai, mang giày cao gót hay quần jean rách loe toe thế này!

Tôi thấy rõ sự khó chịu trong từng lời nói của anh. Tôi bất mãn, trước đây, mấy cô người mẫu ăn mặc cũng tựa thế này, tôi hỏi anh, anh còn khen đẹp cơ mà. Giờ tôi như vậy, anh lại nói thế là sao.

Tôi lại cười, lần này không cười nhẹ, cảm giác như mình tự tin hơn, tôi cười khoe nét duyên dáng:

- Vâng. Qua thời gian, cái gì cũng cần phải thay đổi cả. Con người mà! Không thay đổi sẽ bị tụt hậu mất!

- Tụt hậu?

- Vâng! – Tôi nói rồi nhìn lại mình. - Chẳng phải bây giờ... em chẳng thua kém ai nữa sao?

Hiếu Thiên cười – một nụ cười chất chứa:

- Người ta thay đổi vì hoàn cảnh. Còn em... có phù hợp với hoàn cảnh của mình hay không?

- Sao lại không?

Anh lắc đầu:

- Anh xin lỗi. Anh lại quên. Giờ em là ai chứ? Có phải Minh Trúc của ngày xưa nữa đâu. – Anh lại nói, vẻ chậm rãi hơn. - Bây giờ em là bạn gái của Khắc Long.

Tôi không còn e ngại như trước đây nữa, gật đầu, ánh mắt tôi vẫn nhìn thẳng vào anh. Và anh cũng nhìn tôi như vậy, một cái nhìn trực diện, xoáy sâu vào tâm can tôi. Anh cố đọc suy nghĩ của tôi, nhưng tôi níu giữ, không cho phép anh đọc được chúng.

Rồi, tôi thấy anh... không còn nhìn nữa, mà là... ngấm, bàn tay thô ráp của anh mơn man lên mái tóc tôi, như thể nhớ nhung lắm. Có lẽ vậy, hồi tôi còn ở xóm trọ nghèo, ngày nào anh chẳng ngồi cạnh tôi, vuốt tóc tôi, trò chuyện cùng tôi cơ mà.

Mái tóc đen, chắc khỏe và mượt của anh cứ phảng phất bay trong gió. Còn mái tóc tôi lại quăn lấy bàn tay anh, tôi nghĩ vậy vì thấy... anh đã vuốt ve nó từ ban nãy mà đến giờ vẫn chưa buông.

- Em rời bỏ Khắc Long đi! Hãy trở lại là Minh Trúc của ngày xưa...

- Anh điên sao? - Tôi bỗng nặng lời. - Hay anh mất trí rồi? Anh nghĩ em có đủ tiền để đền đáp những ân huệ của Khắc Long sao? Tiền viện phí của mẹ em đã lên đến gần 30 triệu rồi đấy, anh Thiên ạ!

- Những món đồ đắt tiền này của em. Bán ra anh nghĩ cũng đủ trả nợ cho hấn thôi!

Tôi nhướn mắt, hàng lông mi được chải cẩn thận bằng mascara làm mắt tôi thêm sắc sảo hơn. Có chăng cũng vì thế mà lời nói nghe cũng... điệu đàng hơn.

- Bán đi tất cả... để em trở lại như xưa cơ à? Một con bé quê kệch?

- Không! Trú của ngày xưa tuyệt vời lắm cơ mà? Trú của ngày xưa đẹp hơn bây giờ nhiều, em có biết không?

Tôi phản ứng, mắt quắc lên:

- Không! Em chẳng biết gì cả. Trú của ngày xưa thì có gì hay chứ? Vất vả chạy vạy từng đồng để nộp học phí, đến bữa sáng muốn ăn một ổ bánh mì cũng chẳng có mà ăn. Những ngày chưa có lương phải ôm cái bụng rỗng mà nói rằng: “tôi không đói”... chỉ vì cái túi rỗng!

Anh xua tay:

- Em đã từng học rất giỏi, em đã từng sống tươi vui và hồn nhiên. Liệu em có hiểu những điều đó...

Môi tôi bặm chặt lại, cắt phăng lời anh đang nói:

- Anh thôi đi! Chẳng phải đã ghét tôi lắm mà? Đã hận tôi lắm mà? – Mặt tôi héch lên như một nữ đầu gấu. - Sao giờ ra bộ khuyên nhủ tôi hay thế chứ? Hay là thấy tôi nhiều tiền rồi, cố tình lấy lòng tôi?

Anh ngừng một lát, mắt nhắm lại, tựa hồ anh không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Có thể nói, anh shock vì những lời nói của tôi?

Giọng anh run run:

- Em... em... em có biết mình đang nói những gì không?

Tôi gầm gừ:

- Anh đừng ý mình học giỏi hơn tôi mà lên giọng.

Chính tôi đây cũng thấy mình thật khác. Tôi chưa bao giờ biết nổi nóng, day nghiến ai đến như vậy... Cũng tại anh ta tự chuốc lấy thôi! Không phải do tôi mà, tôi không sai, tôi không làm điều gì sai cả!

- Em... em... em... tệ lắm!

- Đừng đau lòng và phí thời gian vì tôi! Hãy để dành chúng cho Hot girl xinh đẹp của anh kia! Hay là... cả cô ta cũng bỏ rơi anh rồi?

- Ý em là Đan Quỳnh?

Tôi “hừ” lên một tiếng, ấn nhẹ một ngón tay vào người anh với vẻ khiêu khích:

- Không cô ta thì là ai nữa? Lũ các người... dù có thế nào cũng không thoát khỏi cảnh mọi rợ...

Chưa để tôi kịp nói hết câu, Hiếu Thiên đã quơ tay, tát một cái thật mạnh vào mặt tôi.

Làn gió thoảng qua làm những lọn tóc con của tôi cứ lướt qua chỗ má, rất bông. Anh làm tôi đau... lần đầu tiên người con trai đó làm tôi đau. Anh thậm chí chưa biết gõ đầu tôi là gì... Vậy mà nay... lại tát tôi?!

Tôi sững sờ đưa tay lên mặt, từng ngón tay lướt nhẹ nhàng lên má. Mắt tôi bắt đầu rơm rớm, nhưng tôi không cho phép mình khóc nên đến cả chớp mắt tôi cũng cố kìm lại. Tôi sợ nước mắt mình rơi... Tôi không muốn con người đó thấy tôi yếu lòng, tôi không muốn! Anh ta không đủ tư cách, không đủ!

Mặt tôi từ từ ngẩng lên, tôi thấy anh luống cuống với bàn tay của mình, dường như anh cũng không hiểu được cái hành động vừa rồi của mình, anh thẳng thốt.

Khả dĩ, tôi định tát lại Hiếu Thiên một cái. Nhưng... tôi cảm nhận được sự hối hận trong anh nên tôi ghì tay mình lại. Không phải vì tôi xúc động hay cảm thông với điều đó. Chỉ là... tôi muốn anh ta dần vật bản thân mình. Tôi thích điều đó. Nó sẽ xé nát tâm can anh... làm cho anh đau khổ.

28. Chương 28

- Cậu ăn mặc thế này? Nghĩa là trốn học sao?

Tôi khẽ nhú mào, ngoảnh người lại thì nhìn thấy cặp kiếng đoan trang quen thuộc. Là Đan Quỳnh. Nhỏ đạo này trông cũng khang khác. Đường như đã biết chú ý đến vẻ bề ngoài hơn. Trở thành Hot girl của trường rồi mà, không như thế sao được.

- Cậu nói tớ trốn học đấy à?

Tôi vẫn giữ cách xưng hô “cậu – tớ” ngọt xớt với Quỳnh, nhưng có lẽ không được... ngọt như xưa, cái vị ngọt của tình cảm thân thiết, quý mến.

- Ủ. Cậu đi chơi đấy à?

- Thực ra hôm nay tớ nghĩ là để giúp một cô bé...

Chẳng hiểu sao, tôi lại nói những điều này ra nữa. Họ sẽ tin chắc? Hay rồi họ sẽ nghĩ rằng tôi cố bịa ra để biện hộ cho cái sự hư hỏng của mình? Nếu đặt tôi ở địa vị họ, có khi tôi cũng chẳng tin nữa là...

Đan Quỳnh nhún vai, khoác tay Hiếu Thiên một cách khá tình cảm. Hệt như nhỏ cố thể hiện cho tôi thấy tình cảm giữa hai người đã có nhiều biến chuyển so với trước. Nhỏ nghĩ nếu thấy thế tôi sẽ đau lòng chẳng? Oh, không hề. Ngược lại tôi chỉ thấy nực cười thôi! Bởi vì ngược lại với Quỳnh, anh Thiên trông gượng gạo hẳn, anh cố gắng thoát ra khỏi cái khoác tay ấy, lúng túng như con gà ngáng phải sợi dây.

Tôi vờ che miệng cười để cho Quỳnh biết tôi đang cười mỉa mai nhỏ. Thế đấy! Tôi muốn nhỏ nhận ra rằng nhỏ đã ngu ngốc khi cố tỏ ra như thế.

- Chiều nay tớ mời cậu đi uống nước được chứ?

Bỗng dưng nhỏ ngó lời mời, tôi cũng thấy hơi lạ. Nhỏ cũng ghét tôi lắm mà, sao bây giờ lại có nhã ý tốt đẹp như thế chứ? Hẳn là có lý do?

- Sao...

- Chỉ đơn giản là uống nước thôi mà, có gì khó khăn đâu, phải không?

Tôi chợt nhận ra, giọng Quỳnh trở nên hơi khác, có chút gì đó ngạo nghễ hơn, như thể nhỏ vừa nói, vừa nghênh mặt. Vẻ hiền lành, rụt rè trước đây đã được nhỏ cho về dĩ vãng, bây giờ nhỏ tự tin thể hiện bản thân hơn nhiều. Phải rồi... nhỏ học vẫn giỏi, vẫn xinh đẹp, quan trọng hơn là đạt được giải cao nhất trong cuộc thi Hot girl vừa rồi. Nhỏ được nhiều người biết đến và ngưỡng mộ hơn. Hình như... tôi đang thoáng ghen tị với nhỏ thì phải?

- Tớ không chắc. Có khi lại bận.

Quỳnh đẩy nhẹ gọng kiếng:

- Đi chơi với “anh chàng đại ca” của cậu à?

- Ủ. – Tôi gật đầu. - Cậu cũng biết sao?

Nhỏ cười nhẹ nhàng, tay vẫn quần lấy Hiếu Thiên dù tôi nhận thấy rằng anh đang cố gạt tay nhỏ ra. Haha. Nếu tôi đoán chẳng lầm rằng... anh ta không muốn tôi nghĩ anh ta cũng “có ý” nhỏ. Vì anh ta thích tôi cơ mà! Haha.

- Bây giờ tớ khác rồi, không phải chỉ là một sách nữa.

Tôi gật gù:

- Cậu sắp chuyển sang giai đoạn... - Tôi dừng lại một chút, chỉnh lại quần áo như cổ tình. - ...một tiền chẳng?

- Cậu... cậu... - Quỳnh lấp bắp, trông nhỏ tức giận vô cùng.

Trong khi đó, nụ cười trên môi tôi vẫn chưa tắt, điều đó ắt hẳn đã trêu ngươi nhỏ lắm lắm.

- Còn cậu? Cậu đủ tư cách nói tớ như vậy ư? Cậu xem lại cậu đi! Vì hám tiền mà cậu theo Khắc Long đây sao?

Tôi cũng ước, nhưng không thể hiện ra, vì nếu thể hiện ra thì nhỏ vừa lòng quá rồi! Tôi cố cười tươi hơn, nheo mắt đầy khiêu khích:

- Tôi còn có người để lợi dụng... còn cậu thì sao? Không lẽ... định lợi dụng mấy thằng... - Nói đến đây, tôi bỗng đưa mắt sang phía Hiếu Thiên. - ... khổ rách áo ôm sao?

Đan Quỳnh không phản kháng, mà chợt nhoẻn miệng cười, nhỏ cũng héch mặt lên hết tời:

- Cậu lợi dụng Khắc Long sao?

Tôi nhún vai:

- Điều đó ai cũng nhận thấy cơ mà! Cậu không biết sao?

Nhỏ hỏi tiếp:

- Mọi được nhiều tiền rồi chứ?

Tôi ngần ngại một lát rồi lại đáp:

- Cũng đủ sống thôi! Nhưng sau này chắc sẽ dư giả, túi ra túi vào...

- À! Ra thế... Chiều nay hẹn cậu 3h ở Mộc Lan. Còn giờ tớ không phiền cậu nữa. Khắc Long đang chờ cậu kìa!

- Hắn ta ra rồi sao?

Tôi đảo mắt quanh nhưng không thấy hắn đâu cả. Chợt... cảm giác có một bàn tay đặt nhẹ vào bờ vai mình, tôi run run quay lại. Chính là hắn... là Khắc Long. Vậy là này giờ tôi nói những gì... hắn đều đã nghe thấy cả. Còn Đan Quỳnh, nhỏ ta cố tình bầy tôi đây mà! Cáo thật!

- Anh ra lâu chưa?

- Cũng mới thôi à! – Hắn vẫn thản nhiên ôm eo tôi. - Mình đi đi cùng!

Tôi gật đầu, không quên nhìn lại họ lần nữa. Dù qua cặp kiếng nhưng tôi vẫn thấy rõ đôi mắt đang mở to hết cỡ vì ngạc nhiên của nhỏ Quỳnh. Nhỏ ta không ngờ sau những điều đó mà hắn vẫn có thể âu yếm tôi như thế. Và điều đó khiến tôi hài lòng vô cùng.

Ngồi lên chiếc motor đua đắt tiền, tôi cố tình tỏ ra thật sành điệu cho họ thấy, thấy tôi đã khác đẳng cấp với họ rõ ràng như thế nào. Ôm lấy hông Khắc Long, còn mắt thì tôi vẫn bám lấy Hiếu Thiên, ánh mắt da diết không muốn rời, đủ khiến Đan Quỳnh ở cạnh bên anh nhưng cũng cảm thấy thật xa anh.

Khắc Long chẳng nói thêm với tôi một lời nào nữa. Hắn trở nên lặng đi một cách lạ lùng. Tôi bèn lấy hết can đảm ra hỏi:

- Ban này anh có nghe em nói không?

Hắn vờ hỏi lại:

- Điều gì cơ?

Tôi thở dài, siết nhẹ eo hắn:

- Em biết là anh đã nghe thấy rồi!

- Ừ. Thì nghe thấy! Nhưng có sao đâu chứ? – Miệng thì hắn bảo vậy nhưng ngay sau đó lại gỡ tay tôi ra.

Giọng tôi âu yếm:

- Em cố tình chọc tức họ thôi mà! Anh đừng giận!

- Ừ. – Cảm giác như giọng nói hắn nặng trĩu như đeo thêm mấy cục chì. – Nếu là như vậy thật... thì cũng chẳng sao mà.

- Vậy ư?
- Ừ.
- Anh không thấy thất vọng sao?
- Không.

Tôi không nói thêm gì nữa, bắt giắc, nhướn người lên phía trước, hôn nhẹ vào mái tóc màu đỏ hung mới nhuộm ấy.

Khắc Long.

Tôi thấy hận. Hận người con gái đó. Tôi đã tưởng... cô thay đổi, cô yêu tôi thật lòng. Thế mà không phải vậy.

Trái tim tôi lúc này sắp nổ tung ra rồi. 10 mảnh? 100 mảnh? 1000 mảnh? Không... tôi nghĩ rằng là cả triệu mảnh. Để nó trở thành những hạt cát bụi, mơ hồ tan biến trong khoảng không của nỗi buồn, nỗi thất vọng vô bờ mà lại chẳng thể nói ra.

Tôi nghĩ lúc này mình cần vào bệnh viện thì đúng hơn. Khoa tim. Ở đó, người ta sẽ lấy mảnh lưỡi lam đang cứa vào tim tôi ra, tôi sẽ trở lại là kẻ vô tình của ngày xưa. Và dĩ nhiên, tôi sẽ chẳng quên xin thêm liều thuốc giảm đau.

Đáng ra... bây giờ tôi và Trúc sẽ có một cuộc vui chơi thật thoải mái. Để rồi kết thúc ngày hôm nay, vào buổi tối, chúng tôi sẽ cùng ngồi ăn trong ánh nến lung linh, tôi sẽ tặng cô ấy nhẫn, sô-cô-la... và quan trọng nhất, là để cô ấy biết rằng... trái tim tôi đã tan chảy vì cô ấy mất rồi! Thế mà... bây giờ thì sao? Ừ. Thì vẫn là tan chảy mà... Rỉ máu.

Tôi đích thân đến trường dặn dò đàn em chuẩn bị tất cả mọi thứ... sao cho thật hoàn hảo. Thế mà có lẽ là không cần nữa rồi.

Nếu tôi vẫn cứ đầu hành động như thế, vẫn cứ đầu cho rằng cuộc yêu đương này không giống những trò đùa trước đây, vẫn cứ đầu nói với Minh Trúc những điều tận đáy lòng...

Thì cô ấy sẽ thế nào? Trúc sẽ từ chối tôi thẳng thừng, bảo rằng tất cả chỉ là trò chơi... hay cô sẽ bảo rằng “em cũng yêu anh như vậy”, và sau lưng lại thoải mái “Lợi dụng ấy mà!”.

Tôi hận người con gái ấy. Và cũng hận chính bản thân mình. Nếu tôi không phải là kẻ có H... thì chắc chắn tôi sẽ mạnh mẽ và quyết đoán hơn trong việc dành lấy tình cảm chân thật từ cô...

Tôi hoang mang... hoang mang tột độ.

Tôi phải làm sao???

29. Chương 29

Minh Trúc

Đi ăn ở một nhà hàng Nhật, tôi được ăn món sushi và teriyaki truyền thống. Ẩm thực Nhật Bản quả là number 1 mà, không dầu mỡ mà rất ngon và tốt cho sức khỏe. Đặc biệt còn có cả chè xanh nấu bằng nước suối được lấy trên núi nữa. Thế nên bữa ăn thật sự là rất tuyệt.

Và hôm nay Khắc Long cũng thật lạ. Hắn không quát tháo hay là bông đùa mấy câu yêu thương vớ vẩn như thường khi. Mà lại im lặng đến lạ kì, hắn chẳng nói chẳng rằng, lâu lâu chỉ cười gượng, nhắc tôi ăn.

Có lẽ nào hấn đang buồn vì tôi không? Vì những lời tôi đã nói? Tôi nghĩ vậy rồi tặc lưỡi cho qua. Nếu bây giờ hấn vì thế mà bỏ tôi thật thì quả là chẳng biết nên vui hay nên buồn nữa. Nhưng rõ ràng... hấn vẫn còn thích tôi, hấn chưa thể rời xa tôi được đâu, tôi biết.

- Tình cảm của anh và em... chỉ là một trò chơi thôi... phải không, Minh Trúc?

Tôi ngần ngừ một lát, nhìn cái ánh mắt đang ráo riết chờ câu trả lời ấy, tôi thấy hơi sợ. Tôi gật đầu:

- Ừm. Có lẽ là thế thật.

Chất giọng trầm trầm, nam tính của hấn nay trở nên nhẹ nhàng và dịu dàng hơn:

- Em không yêu anh thật lòng, anh nói không sai chứ?

Tôi lặng im không nói, bởi tôi không biết phải nói gì.

- Em không đáp, nghĩa là... anh nói đúng?

Tôi lắc đầu.

- Vậy là... anh nói sai?

Tôi lại lắc đầu.

- Không đúng cũng chẳng sai. Anh không thể hiểu em nữa, em cứ nói lên những suy nghĩ thật của mình. Hôm nay, anh muốn biết tất cả.

Tôi vẫn lắc đầu nguầy nguậy:

- Em không rõ. Anh đừng hỏi em.

Hấn vẫn hỏi một cách da diết:

- Em có yêu anh không?

Lúc này, tôi gật đầu:

- Có.

Hấn trừng mắt, nét sắc lạnh lại quay trở về:

- Hôm nay không phải là mọi ngày. Hãy nghĩ anh là một người khác, em trả lời đi. – Hấn nhấn mạnh từng chữ. - Em có yêu Khắc Long hay không?

Tôi ấp úng chẳng nên lời:

- Em... em...

Hấn xua tay, mỉm cười nhẹ nhàng nhưng cay xốt:

- Thôi được rồi, anh hiểu mà... Cảm ơn em!

Thấy Khắc Long như vậy, tôi cũng không đành, bèn nói ra những gì mình nghĩ, tuy điều đó có thể khiến hấn không hài lòng chẳng?

- Vốn dĩ tình yêu của chúng ta chẳng tồn tại. – Tôi chắc nịch. - Em là bạn gái anh, anh là bạn trai em. Chỉ đơn giản là như vậy, ngay từ đầu em đã nghĩ rằng giữa chúng ta không có... - Tôi bỏ lửng.

- Anh hiểu. Anh hiểu. – Hấn gật đầu, mặt hấn từ từ giãn ra. - Tình yêu giữa chúng ta là một trò chơi. – Hấn nói chậm rãi dần. - Không hơn không kém?

Tôi xoay xoay ly trà xanh nóng, mắt vẫn không dám nhìn hấn:

- Nói thẳng ra thì đúng là vậy.

- Anh hiểu là thế mà. Haha. – Khắc Long phá lên cười rồi bỏ ra ngoài. Tôi định đi theo nhưng hấn khoát tay, ra điều như không muốn tôi đi cùng và hẹn rằng hấn sẽ sớm quay lại ngay thôi.

Tôi thờ người, sau đó gục đầu lên chiếc bàn gỗ màu trắng nhỏ xíu.

Không lẽ Khắc Long yêu tôi thật lòng? Và tôi đã phụ bạc chính tình cảm chân thật đó của hắn? Nhưng... hắn đâu phải là kẻ dễ yêu như vậy. Hắn đã đùa cợt biết bao nhiêu cô gái...? Biết đâu đây chỉ là một trong những bước cần thực hiện trong trò chơi của hắn chăng? Hắn làm tôi phải suy nghĩ, suy nghĩ lại những gì đã xảy ra.

Tuy nhiên, tôi dám khẳng định rằng mình chẳng có tí tình cảm gì với hắn. Như đã nói ban nãy, tôi thấy giữa tôi và hắn chỉ đơn thuần là quan hệ “hắn cần tôi – tôi cần hắn”, chứ nhất định không phải là tình yêu.

“Cạch!” Tiếng kéo cửa làm tôi choàng tỉnh. Tôi ngẩng đầu lên thì không thấy Khắc Long mà là chị phục vụ mặc bộ kimono màu hồng nhạt.

- Cậu bạn đi cùng chị nhờ em nói lại với chị rằng anh ấy có việc phải đi trước, nên chị tự bắt taxi về. Anh ấy gửi chị 500 nghìn.

- Ô... Thế à? – Tôi ấp úng hỏi lại, rồi quay sang chị. – Vậy cho tôi gọi tiền luôn.

- Cậu ấy đã thanh toán rồi.

Tôi gật đầu, với tay lấy cái túi xách rồi từ từ bước ra khỏi nhà hàng. Đưa tay lên nhìn chiếc đồng hồ sành điệu bên hãng Gucci mà Khắc Long mới mua cho hôm trước, bây giờ cũng mới gần 2h, mà 3h mới đến chỗ hẹn với Đan Quỳnh. Thế nên có lẽ tôi sẽ tạt qua shop quần áo nào đó, lựa thêm vài bộ đồ để giết thời gian.

Tôi chợt hướng mắt tới toà nhà màu trắng rộng lớn. “ Bệnh viện đa khoa Thành phố”.Tôi giật mình, đây chính là nơi mẹ tôi nằm viện trong thời gian qua mà. Nâng nhẹ bàn tay lên, tôi nhắm nhắm theo từng ngón tay. Vậy là cũng được 5,6 ngày tôi không vào thăm mẹ rồi. Tại sao tôi cứ quên bẵng đi những chuyện quan trọng chứ?

Tôi định sẽ đi bộ tới đó vì cũng không xa là bao nhưng trời cứ nắng chang chang mà tôi lại còn vác thêm đôi cao gót 10 phân nữa. Thế nên tôi vậy taxi lại.

Tôi bước lên xe, vuốt vuốt lại mái tóc rồi háng giọng:

- Cho tới Bệnh viện Đa khoa Thành phố đi chú.

- Có một đoạn, không chỗ đâu.

Tôi trợn mắt lên, vẻ bức bối:

- Ô hay! Cái chú này! Cháu có quýt tiền đâu mà lo nhỉ? Hay chú cần cháu gọi về công ty của chú báo rằng tài xế của công ty không chở khách?

- Được rồi! Được rồi! Tôi chờ. – Chú ta nói bằng giọng dài thườn thượt. Và ngay sau đó, tôi cũng kịp nghe thấy tiếng lằm bằm. – Mới tí tuổi đầu mà lên giọng này nọ. Ghê gớm!

Quăng tờ polime 100 ngàn vào chỗ vô lăng, tôi ưỡn giọng:

- Khỏi thôi!

Bước ra khỏi xe, tôi không đi vào bệnh viện ngay mà tạt qua bên đường mua ít trái cây. Nào mãng cụt, nho mỹ, cherry,... toàn những thứ đắt tiền. Nhưng mà là ẹ tôi, nên tôi không tiếc. Vả lại, có phải tiền của tôi đâu mà lo nhiều ệt thân.

.

Lâu quá tôi không vào đây nên cũng đã quên mẹ tôi ở phòng nào. Phải lò do đi hỏi thăm này nọ một lát tôi mới tìm được đến phòng mẹ tôi nằm.

Mẹ tôi nằm trên một cái giường ọp ọep, chẳng sang trọng như ở khách sạn tôi. So với trước đây, bà trông có vẻ khoẻ mạnh và hồng hào hơn nhiều. Nhưng mặt khác, tôi lại cảm thấy bà tiêu tụy, hốc hác... qua đôi mắt của bà. Ánh mắt ấy đờ đẫn, buồn rười. Tôi không kìm nổi lòng mình mà vồn vã lao đến chỗ bà ngay.

- Mẹ!!!

Thấy tôi, bà lật đật chống tay ngồi dậy. Miệng bà không giấu nụ cười hạnh phúc.

- Trúc!!!

- Vâng! – Tôi ghen ngào. - Con đây mẹ à!

Bà đang ôm ghì lấy tôi thì chợt buông ra.

- Con đây sao? Có thật là Trúc của mẹ không?

Tôi gật gật, đưa tay gạt nhẹ hàng nước mắt.

- Con xin lỗi. Lâu nay con không vào thăm mẹ...

Giọng bà chợt trầm xuống:

- Con bận học hành à...

Tôi cắn môi, đưa mắt nhìn quanh như thể đang cố trốn tránh câu hỏi từ người mẹ vô vàn kính yêu. Bà vẫn vuốt ve mái tóc tôi, đó là cử chỉ yêu thương mà từ nhỏ đến giờ bà vẫn làm. Thế nhưng sao... bây giờ tôi lại thấy lạ lẫm lắm. Hay chẳng những cái vuốt nhẹ ấy...tôi chỉ quen khi đó là Khắc Long?

Thấy tôi mãi mà chẳng trả lời, bà cười nhẹ nhàng:

- Con xinh quá!

- Con cảm ơn mẹ. – Tôi lí nhí.

- Những bộ đồ này... Là ai mua cho con vậy? Con tự mua à?

Thấy tình hình có vẻ không ổn, nếu tôi không “khơi” ra chuyện gì để nói mà cứ để ẹ nói về chuyện học hành, chuyện quần áo, chuyện tôi đã trở thành con người khác thì... sẽ tệ lắm. Tôi vội chuyển đề tài:

- Mấy hôm nay mẹ ăn uống thế nào? Thức ăn người ta nấu vừa miệng chứ ạ?

- Ủ. Các bác sĩ chăm sóc mẹ rất tốt, con à! Con thấy đấy, giờ mẹ rất khỏe và đã bình phục rồi. Có lẽ... đã đến lúc mẹ xuất viện.

Tôi nhú mày rồi lại nở nụ cười:

- Vâng. Ở đây mãi cũng ngọt nhạt mà. Vết thương đã hồi phục thì tốt quá rồi! Ngày mai con sẽ làm thủ tục xuất viện ẹ.

- Hay là ngày hôm nay đi con, mẹ còn phải làm việc kiếm tiền nữa chứ!

Càng nghĩ, tôi lại càng thấy xót xa. Mẹ phải vất vả kiếm ra từng đồng, phải chạy vạy giữa cái nắng chói chang, còn tôi thì lại dùng sắc đẹp của mình để kiếm tiền một cách thật nhàn hạ.

- Mẹ đừng đi bán hàng rong nữa. Con nghĩ rồi, tiền vốn cũng không cần quá nhiều. Chỉ vài triệu là có thể mở một cửa hàng bán mấy thứ vật vãnh như bánh, kẹo, xà phòng, kem đánh răng,...

Bà nắm lấy tay tôi. Cảm giác như đã có một luồng yêu thương được truyền qua đó, thật ấm áp!

- Thôi con ạ! Mẹ không thấy khổ đâu. Con còn phải dành tiền để nộp học nữa.

Tôi dụ giọng:

- Con có mà mẹ...

Bà không dụ dàng như ban nãy nữa mà chợt trở nên nghiêm khắc.

- Nói thật đi... Có phải... con đã... rồi không?

Tôi vờ hỏi lại:

- Con sao ạ?

- Con là người yêu của một thiếu gia nhà giàu?

Bà nói đúng. Không hề sai. Nhưng... tôi không thể đáp: “dạ” hay “vâng ạ” được.

Sao mà khó khăn quá chừng... Có lẽ, tôi phải tiếp tục trốn tránh?!

- Bây giờ con phải đi học đây ạ! Hôm sau... con sẽ lại tới thăm mẹ.

- Ủ. Vậy con mau đi đi kéo muộn. – Nói rồi, bà lại nằm xuống.

Tôi chỉnh lại gra trải giường rồi mới đi.

- À mà Trúc này! Cái cậu bạn của con, hay đến thăm mẹ ấy, ở cùng xóm trọ với con à?

- Ai cơ mẹ?

- Cái cậu nhìn thư sinh ấy!

- Dạ... Ý mẹ là anh Thiên ấy ạ?

- Ủ, đúng rồi đấy! Thằng bé ấy tốt lắm, ngày nào cũng đến thăm mẹ. Biết mẹ ở đây buồn nên còn đem cả sách và radio tới ẹ nữa này...

30. Chương 30

Tôi chào mẹ rồi đi đến tiệm café Mộc Lan – nơi trước đây tôi làm việc. Bây giờ cũng đã gần 3h rồi, giờ tôi đi chắc cũng vừa kịp hẹn. Chẳng hiểu sao Đan Quỳnh lại cố ý hẹn tôi ở đây, hay nhờ lại muốn ọi người chứng kiến thêm cái sự thay đổi của tôi? Nhỏ nghĩ người ta cứ “lời ra tiếng vào” là sẽ làm tôi thấy khó chịu, buồn bực hay sao? Oh, nếu thế thì nhỏ nhầm to rồi. Tôi sẽ càng hãnh diện hơn thôi! Minh Trúc đến bữa ăn cũng không no bây giờ có thể ăn mặc sành điệu, hàng hiệu thế này... Những người ở đó chắc chắn sẽ ngưỡng mộ tôi lắm.

- Tới nơi rồi, cô gái!

Tôi giật mình, thì ra đã đến café Mộc Lan từ nãy giờ mà do tôi cứ mãi nghĩ vẫn vợ nên không để ý đến.

- Hết bao nhiêu tiền? – Tôi hỏi rồi móc ví ra.

- 80 ngàn.

Tôi gật đầu, lôi ra tờ 100 ngàn. Miệng lại mỉm cười:

- Khỏi thôi!

Vậy là ngày hôm nay tôi đã “boa” cho hai gã tài xế bao nhiêu tiền rồi. Đi taxi ai mà cũng gặp người như tôi thì chắc mấy gã này chóng “béo Ậ” lên cho coi.

Bước vào Mộc Lan một cách tự tin, mấy chị ngày trước cùng phục vụ với tôi cũng nhìn dữ lắm.

Đột nhiên, một bà chị nào đó bước lại phía tôi:

- Ôi! Trúc! Phải em đấy không hả?

Tôi chớp mắt, tay chống hờ ngang hông:

- Chị biết tôi?

Chị ta ra vẻ khá bất ngờ trước câu hỏi của tôi:

- Ô hay! Mới mấy tuần trước còn hỏi vay chị tiền, giờ làm như chẳng quen là sao?

Hả? Tôi đã từng mượn tiền chị ta? Sao tôi chẳng nhớ gì vậy nhỉ? Tàn ngần một lát, tôi mới sực nhớ ra. Đúng là tôi có mượn tiền của một chị nhân viên nào đó ở đây thật, nhưng chị ta không cho.

Tôi gật đầu:

- À! Đúng rồi. Nhưng cuối cùng vì keo kiệt và bủn xỉn quá, nên chỉ có vài trăm lẻ chị cũng không cho vay cơ mà!?

Chị ta cười đơn đả:

- Tại hồi đó chị túng thiếu, chứ không chị chối em làm gì!

- Một chị! – Tôi trề môi rồi ngó nghiêng. - Có thấy cô gái nào đeo cặp kính mới vào đây không?

- Có! Có! Có! – Chị tỏ vẻ nồng nhiệt. - Để chị dẫn em đến!

Tôi nhú mày ra vẻ khó chịu:

- Chị buông tay tôi ra có được không? Tay chị dính đầy sữa đặc kia kìa!

- Ồ thế à? Chị xin lỗi! – Chị ta cuống quýt nói rồi quay sang sắm se chiếc vòng đeo tay - loại mới nhất trong bộ sưu tập kim cương PNJ.

Tôi từ từ giãn mặt ra và cười, vẻ thích thú:

- Đẹp lắm, phải không?

- Ủ! Chị nhìn mà thích mê đi được! Em giàu thật đấy! Mới ngày nào còn đi làm thêm, kiếm từng đồng, đi vay, đi nợ. Thế mà bây giờ toàn xài hàng hiệu.

Chị ta vừa nói, vừa nín nín cái vòng tay thanh nhã của tôi. Bực bội, tôi giằng tay chị ta về phía mình:

- Muốn ngắm, thì cứ ngắm! Mắc mớ gì cứ phải dùng cái bàn tay đen đúa của chị mà đụng vào? Chị làm tôi RẤT khó chịu đấy! – Tôi nói, nhấn mạnh chữ “rất” một cách đanh đá.

Tôi không đanh sao được? Đồ đắt tiền chứ có phải 1 đồng, 2 đồng đâu mà chị ta thích sờ là sờ, chạm là chạm cơ chứ?

- Ghê gớm!

Tôi thoáng nghe cô ta lầm bầm. Không quên lờm một cái, tôi mới bỏ đi vào trong. Cái loại con người 2 mặt! Đúng là chẳng ra gì. Thà ngay từ đầu chị ta tỏ thái độ đầy với tôi còn hơn là giả vờ quý mến mà sau lưng rửa thầm như vậy. Tôi chẳng thích. Cứ thẳng thắn, sống thật với nhau có phải khoẻ hơn không. Nghĩ vậy nhưng thực tế thì tôi lại không làm được, tôi vẫn phải tỏ ra yêu Khắc Long lắm cơ mà?!

- Trúc!

Nghe thấy tiếng gọi, tôi liếc qua bên này, ngó sang bên kia. Mãi cho đến khi tôi nhìn lên trên tầng 2 – nơi có không gian thoáng đãng, thì mới thấy Đan Quỳnh.

- Tới lâu chưa? – Tôi hỏi trống.

Mặc kệ tôi nói trống, nhỏ vẫn tỏ ra lịch thiệp, nhỏ từ tốn:

- Tớ mới đến thôi.

- Ủ. – Tôi gật. – Vậy thì tốt! – Rồi như giải thích cho câu nói của mình, tôi cười nhẹ, làm làn môi bóng bẩy màu anh đào thêm nổi bật. – Tớ vốn không thích để người khác đợi, vì tớ cũng chẳng thích đợi người khác.

- Vậy thì khổ cho cậu quá rồi!

Tôi nhướn mày:

- Khổ?

- Ngày nào cậu cũng phải đợi Khắc Long?

Đúng như lời Đan Quỳnh thật. Việc tôi đợi hấn nay đã là chuyện thường, tôi đã sớm quen với điều đó rồi nên chẳng mấy bận tâm. Nhưng khi nhỏ nói với tôi như vậy, nếu tôi “ừ”, tôi sẽ chạnh lòng lắm. Thế nên tôi quyết định trả lời sai sự thật.

- Làm gì có! Chỉ có hấn đợi tớ thôi, tớ mà phải đợi hấn sao?

- À! Ủ! Tùy cậu thôi! – Nhỏ nói như thể nhỏ biết tôi nói dối mà vẫn cố làm cao vậy. Hay nhỉ?

Tôi nhún vai rồi cho qua chuyện đó.

- Cậu hẹn tớ tới đây... có việc gì?

Đan Quỳnh niêm nở:

- Mình gọi đồ uống đã, rồi nói chuyện ha? – Nói rồi nhỏ mỉm cười với chị phục vụ rồi quay sang tôi: - Cậu dùng gì?

- Nước cam được rồi!

- Vậy cho em 2 nước cam đi chị!

Nghe vậy tôi liền chen vào ngay:

- 1 nước cam, 1 dừa tươi.

Đan Quỳnh khẽ nhún vai. Có lẽ nhỏ đã hiểu, tôi không thích “đụng hàng” chẳng?

Tôi nói nhanh:

- Vào chỗ đề đi! Tớ đâu có nhiều thời gian, cậu biết đấy!

- Đầu tiên thì việc học hành đi. – Quỳnh gật gù, bấm ngón tay. -Thầy Hùng dạy Toán, cô Mai Phương dạy Văn,...

Chưa để nhỏ hết câu, tôi đã nhăn mặt và chen ngang vào:

- Nói tóm lại là như thế nào?

Nhỏ cắn môi:

- Các thầy cô ấy muốn hỏi, cậu có đi học thêm nữa không?

- Không! Tớ không đi nữa. - Tôi gục gặc đầu. - Dù gì cũng nộp đủ tiền rồi, hỏi han làm cái quái gì không biết.

- Họ quan tâm nên mới...

Tôi “hừ” một tiếng, cắt phăng lời nhỏ đang nói:

- Khỏi cần cậu dạy khôn!

Nhỏ lại mặc kệ tôi, nhỏ vẫn giữ thái độ ôn hoà:

- Tớ còn nhiều chuyện muốn nói lắm. Ví như... chuyện gia đình của cậu.

Mắt tôi tròn xoe:

- Gia đình tớ?

Nhỏ gật gù:

- Ý tớ là mẹ cậu.

- Mẹ tớ?

Nói đến đây thì chị phục vụ bưng đồ uống đến, khiến cuộc trò chuyện đang hồi gay cấn bỗng bị gián đoạn. Đợi chị ta đi hẳn, Quỳnh mới nói tiếp:

- Bác ấy rất shock khi hay tin cậu...

Tôi không kìm được tức giận mà trừng mắt lên:

- Cậu nói ẹ tớ biết...???

Nhỏ chậm rãi đáp:

- Những thay đổi của cậu, bác cần phải được biết. Tổ đâu làm gì sai. Tổ cũng không nói điều về cậu.

Tôi sẽ không gồng mình lên để phản ứng lại, mà cố ghìm bản thân. Mà ngẫm lại, khi thấy tôi thay đổi nhiều như vậy, mẹ tôi không quá bất ngờ và cũng không dò xét như đáng lẽ bà phải thể hiện ra. Thì ra bà đã biết.

Tôi cười để nhỏ không thấy sự yếu đuối trong bản thân lúc này. Tôi buông xuôi:

- Ok! Ok! Cứ làm những điều cậu thích.

Giọng nhỏ run run:

- Và có một sự thật, tổ phải nói cho cậu biết.

Tôi gật đầu, đưa ống hút lên và hút lấy một ngụm dừa tươi:

- Cậu cứ nói, không cần tỏ ra khách sáo.

- Anh Hiếu Thiên... Anh ấy...

Tôi nhếch mắt lên:

- Anh ấy làm sao?

- Anh ấy... Anh ấy... - Nhỏ ấp a ấp úng. Nhỏ đưa tay nhắc lấy ly nước cam và uống một ngụm, lấy lại bình tĩnh rồi mới nói tiếp. – Anh Thiên yêu cậu.

Nhỏ nghĩ tôi sẽ ngạc nhiên vì điều đó sao? Oh, không hề. Tôi thừa biết điều đó ấy chứ. Vậy mà nhỏ lại nói với tôi một cách khó khăn đến thế. Tội nghiệp nhỏ!

- Tổ biết.

- Tổ nghĩ cậu... cậu cũng thích anh ấy. – Nhỏ vội đính chính thêm. – Một tình cảm xuất phát từ đáy lòng.

Nếu bây giờ tôi nói, tôi cũng yêu anh ấy, muốn sống hạnh phúc cùng anh ấy. Chắc hẳn nhỏ sẽ đau lòng lắm, vì tôi hiểu, hơn ai hết, nhỏ yêu Hiếu Thiên.

Tôi lơ đi:

- Cậu thích anh Thiên?

- Sao cơ?

- Cậu thích anh Thiên à?

- Sao...

Nhỏ cứ tỏ ra ngốc nghếch như vậy khiến tôi nổi quạu:

- Vũ Đan Quỳnh thích Nguyễn Hiếu Thiên có phải không?

Mặt nhỏ bỗng tái đi, tựa hồ một đứa trẻ bị phát giác ra một bí mật thâm kín. Tôi phì cười:

- Có cần căng thẳng vậy không? Chúng ta... đâu phải xa lạ gì?! Cậu nghĩ, cậu giấu Minh Trúc này được sao?

Quỳnh ghen giọng đi:

- Ủ! Tổ yêu anh ấy. Tổ không phủ nhận. Nhưng...

Tôi nói hộ nhỏ luôn:

- Nhưng anh ấy lại yêu tổ và không đáp lại tình cảm của cậu chứ gì?

Gật đầu, nhỏ trông có vẻ buồn đến lạ, cái nét ưu tư, trầm trầm lại hiện diện trên gương mặt đoan trang của nhỏ. Tôi cũng chẳng muốn giằng xé cái tâm hồn ấy làm gì, tôi chép miệng:

- Tôi không thèm “cái cục què mùa” ấy đâu. Cậu yên tâm đi!

Nhỏ không tự ái vì bị tôi nhường, mà dịu dàng đáp:

- Cảm ơn cậu.

- Mà... những chuyện này có cần phải lôi tới tận đây hay không? - Tôi làm như mình bận rộn lắm. - Ban sáng nói luôn có phải không?

- Thực ra thì... mình vừa đạt giải Hot Girl của trường... muốn rủ cậu đi uống café, thay cho đi khao thôi mà!

Nhỏ... nhỏ ta dám nói như vậy với tôi sao? Nhỏ nói hay là muốn chọc giận tôi? Đi khao cơ à? Nhỏ có quên rằng tôi cũng tham gia cuộc thi đó, và vì nhỏ mà tôi không đoạt giải hay không? Rõ ràng là có ý trêu tức tôi cơ mà... Thâm độc thật! Con người mà tôi luôn nghĩ rằng ngây thơ ấy. Quả thật chẳng đơn giản.

Gương mặt tôi lúc này hẳn lên sự giận dữ không kìm nén. Tôi siết chặt tay mình lại, tôi nghĩ... tôi không nên buông tha cho nhỏ sẽ hay hơn thì phải? Kẻ giả dối như thế... phải cho nếm mùi mới tốt lên được chăng?

- Ồ! Thế sao? Cảm ơn cậu, đùa tươi... thật sự là mát lắm!

31. Chương 31

Rời chân khỏi quán Mộc Lan với tâm trạng ngổn ngang. Tôi thực sự cảm thấy tức giận. Làm sao mà Vũ Đan Quỳnh lại có thể trở nên như vậy được nhỉ? Trước đây nhỏ luôn tỏ ra là người trầm lặng, dịu dàng và cam chịu cơ mà?! Sao bây giờ lại có thể khác đến như vậy chứ? Nghĩ đến đây, tôi chợt thấy bản thân mình thật nực cười. Tôi thay đổi được, thì người khác cũng được, đơn giản chỉ vậy thôi. Tôi đã quá khắt khe với người khác và buông thả với chính bản thân mình chẳng?

Ở đoạn đường này chẳng có taxi đỗ, nên tôi đành đi bộ ra ngoài đường lớn. Cũng may bây giờ cũng đã xế chiều rồi, trời không còn nắng gay nắng gắt mà thoảng nhẹ nhàng từng đợt gió mát lạnh, thế nên việc đi bộ cũng chẳng còn kinh khủng, đổi lại, tôi còn cảm thấy dễ chịu nữa cơ.

- Ive been alone with you inside my mind.

And in my dreams Ive kissed your lips, a thousand times.

I sometimes see you pass outside my door.

Cao hứng, tôi cất cao giọng hát ngọt ngào với “Hello” của Lionel Richie. Một bài hát đã quá “cổ”, nhưng đôi khi, nó vẫn dấy lên trong tôi một niềm cảm xúc dạt dào và bất tận.

- Hello...

Từ “Hello” bỗng đâu vang lên, mà chẳng phải là tôi hát.

- Is it me youre looking for?

I can see it in your eyes, I can see it in your smile.

Youre all Ive ever wanted and my arms are open wide.

Cause you know just what to say and you know just what to do

And I want to tell you so much...

I love you.

Tôi mỉm cười, đôi mắt buông ánh nhìn quyến rũ, hướng về nơi anh – Hiếu Thiên. Anh là người dạy tôi hát tiếng anh, và bài hát này cũng là bài hát đầu tiên mà anh dạy tôi đấy. Bất giác, tôi lại cảm thấy lòng mình ấm lên đến lạ lùng. Đường như đã có một hơi ấm nào đó sà xuống nơi con tim lạnh giá của tôi.

Tôi lại mơn man nhớ về những kỷ niệm xưa... khi còn bên anh. Đó thực sự là những ngày tháng vui vẻ... tuy khổ cực. Ngẫm lại, nếu như trở về với tất cả, tôi sẽ chọn lựa con đường nào? Nghèo khổ và những hạnh phúc thật sự hay giàu sang và những hạnh phúc không xuất phát từ trái tim?

Mãi lơ đãng, tôi không để ý rằng, anh đã đứng cạnh tôi từ lúc nào.

- Em làm gì ở đây?

- Trú! Em làm gì ở đây?

Cho đến khi anh nhắc lại lần 2 thì tôi mới sững ra được điều đó.

- Ô vâng... Em có hẹn nên đến đây thôi!

- Khi sáng... toàn nói chuyện đầu đầu. Anh quên hỏi, giờ em sống ở đâu rồi?

- Cũng không xa trường là bao. – Tôi đáp rồi chợt thấy mấy tay chơi ở bên kia đường đang nhìn mình. Họ toàn là những con người sành điệu, chơi bời thuộc dạng ghê gớm như tôi. Thậm chí trong đó có cả người tôi từng gặp nữa. Giờ mấy tên đó thấy tôi đứng cùng gã què kệch này, chắc chắn sẽ liên tưởng đến quá khứ của tôi cho coi. Tôi cho rằng... điều đó sẽ ảnh hưởng đến sự xinh đẹp, rạng ngời lúc này của mình không nhỏ, thế nên vội vàng chào Hiếu Thiên một tiếng cho có lệ, sau đó bỏ đi luôn.

.

Tôi thò tay vào túi xách lấy gương thì chợt phát hiện ra điện thoại mình sáng. Tôi lôi nó ra thì phát hiện có cả gần chục cuộc gọi nhỡ. Chẳng là khi vào bệnh viện nên tôi để chế độ im lặng, sau đó lại quên cài lại chế độ bình thường nên ai gọi đến tôi cũng chẳng biết, tôi e rằng người gọi là... Khắc Long.

Từng ngón tay tôi run run chạm vào phím trái, phím sao rồi đến nút xanh hiện những cuộc gọi nhỡ. Đúng là gã “Long Vương” ấy thật. Lúc 2h, hắn gọi 1 cuộc. 3h, hắn gọi 1 cuộc. 3h30, hắn gọi thêm 2 cuộc. Gần 4h, hắn gọi 3,4 cuộc. Và mới vừa nãy hắn vừa gọi mà tôi không kịp bắt máy. Chắc hắn giận lắm đây!

Tiếng nhạc chờ “I hate myself for loving you” quen thuộc của hắn lại vang lên. Như một thói quen, tôi lại lẩm nhẩm hát theo.

- I hate myself for loving you

Cant break free from the the things that you do

I wanna walk but I run back to you that's why

I hate myself for loving you.

- Lòng tôi đang như có lửa đốt, còn cô thì vui vẻ hát được như vậy sao?

Tôi giật mình, té ra Khắc Long đã bắt máy từ lúc nào và kịp nghe hết những đoạn mà tôi hát. Nhưng có lẽ, tốt hơn hết, tôi nên xin lỗi hắn về chuyện mấy cuộc gọi nhỡ trước tiên.

- Xin lỗi anh...

- Sao mà phải xin lỗi? Vì tôi đang rối muốn phát điên mà cô vẫn tươi hơn hớn được hay sao?

Tôi thở dài, giọng run run thấy rõ:

- Anh đang bực mình vì em chứ gì?

Đúng như tính cách “thẳng như ruột ngựa” của mình, không chút vòng vo, hắn nói mà như hét qua điện thoại:

- Chính xác! Cô mà cũng biết điều đó sao?

- Tại ban nãy em...

Hắn chẳng cho tôi cơ hội giải thích, hắn lạnh lùng chen ngang:

- Kệ cô!

Tôi lắp ba lắp bắp:

- Em... em... em vào bệnh viện... nên...

- Tút...tút...tút...

Đầu dây bên kia chỉ còn nghe thấy tiếng tút dài. Tôi đã không biết rằng, đằng sau đó là cả một tiếng thở than còn dài hơn thế.

Bây giờ, hấn đang tức giận, nếu tôi nói lời chia tay, liệu hấn có chấp nhận không? Tôi nghĩ... rất có thể là có. Với tính cách của hấn, chỉ cần tôi nói thêm vài câu khiến hấn tổn thương, hấn sẽ buông tha cho tôi thôi! Nhưng... cứ nghĩ đến cảnh phải tự trả tiền nhà, phải cắt giảm cái thú vui shopping của mình, tôi lại thấy phát ngán. Tôi không đủ tự tin để rời xa cái kho bạc ấy.

.

Khắc Long.

Cảm giác lúc này của tôi chỉ có thể nói qua một từ thôi, là “hận”. Tôi hận người con gái đó, tại sao lại không giống với những người con gái khác, bám riết lấy tôi, chờ đón từng cuộc điện thoại của tôi, mong được đi chơi cùng tôi, quý lấy từng giây phút ở bên tôi? Tại sao lại hờ hững như vậy? Trong khi... với cô, tôi không nỡ vô tâm hay lạnh lùng.

Bên cô, tôi đã có nhiều sự thay đổi lớn, tôi biết nhường nhịn, biết kìm chế, biết nhân ái, biết vị tha, biết quan tâm và... biết yêu thương. Giá như cô ấy biết, tôi đã yêu cô ấy. Và dĩ nhiên, đó là một tình cảm chân chính, xuất phát từ đáy lòng.

Nhiều lần, tôi muốn bày tỏ với cô ấy, nhưng rồi... kết quả thì tôi vẫn không dám. Sao ư? Một kẻ mang H liệu có xứng đáng có được tình yêu hay không? Hay nó chỉ đem lại cho tôi sự khinh bỉ từ Trúc mà thôi?

Cứ như vậy, tôi dần vật bản thân mình mà quên rằng, tôi đang đi xe với tốc độ chết người. Đường sá, xe cộ, dòng người cứ thế hun hút, mờ nhoẹt trong mắt tôi bởi làn nước mắt cay cay. Tôi đang khóc đấy ư? Nực cười thật! Tôi – Khắc Long – khóc? Có ai tin không nhỉ? Kẻ máu lạnh... khóc? Dù đó là sự thật nhưng... xin hãy dừng tin. Tôi không muốn ai biết bản thân mình cũng có lúc mềm yếu như vậy. Tôi muốn mọi người nghĩ... TÔI.RẤT. MẠNH. MỀ.

Hít một hơi thật sâu, tôi ngó nghiêng hai bên đường, nhếch nhẹ môi, rồi lách xe qua một quán bar đang nhấp nháy ánh đèn. Haha. Đó sẽ là nơi khiến tâm hồn tôi được giải thoát cho coi.

Thì ra đây cũng là một bar quen thuộc, Lâm Bar chứ có xa lạ gì đâu.

- Ối! Anh Long! Lâu ngày quá!

- Long đại ca dạo này bánh bao lên nha!

- Hôm nay đại ca với em phải quậy tung cái Bar này, yeah!

Mấy thằng đàn em thấy tôi, mặt có vẻ mừng ra mặt. Hừ. Cái lũ đấy thì... yêu thương gì tôi? Chẳng qua, sự có mặt của tôi sẽ giúp cho cái hầu bao rỗng tuếch nhưng thích chơi sang của chúng nó. Nhưng mặc kệ, tôi quen rồi! Thật lòng mà cay nghiệt thì chẳng bằng vì tiền bạc mà vui vẻ với nhau. Đó là quan điểm của tôi, bằng chứng là cho đến ngày Minh Trúc bước vào cuộc đời tôi, tôi vẫn hạnh phúc vì điều đó. Tuy nay có chút lung lay nhưng thực ra vẫn chẳng ảnh hưởng gì lắm đến tôi mà!

Tiếng nhạc DJ vang lên, chất chứa vào nhau nghe thật... sướng. Cảm giác như phiền muộn ở đâu lại nhanh chóng tan hết. Chỉ còn cảm giác cơ thể, tâm hồn và âm thanh hoà quyện vào nhau theo từng điệu lắc lư nóng bỏng của tôi và ả tóc vàng có số đo 3 vòng bốc lửa.

32. Chương 32

Ả có mái tóc màu vàng như kiểu Taylor Swift. Mái tóc ả dài ngang vai, uốn lộn ộp vào từng đường cong gợi cảm của cơ thể. Ả mặc trên mình bộ váy đen ngắn bó sát người, mỏng dính. Ả hoang dại trong từng điệu nhảy khêu gợi và đầy lẳng lơ.

Loại con gái này tôi gặp nhiều, tiếp xúc cũng nhiều, ôm ấp thì lại càng nhiều hơn nữa. Tôi chẳng hứng thú gì. Thật đấy! Chắc tại tôi bị... “mòn” cảm giác rồi chẳng? Hay tại... Minh Trúc đã làm tôi yêu cái vẻ đẹp của cô ấy? Thôi! Tôi đã quyết định rằng đẹp Trúc qua một bên rồi cơ mà? Vả lại, bây giờ tâm trí tôi đang nghĩ đến Trúc mà lại “tay trong tay” với ả tóc vàng, quả thật là có lỗi với cô ấy làm sao.

Nhảy một lát, tôi đã thấm mệt. “Chắc tại chưa ăn uống gì nên vậy đấy mà!” Nghĩ vậy nên tôi kéo con mụ lăng lơ ấy xuống bàn tiệc nơi mấy thằng đàn em của tôi đang đàn đúm. Thấy tôi đi cùng ả, cả bọn ồ lên.

- Xinh quá đại ca ơi!

Tôi hần học nhìn cái đám lao nhao ấy:

- Còn không mau tránh chỗ ra cho tao ngồi?

- Dạ vâng, đại ca!

Cái thằng Thành “Quần” (gọi như vậy là vì tóc nó quần tít quần mù) tay thì rót rượu cho tôi, mắt thì đau đáu nhìn ả tóc vàng. Cũng vì thế mà tôi bắt đầu bực lên:

- Ô cái thằng này! Mày rót rượu thì phải nhìn rượu, ai bảo mày nhìn “gái”?

- Ô cái anh này! - ả bắt chước tôi mà lại còn giả giọng mắng yêu. Nếu là trước đây tôi sẽ cho là thú vị, còn bây giờ, tôi chỉ thấy ghê tởm thôi. - Anh ôm em thì phải nhìn em, ai bảo anh để ý đến người khác?

Mắt tôi trừng lên, đáng sợ khiếp:

- Ghê gớm nhỉ? Khôn hồn thì im miệng giùm tao đi, ranh con!

Ả nghe vậy, cũng thấy sợ, nhưng vẫn quyết tâm dụ dỗ tôi tới cùng. ả vẫn nói bằng cái giọng đáng yêu, ngọt ngào như mật ong:

- Anh nói chuyện với người yêu anh cũng thế à? Nghe sợ chết khiếp đi được!

Nhưng sao lúc này, tôi chỉ thấy ong chứ không thấy mật, những lời ả nói cứ như ong vò vò bên tai tôi, khó chịu thấy kinh lên được! Thôi, tôi mặc kệ ả, uống ly rượu cho ấm người cái đã!

Ả vẫn mơn trớn nơi cổ tôi, giọng vẫn ngọt lịm:

- Em xinh thế này... người yêu anh... có bằng em không?

Ả ta mà đòi so sánh với Trúc của tôi sao? Không bao giờ! Trừ khi ả muốn chết. Mà có lẽ, ả đang chán sống?!

Tôi chẳng thèm nhìn lấy ả thêm một lần nào nữa, trong khi miệng tôi thì chẳng chịu buông tha cho ả:

- Cút đi!

Ả vẫn ngoan cố:

- O! Chúng ta đang rất vui vẻ cơ mà?!

Lúc này, tôi mới liếc mắt qua nhìn ả. Đôi mắt ả đẹp, trang điểm theo kiểu khói có ánh nhũ. Sống mũi ả cao. Đôi môi đầy đặn, gợi cảm. Nói tóm lại, trông ả xinh, xinh theo kiểu người ngoại quốc phương Tây. Nhưng bây giờ... tôi lỡ yêu cái nét Á Đông mất rồi. Cái vẻ kiêu sa nơi trời Tây ấy từ bao giờ đã không còn hấp dẫn tôi nữa.

Ả trân trân nhìn tôi, ả vẫn cố gắng hớp hồn tôi chẳng? Có lẽ ả nghĩ, với sắc đẹp của ả, tôi nhất định sẽ xiêu lòng và “boa” cho ả ít tiền? Thôi, kể cả thế thì cũng được. Tiền thì tiền. Biển quách đi cho xong, đỡ ngứa mắt!

- Tiền đây! 100\$, cho cô.

Ả trề môi:

- Ít thế?!

Tôi “hừ” một tiếng. Nhảy với tôi một bản, uống với tôi ly rượu, tôi cho chút đỉnh lại còn bày đặt lớn giọng chê ư? Đã thế, tôi cho ả bẽ mặt! Ngoảnh đầu sang phía một cô gái đang nằm gọn trong tay thẳng Vỹ “Cá lóc”, tôi nháy mắt:

- Em gái! Xử lý con mụ này giùm anh, anh thưởng 100\$.

.

Minh Trúc.

Quả là Khắc Long đã giận thật. Hắn không gọi điện, cũng không đến tìm tôi. Thật thoải mái! Tối nay tôi hoàn toàn tự do, tôi có thể làm những điều mình thích. Nhưng tính ra... không có hắn ở bên tôi chẳng biết làm gì cả.

Học bài ư? Tôi chán ngấy lắm rồi, tôi không nghĩ rằng đã có lúc mình coi đồng bài vở ấy là người yêu cơ đấy! Coi TV ư? Thôi! Thôi! Chán ngắt!

Hay đi dạo? Hmm... Mỗi chân! Vừa dạo dạo vừa shopping thì nghe còn ổn. Chứ “đi dạo chay” là tôi quyết không đi. Mà giờ chẳng có Khắc Long, tự rút hầu bao ra... tôi tiếc lắm. Vậy nên đợi hắn hết giận, tôi sẽ tranh thủ mua sắm một trận cho thật đã. Vậy bây giờ tôi nên làm gì?

Đi ngủ ư? Còn sớm chán! Mới chỉ gần 6 giờ thôi mà.

Chợt... tôi nghĩ đến việc Đan Quỳnh đã làm tôi tức giận như thế nào. Mỉm cười, tôi đã nghĩ ra mình cần phải làm gì để quãng đồng thời gian này.

Tôi mặc chiếc váy xoè rộng màu nâu và đi kèm là chiếc áo sơ mi mỏng màu hồng phấn. Mái tóc uốn lộn màu hạt dẻ tôi không buộc cao lên như mọi khi mà xoã xuống dịu dàng. Nhưng thế thì có đơn giản quá chẳng? Vậy nên tôi sẽ cài thêm một chiếc cài bản nhỏ, có đính hạt đá và chiếc hoa tai PNJ nữa, đảm bảo sẽ đẹp và sang trọng lên nhiều. Chọn thêm đôi giày búp bê màu trắng, tôi ngắm mình trước gương một lần nữa, sau đó mới ra khỏi phòng.

.

Đến đầu ngõ xóm trọ nghèo, tôi bảo gã tài xế cho tôi xuống và tự đi bộ vào trong như thể tôi tiện nên mới tạt qua.

Tôi vừa đứng trước cổng nhà trọ, Hiếu Thiên cũng cùng lúc bước ra. Thấy tôi, ánh mắt anh trở nên sáng rỡ.

- Minh Trúc! – Anh thốt lên. - Em trở về đấy à?

Nhưng chợt, anh nhìn qua nhìn lại mà chẳng thấy hành lý của tôi đâu nên gương mặt lại hần rõ nỗi thất vọng.

- À! Không phải vậy...

Tôi mỉm cười:

- Em chỉ đến chơi thôi! Tiện chân ấy mà!

- Tiện chân?

Tôi mỉm cười:

- Em có việc đi ngang qua đây. Lâu ngày không đến thăm mọi người... nên đến thăm.

Bỗng, anh lặng đi, anh thần thờ nhìn tôi. Có lẽ lúc này tôi đẹp quá. Đẹp đến mức anh không tưởng tượng được. Tôi nghĩ rằng anh đang tự nhủ lòng: “ Con bé Trúc của ngày nào sao bây giờ lại có thể đẹp đến thế?”.

Tôi đứng chôn chân một cục. Khẽ lắc đầu, tôi nhàn nhó nhìn anh:

- Anh định không mời em vào hay sao?

- Ai đấy anh Thiên? – Tôi chợt nghe thấy tiếng vọng từ trong ra. Cái giọng nói lạnh lạnh ấy cũng không lạ là bao, đó chắc chắn là Nhật Hạnh.

Anh gật nhẹ đầu nhìn tôi, sau đó ngoảnh cổ, hét vào:

- Khách quý đến chơi em nè!

Tôi bật cười khinh khích:

- Khách quý cơ à? Khách quý mà tính nhốt ngoài này luôn á?

- Tại anh hơi bất ngờ nên... quên mất! – Vừa mở khoá, anh vừa nói. – Anh rất vui khi em lại đến đây.

Tôi chậm rãi bước vào trong. Thì ra ở đây vẫn vậy. Cũ kỹ và què nát. Nhìn sàn nhà không được lát bằng gỗ hay gạch mà chỉ có xi-măng trắng qua, tôi thở dài:

- Ở đây vẫn chưa lát gạch sao?

Hiếu Thiên cười, dường như có chút ái ngại:

- Chưa em ạ!

Tôi gật đầu rồi theo anh vào phòng Đan Quỳnh và Nhật Hạnh – đó cũng là phòng trước đây tôi ở.

- Sao trần có thể thấp như thế được chứ! Trời dạo này nóng lắm, mái tôn sao chịu được! Không bảo lắp trần vào đi!

Tôi than phiền.

- Vẫn dùng cái bàn gỗ này sao? Chân nó gỉ biết bao nhiêu là đinh vì suýt sập rồi cơ mà!

Anh vội đáp:

- Cũng sắp đổi rồi em! Tại bận quá nên chắc mấy đứa nó chưa đổi được đấy thôi! Em mà về đây... anh mua hẳn bàn đẹp cho!

Tôi lắc đầu, miệng cười mỉm. Anh nói những lời vô nghĩa đó làm gì chứ? Để tôi thay đổi ý nghĩ và mong một ngày nào đó... tôi sẽ trở lại sao? Không bao giờ! Có chết tôi cũng không.

- Hạnh và Quỳnh đâu rồi anh?

- Quỳnh đi đâu từ chiều, anh không rõ. Còn em Hạnh thì em cũng nghe rồi đấy, nãy anh bảo có khách nên chắc nó đi pha trà rồi!

Tôi tỏ ra khách sáo:

- Vâng. Nhưng pha trà làm gì chứ, em cũng có uống đâu.

Trong bụng thì ngược lại, tôi nghĩ thầm: “Loại trà mốc meo đó... uống vào ung thư thì toi!”

- Ai vậy anh Thiên? – Giọng lạnh lạnh ấy lại vang lên.

Hạnh đứng ở ngoài, có lẽ nhỏ nghĩ tôi là người lạ vì tôi đang quay lưng vào trong, lại ăn vận thế này nên chắc nhỏ cũng không nhận ra.

Không chờ anh Thiên trả lời, tôi mỉm cười, xoay người lại:

- Cậu quên tớ rồi sao?

“Choang!”

Ly trà trên tay Nhật Hạnh bỗng rơi vọt xuống đất. Nó vỡ.

Tôi nhú mày, nhưng chân vẫn đứng im... tôi chẳng rảnh để mà chạy lại nhặt hộ cùng nhỏ:

- Cậu ẩu thế!

- Cậu... cậu... - Giọng nhỏ run lên. Nhưng liền sau đó, nhỏ hít một hơi thật sâu rồi từ từ trừng mắt. – Cậu, cậu, tớ, tớ cái gì chứ hả? Cút đi cho trời nó trong xanh. Cậu nghĩ... mình còn tư cách để đứng ở đây ư? Nhảm rồi! Chẳng phải... cậu khinh cái lũ người hèn hạ chúng tôi lắm sao? Cậu nghĩ... tôi không biết đạo này... cậu “chảnh” thế nào hả? Làm ơn cút đi cho khuất mắt tôi. Cút! Cút!

Hạnh “xổ” ra một tràng khiến tôi chẳng kịp phản ứng. Mắt tôi long lên giận dữ, môi bặm lại, siết chặt tay mình, tôi vung tay tát nhỏ.

“Chát!”

- Nói hay lắm! Nhưng mà... người ta nói rồi, “cái miệng hại cái thân”. Cậu rõ chứ?

Hạnh chụp lấy cổ tay tôi, mặt cương lên:

- Cậu quyết định không hối cải?

Đôi môi tái nhợt của tôi dần mở rộng ra về hai phía, tôi cười lớn:

- Thảo nào... cậu chẳng bao giờ thoát khỏi cảnh hèn mạt!

Nói rồi, tôi giằng tay mình khỏi nhỏ, từng bước chân nhẹ nhàng như mây nay không còn nữa mà thay vào đó là tiếng bình bịch đầy giận dữ.

Anh Thiên lăm bặm nói với Hạnh vài tiếng, sau đó liền đuổi theo tôi.

- Trúc à! Trúc!

33. Chương 33

Tôi vùng vằng bỏ đi. Thực ra tôi cũng chẳng còn mấy bực tức nữa. Bởi vì ban nãy, tôi đã trút chúng qua cái tát cho Hạnh rồi. Con nhỏ đầy kỳ lạ thật! Trước đây, nhỏ luôn tỏ ra “hợp rơ” với tôi cơ mà?! Sao bây giờ lại thay đổi nhanh quá đổi thế chứ? Chắc nhỏ cũng chẳng còn xem tôi là người đương nữa, nói gì là bạn? Nhỏ xem tôi như kẻ thù.

- Trúc à! Em đừng giận nữa.

Hiếu Thiên vẫn lèo đèo theo sau tôi. Còn tôi, miệng cười tủm mỉm nhưng giọng thì vẫn tỏ ra hằn học:

- Em chẳng giận ai cả. Ít nhất cũng là... không giận anh.

- Thôi mà! Anh hiểu Hạnh nó hơi quá đáng. Nhưng anh mong...

- Đủ rồi! Anh đi về đi. Em chỉ muốn đến chơi với anh, với mọi người. Nhưng họ không chào đón... em không có tư cách để ở lại. – Tôi nói, nhấn mạnh hai chữ “tư cách”.

Từng bước chân của tôi ngày một dài hơn, khoảng cách giữa tôi và anh vì thế mà cũng càng xa nhau ra. Vội vàng, anh chạy đến, chặn ngay trước mặt tôi. Cũng may là tôi phát hiện kịp điều đó nên kịp giấu nhem đi nụ cười gian trá. Thay vào đó, tôi chuyển sang vẻ mặt đau khổ, nước mắt và ghen ngào một nỗi tức giận muốn ào ra.

Anh nắm lấy tay tôi, mắt nhìn mắt, anh truyền cho tôi sự chân thành từ đáy tim:

- Thay mặt Đan Quỳnh, anh xin lỗi em. Và anh, bản thân anh cũng xin lỗi em. Lâu lâu em đến chơi mà anh lại...

- Anh không có lỗi gì cả. – Tôi vờ nhận hết lỗi về mình. - Lỗi là ở em thôi.

- Em không có lỗi gì cả. Em đừng nói vậy. Em nói vậy anh sẽ nghĩ mình tệ lắm... Em à... anh...

Bất giác, tôi rút tay lại, tôi cảm thấy hơi... ngượng ngập trước bàn tay ấm nóng ấy.

- Thôi! Anh cứ kệ em. Để em về...

- Em muốn về à?

Tôi gật đầu:

- Vâng. Anh còn phải đi làm...

- Anh bảo Đan Quỳnh làm thay ca anh là được mà!

- Đan Quỳnh? – Tôi nhủ mày. – Nó làm chung chỗ với anh sao?

- Ủ! Anh chuyển sang chỗ Quỳnh được hơn 1 tuần rồi, em à! Tại bên Mộc Lan... - Anh ngập ngừng. - Nói thật thì anh không thích làm ở bên, chẳng qua hồi đó có em... anh đi chung cho vui thôi... Sau khi em không còn làm việc ở đó nữa, anh cảm thấy chán nên Quỳnh rủ anh qua bên Thạch Đăng làm chung.

Tôi nhún vai:

- Cứ mặc kệ em đi. Anh không cần phải làm như vậy. Em biết Quỳnh nó thích anh và anh chắc cũng... Em không muốn đánh mất thời gian của hai người.

- Thời gian gì đâu chứ? Chỉ là làm thêm thôi mà... - Anh nói nhanh như sợ tôi sẽ không nghe anh giải thích.

- Vả lại, anh với Quỳnh...

Tôi cắt ngang:

- Anh không cần phải thế đâu! Em...

- Anh... Anh...

- Em nói thật đấy! – Tôi cười gượng. - Anh đừng bận tâm đến em nhiều làm gì... Em không sao!

- Thôi thế này đi! Lâu ngày... anh em mình mới gặp nhau. Chúng ta đi đâu đó chơi... có được không em?

Tôi chẳng muốn đi với cái gã quê mùa này chút nào. Nhưng ngoài mặt thì vẫn tỏ ra tiếc nuối, đau lòng lắm. Với trình độ diễn viên nghiệp dư của mình, tôi không qua mặt được người khác, nhưng với anh thì... tôi thừa sức. Bởi lẽ, lòng tin của anh đã bị tôi chiếm hữu.

Và dù tôi có thay đổi, dù tôi có lạnh nhạt, có hờ hững với anh thì, hình bóng tôi vẫn dai dẳng trong anh. Tôi biết điều đó và rồi lợi dụng nó, để đạt được những mục đích của mình.

Và bỗng chốc, tôi nhận ra trong tôi dường như đã có chút máu của... con ma nữ. Nhưng chẳng sao, thế cũng hay mà. Nếu hiện thực, dịu dàng là cá tính của Đan Quỳnh, thì cứ coi như, “ma nữ” là cá tính của tôi đi. “Haha” tôi chợt cười thầm vì ý nghĩ quái đản đó của mình.

Chợt, tôi cảm giác như mình đã bỏ rơi Hiếu Thiên. Nãy giờ, mãi suy nghĩ... anh có hỏi gì tôi cũng chẳng để ý. Cho đến lúc này đây, khi tôi đã bắt đầu nhận ra sự hiện diện của anh thì chỉ còn nghe thấy những lời xin lỗi liên hồi. Tôi đưa tay ôm đầu, nghe thấy những lời rối tai ấy, tôi thấy mệt mỏi.

- Thôi đi được rồi đó! – Tôi phát cáu.

Đôi mắt nâu sẫm của anh bỗng long lên, tưởng chừng như nó bị ngăn cách với không khí bên ngoài bởi một lớp sương mỏng và nhẹ. Anh ngập ngừng:

- Em... em cho anh xin lỗi. Anh... thực sự... anh...

- Đủ rồi! Em không muốn... - Tôi lắc đầu, đoạn, lại quay sang nói tiếp. – thêm nữa...

- Anh... anh xin lỗi... Nhưng anh rất sợ... rất sợ em lạnh nhạt với anh như vậy. Anh rất sợ... Mỗi lần như vậy... tim anh lại nhói lên... đau lắm... em biết không???

Bỗng chốc, dây thần kinh mang tên cảm xúc của tôi bỗng rung lên. Có một cái gì đó làm con tim tôi bỗng chốc trở nên đập nhanh hơn. Không phải là vì tôi cảm thấy rung động vì yêu anh... mà chỉ là... chỉ là... trong giây phút đó, tôi chợt ngấm lại bản thân mình. Tôi...?!

Đôi chân tôi nhếch lên, thật gần anh và rồi, bất giác, tôi ghì lấy anh, thật nhẹ nhàng. Bình yên, cảm giác này là bình yên. Giống như mọi thứ chung quanh đều chìm ngập trong sự quên lãng, chỉ còn cảm nhận được sự ấm áp từ nơi anh.

Thanh thảo.

Dịu dàng.

Bình yên.

Cảm giác ấy, trước đây tôi chưa từng nhận ra sự tồn tại của nó. Có lẽ, tôi đã quá quen với nó, quá hạnh phúc đến mức không còn nghĩ đó là hạnh phúc mà là lẽ đương nhiên. Để rồi giờ đây, sau một thời gian rời xa nó, tôi hội ngộ... và ngộ ra được nhiều thứ... quý hơn cả sợi dây chuyền kim cương, đá ngọc tôi đeo, quý hơn cả túi xách Gucci hay đôi giày Capparos tôi mang. Mà đó là những niềm hạnh phúc thật sự.

Nhưng dù gì... thì tình cảm ấy chỉ dừng lại ở mức tình bạn. Hay trên tình bạn một chút, là tình anh em thôi. Kì thực, tôi không nghĩ mình lại yêu Hiếu Thiên hay Khắc Long. Người khiến con tim tôi thực sự rung động... không phải là họ.

Bỗng.

Ánh mắt tôi chạm phải một thứ gì đó rất sáng và chói. Định thần lại, tôi nhận ra... đó không phải là ánh gương hay đèn đường. Mà là... ánh nhìn từ một cô gái đứng nép sau cột điện cao sừng sững. Trên tay cô vẫn còn nguyên chiếc cặp da màu đen cũ kĩ, đôi chỗ đã bị bong lớp da.

Tôi nhận ra con người đó. Là nhỏ - Đan Quỳnh. Tuy khoảng cách xa nhưng trực giác mách bảo tôi rằng, nhỏ đang khóc và trái tim nhỏ đang vỡ ra như vụn thủy tinh.

Nhỏ cố xoa dịu cái nỗi đau đó, thì thủy tinh cứ thế cứa vào tay nhỏ. Và kết quả là gì? Nhỏ càng đau khổ hơn, nhỏ càng tê dại hơn...

Tôi đọc được những điều ấy qua trực giác. Qua ánh nhìn khuất sau cặp kiếng đã mấy lần phải tháo ra, đeo lại vì những giọt lệ cay, tuôn rơi không ngừng của nhỏ.

Có phải... là tôi đã rất quá đáng chăng?

“Xin lỗi cậu, Đan Quỳnh. Tớ muốn cậu đau khổ và giờ, tớ đạt được mục đích. Nhưng khi đạt được nó rồi, tớ lại không muốn như vậy nữa. Thoáng chốc, tớ thấy day dứt, day dứt vô cùng. Nhưng... thứ lỗi cho tớ một lần nữa nhé... vì tớ đã quá ích kỷ, tớ không yêu anh ấy nhưng chỉ muốn anh ấy yêu một mình tớ, chỉ một mình tớ...”

34. Chương 34

Vòng tay của tôi dần buông lơi. Tôi không muốn ôm Hiếu Thiên nữa vì trộm nghĩ đến Khắc Long. Không biết giờ này vắng tôi, hắn đang ở đâu, đang làm gì và có đang buồn, đang thất vọng hay không?

- Thôi! Em đi đây.

Tôi buông hẳn anh ra. Trong khi anh vẫn nắm lấy bàn tay tôi, như muốn níu giữ:

- Anh xin lỗi.

Tôi gạt bàn tay ấy ra. Và đáp, giọng nhẹ nhàng như đợt gió thoảng qua đôi môi bôi trát kỹ của tôi lúc này:

- Anh không có lỗi gì cả. Nếu có thì chỉ là ở em. Nếu anh vẫn cư xử như vậy... em sẽ giận thật đấy!

Mặc cho tôi cứ bước đi và ngoảnh mặt với anh, anh vẫn nói, nói trong vô vọng, giọng anh ứ nghẹn, có vẻ như, anh đã cố gắng chế ngự nó nhưng không thành.

- Anh mong một ngày em trở về! – Giọng anh trở nên trầm hẳn, hay tại vì khoảng cách giữa chúng tôi đã quá xa? - Anh đợi em...

Đi ngang qua Đan Quỳnh, nhỏ vẫn cố nép người sau cái cột điện với hy vọng tôi sẽ không nhìn thấy nhỏ. Nhưng giả mà nhỏ biết rằng... tôi đã nhận ra nhỏ từ ban nãy.

Tôi khăng người lại, không nhìn sang nhỏ mà ánh mắt vẫn nhìn thẳng, đầu hơi nghiêng lên.

- Cậu hiểu rồi đấy! Rốt cuộc trái tim của con người đó... thuộc về ai? Không phải là do tớ thích giành giật với cậu. – Tôi chậm rãi từng câu giống như súng pháo. Lâu lâu lại nhả đạn, chẳng biết đâu mà lường. Có

điều, những vết đạn này chỉ nhằm vào trái tim bé nhỏ của Quỳnh thôi. – Chỉ là...tớ thích giày vò... giằng xé cái tâm hồn đẹp đẽ của anh ta thôi! Nhưng dù gì thì... như lời tớ đã nói, tớ sẽ không cản trở tình cảm của cậu... nhưng không có nghĩa là tớ có thể khiến con người đó yêu cậu.

Nói xong, tôi lại rảo bước. Nhưng lạ thay... lòng tôi vừa cảm thấy thật hả hê, nhưng cũng lại thoáng xót xa.

Bất giác, tôi nghiêng đầu, lén đưa mắt nhìn nhỏ. Nhỏ đứng sững, hệt như cây chết đứng. Có lẽ những lời nói của tôi đã làm cho nhỏ đau đớn đến mức không thể nào cử động, không thể nào gào lên mắng, ***** hay thậm chí là ú ớ lấy một tiếng.

Còn Hiếu Thiên, anh thần thờ lui về phía nhà trọ. Tôi thấy rõ đầu anh gục xuống và từng bước chân trở nên rất nặng nề. Nặng đến nỗi, tôi nghi ngờ anh vác theo hai cục chì dưới chân, cục chì ấy khắc chữ... “sầu tình” chẳng?!

Điện thoại tôi bỗng chốc rung lên, một số điện thoại lạ hoắc.

- Alo! – Tôi nhấc máy lên không chút đề phòng, đầu dây bên kia chỉ là tiếng nhạc như muốn... lũng màng nhỉ.

Tôi nghe thấy nhi nhí tiếng một gã con trai mà chẳng rõ là ai.

Mãi đến tận 3,4 lần tôi mới định dạng được hắn ta đang bảo:

- Em là Minh Trúc phải không?

Tôi hét qua điện thoại:

- Đúng rồi! Ai thế?

Hắn cũng hét:

- Khắc Long đang say mềm ở Lâm Bar đây này! Em mau đến đi!

- Lâm Bar ở cái xó xỉnh nào? – Tôi cắn răng. Hình như chỗ này tôi chưa đến bao giờ thì phải.

- Em gọi taxi, bảo họ tới đó là được. Ai mà chẳng biết cái Bar này!

- Ok! Ok! Em đến ngay.

.

Đứng ngắm taxi mãi mà tôi chẳng thấy chiếc nào lộ diện. Số điện thoại của mấy hãng taxi cũng chẳng lưu trong máy nữa. Đứng một hồi cũng chồn chân, tôi ra ngoài đường lớn dù nó hơi xa một chút, sẽ mỏi chân lắm, nhưng chắc sẽ dễ bắt taxi hơn.

Đi được một đoạn thì mắt tôi bỗng nhú lại vì đèn ô tô.

“A! Có taxi!”, tôi cười thầm rồi đứng chặn chiếc taxi đó lại.

- Cho tôi tới quán bar Lâm.

- Tránh đường! – Gã tài xế gằn lên.

- Cho tôi tới quán bar Lâm. – Tôi vẫn giùng giàng nhắc lại.

Gã ta dọa nạt:

- Tông chết cô bây giờ!

Á à! Thái độ gì đây nhỉ? Sống dựa vào đồng lương của khách hàng mà dám ăn, dám nói như vậy cơ à? Ở hơ hơ... liêu, liêu quá rồi đấy! Chán sống, chán sống quá rồi đấy! “Khách hàng là thượng đế!” – gã ta mù hay sao không đọc được dòng chữ to đùng đùng được gắn trước cửa taxi chứ?!

Mắt tôi tròn tròn, môi lại cong lên, giọng chát chúa như quả chanh lũng lẳng trên cây:

- Có tin tôi gọi về tổng đài công ty taxi của anh không hả?

Gã tài xế không thể tiến tới và hình như cũng chẳng thể lui. Mắt hắn cứ đảo đảo hết đằng sau lại qua đằng trước. Cuối cùng như bị dồn vào thế bí, hắn hất hàm ra hiệu tôi lên xe:

- Nhanh!

Tôi thấy hắn như vậy, lại cố tình ra vẻ “cà rỡn”.

- Mẹ kiếp! Điếc đấy à?

Hắn càng hối thúc, tôi lại càng đi chậm, bàn tay miết lấy lớp vỏ xe, cho đến khi nhận ra chiếc xe bản vô cùng, tôi mới vội vàng rút tay lại, phủi phủi rồi bắt đầu lên xe.

Chỉ đợi có thế, hắn phóng xe ù đi như trốn chạy ai đó. Có lẽ chỉ trong tích tắc, người ta chỉ còn thấy làn khói trắng ngùn ngụt phả ra từ chiếc xe taxi cù dũi chứ chẳng còn thấy bóng dáng nó đâu nữa.

- Bar Lâm nhá! – Tôi hất mặt, nghinh giọng.

- Ok. – Hắn gật đầu. - Nhưng quý cô vui lòng đợi tôi “tẩu” đã. Bị bắt lại thì quý cô vui lòng cùng tôi về dinh thự mà làm osin đấy! - Giọng hắn âm và trầm, không giống như Khắc Long, chẳng trầm mà cũng chẳng âm tẹt nào cả.

Tôi nhún vai. Chẳng rõ hắn đang nói nhảm cái gì không biết. Đại khái thì có thể hiểu là hắn đang chạy trốn. Thế thôi! Hờ.

Mà chẳng hiểu Khắc Long giờ này thế nào nhỉ? – Sau ý nghĩ ấy, tôi đã tự nhận mình là kẻ có trực giác vô cùng nhạy. Bởi ngay sau đó, điện thoại tôi rung lên, màn hình hiện 2 chữ Khắc Long. Hắn đang gọi cho tôi.

Tôi cứ lần lữa mãi, không hiểu tôi có nên nhắc máy hay không. Có lẽ tôi đã hành động khác nếu không nhìn thấy tiệm vàng bạc, đá quý bên đường.

- Alo! Khắc Long đấy à?!

Trong một phút giây nào đó, tôi nghĩ hắn đã quên mất việc hắn phải phóng chiếc xe này đi thật nhanh. Vì... hắn cứ nhìn tôi chằm chằm.

Khẽ nhúu mày, tôi quay trở lại với tiếng ồn ào của quán bar.

- Anh có làm sao không?

Chỉ cần thoáng nghe giọng hắn thôi, là tôi có thể cảm nhận được mùi whisky đang quán lấy cơ thể hắn.

- Anh... anh cần... cần... em...

- Được rồi. Em đến ngay.

Cúp máy xong, tôi mới quay sang xử tội gã tài xế quái đản.

- Này! Ban nãy... - Tôi đang cao giọng thì bỗng ngưng lại vì nhận ra... gương mặt này quen quá.

Nếu tôi không nhầm thì tôi đã gặp hắn ở đâu đó rồi. Thậm chí là ở một khoảng cách khá gần... vì tôi còn nhớ rõ vết sẹo dài nơi cổ của hắn mà. Đừng vội kết luận rằng tôi để ý hay soi mói này nọ. Chẳng là hắn có gương mặt thư sinh với mái tóc mềm và óng như lụa, ánh mắt dịu dàng, sống mũi cao và đặc biệt là đôi môi mỏng tanh quyến rũ tựa hồ muốn nuốt chửng người đối diện.

Tôi hơi nghiêng đầu, ánh mắt sâu thẳm cứ thế xoáy vào đôi mắt phiêu lãng ấy.

Tôi buông giọng mềm mỏng, mềm tựa mái tóc màu bạch kim của hắn:

- Anh là...

35. Chương 35

Hắn héch mặt, đôi môi chuyển động thành những giai điệu gợi cảm:

- Chẳng lẽ... lại không nhận ra tôi?

Tôi vẫn ngắc ngứ:

- Anh là...

Thật sự, tôi nhận ra gương mặt hắn. Nhưng chẳng tài nào nhớ ra đã gặp hắn trong hoàn cảnh nào và hắn đã xuất hiện ra sao. Hay là tôi đã từng quýt tiền taxi của hắn chẳng? Hờ.. hờ! Đấy tôi túng tiền thật nhưng chẳng bao giờ dám giở trò quýt tiền cả! Tôi có lòng tự trọng của mình chứ! Với lại trong cái thời kỳ kinh khủng nghèo đói ấy, đến xe bus tôi cũng chẳng dám dưng nữa là taxi.

Chợt, tôi đưa mắt ra kiếng chiếu hậu... Trời đất ơi! Bao nhiêu là chiếc Mercedes đang bám theo chiếc taxi quèn này. Tôi bắt đầu hồ nghi hắn là kẻ xấu, kẻ không bình thường. Cố gắng bám lại trong trí óc của mình, tôi đang vắt kiệt đầu óc để nghĩ xem hắn có phải là kẻ cướp hay không?

Rối hết cả đầu óc nhưng cứ nhìn đoàn xe nườm nượp nối nhau dí theo ấy, tôi lại thấy sợ hơn cả sợ hắn. Tôi run run:

- Nhanh lên! Tôi không muốn lọt vào tay của mấy gã quái xé ấy đâu...

Hắn cũng giật phỗng người, vội tăng ga, môi hơi nhếch lên. Nhưng thi thoảng hắn vẫn nhìn sang tôi như cố truyền qua một điều gì đó?!

Lòng tôi chợt nôn nao vì trái tim đang đập mạnh. Hình như... tôi nhận ra con người ấy rồi.

“ Chợt, ánh mắt tôi dừng lại ở một chai rượu hạng nặng đã vơi gần một nửa. Bên cạnh, đó là một người con trai, hắn lại vặn nắp rượu ra và rót tiếp. Từng dòng rượu đen ngòm cứ thế chảy từ từ như thể trên người hắn, bọc bọc, hắn nốc luôn cả chai rượu.

Đến tận lúc hắn đặt chai rượu cạnh sạch ấy xuống, buông ánh mắt phiêu lãng về phía tôi, tôi mới nhận ra hắn chính là người bạn này đã nhảy cùng mình.

Tôi nhú mày: “ Anh có chuyện gì sao?”

Hắn cười nhẹ nhàng, tựa hồ đáp lại cái nhìn từ tôi: “ Qua đây đi!” ”

Hắn ta không ai khác chính là cái chàng trai mà tôi đã gặp ở quán bar Melody(Tôi cũng không nhớ rõ là có phải ở đó hay không, vì thời gian qua Khắc Long đã dẫn tôi đi khá nhiều bar, mà trí nhớ của tôi thì... hơi kém).

Tôi đã hiểu tại sao tôi không nhận ra hắn rồi. Tôi mỉm cười dịu dàng:

- Tôi nhận ra anh rồi!

Không chút ngạc nhiên, hắn đáp bằng giọng nhạt nhạt:

- Thế ư? Đã nhận ra rồi sao?

Tôi gật gù, đưa tay chỉnh lại mái tóc, giọng chậm rãi:

- - Hình như, à không, là chắc chắn... tôi từng nhảy với anh! Chỉ tại mái tóc anh thay đổi nên... tôi hơi vấp.

Hắn nói mà như vừa thở phào:

- Cuối cùng thì cũng chịu nhớ ra!

Tôi cười trừ:

- Tại anh không có gì đặc biệt nên tôi quên mất.

Hắn cười khẩy, nhún nhả hỏi lại:

- Không có gì đặc biệt?

Tôi gật đầu kiểu cách, giọng nói cũng trở nên kiểu cách theo:

- Đúng là vậy đó!

- Vậy mà còn nhớ được màu tóc của tôi đã thay đổi sao? – Hấn nheo mắt. - Đừng đùa...

Cái nheo mắt ấy diễn ra thật nhanh, nhanh đến độ tôi vừa cảm thấy “sững cả tâm hồn” lại vì nó thì ngay tắp lự lại tiếp tục “sững cả tâm hồn” vì nghĩ rằng nó chưa từng xuất hiện?! Trái tim tôi bỗng nhẹ rung lên, khiến tôi bất giác đưa tay bắt chéo ngang trước ngực như thể không muốn cho hấn thấy nó đang đập nhanh như thế nào.

Lạ kỳ!

- Em sao vậy?

- Tôi... tôi không sao! – Tôi áp úng, hướng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Đợi đến khi hấn tập trung lái xe hơn, tôi lại len lén nhìn hấn. Trong lòng dâng lên một cảm giác gì đó... lạ và tuyệt vời lắm!

.

- Chết tiệt! – Hấn nhăn mặt, siết chặt tay và đập mạnh vào cái vô-lăng.

- O...

Thấy tôi ngớ mặt ra, hấn chép miệng, mặt vẫn hằn rõ sự bức bối:

- Không phải nói em! Tôi nói cái xe này này... tại sao có thể “gà” đến thế chứ?!

Hấn dí ga mà chiếc xe vẫn không nhanh thêm được chút nào. Có lẽ nó đã vận hành hết công suất rồi, chỉ thiếu điều hết xăng nữa thôi! Ý nghĩ ấy vừa được vẽ lên trong đầu tôi là lập tức bị tôi xoá mạnh tay. Tại sao cứ viễn tưởng ra những điều xui xẻo cơ chứ?! Tôi đưa tay vò đầu, cà rột, cà rột hết như có hàng ngàn con chỉ đang bò lổm ngổm.

Tôi tò mò:

- Hình như xe này không phải của anh?

- Hê hê. – Hấn nheo mắt. - Xe cướp giật đấy!

- Cướp giật?

- Xùy! Ý tôi là mượn tạm người ta ấy mà! Tình thế bí quá!

Hấn nói rồi bẻ tay lái, quẹo qua một con hẻm nhỏ, từ đó vòng sang một con đường rộng thênh thang, ánh đèn chiếu rọi sáng quắc quắc nhưng lại không có lấy một bóng người. Nhưng quái lạ, tôi chẳng thấy run hay lo sợ gì cả. Mà lúc này đây, tôi quên hết mọi thứ, chỉ còn cảm nhận được niềm lâng lâng hạnh phúc khi hấn khẽ cười, hấn khẽ nói, hấn khẽ nhăn mặt hay thậm chí chỉ là một ánh nhìn lơ đãng.

- Này! An toàn rồi! Cần gì em phải ngớ người ra như vậy nữa?

Tôi cuống quýt, miệng cười e thẹn, ánh mắt vẫn không rời khỏi mái tóc óng như tơ của hấn.

- Sao? Tóc đẹp lắm à?

Gật.

- Thế có đẹp bằng tóc của Khắc Long không? – Hấn nói rồi bước ra ngoài, nơi không khí hiu quạnh nhưng lại tràn ngập sức gió mãnh liệt.

Thì ra hấn biết Khắc Long và cũng biết mối quan hệ của chúng tôi. Tôi cảm thấy trong lòng bối rối cực độ mà vẫn chẳng hề nhận ra, tôi đã bỏ quên hấn.

- Ra đây đi! Hay là đợi tôi mở cửa mời em ra?

Lắc nhẹ đầu, tôi cũng đẩy cửa bước ra.

- Khung cảnh thật tuyệt! – Tôi không kìm khỏi ngạc nhiên mà thốt lên.

Tôi thích ngắm cảnh sông nước như thế này. Nó cho tôi cảm giác mát mẻ, thoải mái và một sự bình yên khó tả.

Từng đợt gió vì vút quần lấy cái mệt mỏi trong tôi, rồi, nó và mệt mỏi cùng bay đi, thật nhẹ nhàng.

Tôi nói, về bờ ghềnh:

- Sao anh phải chạy trốn cái đoàn xe đen đen ấy?

Hắn bỗng cười thành tiếng, nhưng thấy tôi đang nhìn nên vội thu nụ cười đó vào, hẩn ho khụ khụ:

- Tôi trốn tù!

Mắt tôi tròn vo lên:

- Trốn tù?

Hắn gục gặc đầu, sau đó ra vẻ gian xảo vô cùng:

- Em biết tôi phạm tội gì mà phải vào tù không?

Tôi lắc đầu và bắt đầu suy tưởng. Nào là giết người, đâm chém, trộm cắp,... nhưng nhìn cái vẻ mặt đẹp và sáng ngời này thì chắc không làm những chuyện như vậy, tôi nghĩ chắc là vi phạm điều gì đó trong giới làm ăn?!

Hắn bước chậm rãi về phía tôi, ánh mắt đầy nhựa sống ấy cứ quần lấy gương mặt đang ngệt ra của tôi lúc này, hắn cười nửa miệng, mắt chợt sa sầm xuống:

- Tội... hiếp dâm!

- Aaaaa!!!

Hắn vẫn giữ nguyên nụ cười gian xảo. Thậm chí, tôi còn cảm giác như mình vừa thấy ánh nhìn phiêu lãng của hắn loé sáng, ngay tắp lự chuyển sang gian tà.

- Ôi cô em xinh xinh! – Miệng hắn véo vón như con hoạ mi.

- Tôi hét lên bây giờ! – Tôi méo máo, miệng thở dốc.

Lại cười, hắn đưa tay vuốt cằm tôi, trông hắn lúc này còn đều hơn cả Khắc Long:

- Nãy em đã hét rồi cơ mà?! Vả lại... giờ mà hét cũng chẳng ai nghe thấy đâu! Hahaha...

Tôi nấc lên từng tiếng, ánh mắt tự tin ban nãy chẳng còn nữa mà thay vào đó là méo mó những sợ hãi:

- Khắc Long sẽ không để anh yên đâu!

Hắn khề “hừ” một tiếng, tay buông thông.

- Chỉ đùa một xí thôi mà! Nhưng em nhắc đến Khắc Long làm tôi mất hứng quá rồi đấy!

Tôi đưa tay quạt hàng nước mắt chưa kịp rơi mà đọng lại trên rèm mi, tôi cố gắng thở thật đều:

- Anh... anh nói thật chứ?

Hắn bật cười hình hích, nét hiền lành lại hiện về trên gương mặt hắn:

- Nhìn mặt tôi mà giống kẻ đi tù lắm à?

Tôi lắc đầu:

- Không. Nhưng đám người khi nãy...?

- Người nhà tôi cả! Họ muốn túm cổ tôi về...

- Trốn người nhà? Gì mà kì thế?!

- Họ muốn tôi tiếp quản gia nghiệp... Mà có nói ra chắc em cũng chẳng hiểu đâu! – Hắn xoa đầu tôi, giọng dịu dàng vô cùng. - Em ngốc hơn tôi tưởng đấy!

Đến đây tôi mới dám thở phào:

- Vậy ra anh không phải người xấu!

- Tất nhiên rồi! Người ta bảo có thể cảm nhận được tính cách của một con người chỉ qua một điệu nhảy... Chẳng lẽ... em không cảm nhận được con người tôi hay sao? – Hấn nói rồi chột phũ tay mình lên tay tôi.

Cảm giác như sức ấm nóng từ cơ thể hấn đã truyền sang cơ thể tôi chỉ qua một cái nắm tay đơn giản ấy. Bất giác, tôi cảm thấy mình hạnh phúc đến lạ kỳ... con người ấy...?!

- Anh tên là gì...?

Hấn đáp gọn:

- Triệu Văn.

Tôi trầm ngâm:

- Anh họ Triệu, tên Văn?

- Không. Họ Lý, đệm Triệu, tên Văn.

Khá bất ngờ trước cái tên đậm chất “Hoa” ấy của hấn, tôi đáp:

- Oh. Lý Triệu Văn – cái tên giống Trung Quốc còn... phong cách của anh thì giống người phương Tây. – Tôi tự nói rồi lại tự trả lời. – Quái vật! Anh chẳng phải người Việt Nam rồi!

- Ủ! Thì sao hả? – Hấn nói. Và theo một cách tự nhiên nhất, hấn nhấc bồng tôi lên, môi bặm lại. – Đây thì quái vật này! Đây thì quái vật này!

- Á! Á! Kì quá! Bỏ tôi ra bỏ tôi ra!!! Hahaha...

36. Chương 36

Một lát sau, Triệu Văn mới chịu thả tôi xuống, nhưng bàn tay hấn thì vẫn chưa chịu buông bàn tay tôi ra.

Ngồi xuống bờ đập, hấn ngược mắt lên trời và hỏi tôi:

- Em tên gì? Tôi còn chưa biết tên em.

Tôi nhướng mày:

- Vậy sao anh biết tôi với... Khắc Long?!

- Cũng vào cái hôm tôi gặp em ở quán bar đó thôi!

- À! Thế nhưng có lẽ cũng sắp chia tay rồi... - Nói xong, tôi cũng chẳng hiểu mình nói những điều ấy ra để làm gì. Hấn có cần thiết phải biết nhiều như vậy không? Hay chẳng tôi muốn hấn biết rằng... tôi sẽ sớm “độc thân”?!

- Thằng cha đấy bỏ em à?

Hình như Triệu Văn có vẻ không ưa gì Khắc Long, hấn nói bằng giọng khinh khi và vẻ mặt thì hiện rõ sự căm tức. Tôi nhìn thẳng vào hốc mắt sâu của hấn:

- Có vẻ như anh biết rõ Khắc Long và ...không thích anh ấy?

Hấn gật đầu:

- Khắc Long không phải là kẻ tử tế. Nhưng nghe nói... hấn ta yêu em thật lòng cơ mà!

Tôi chắc rằng những lời đồn đại ấy không phải là thật. Tuy nhiên, tôi vẫn cố tỏ ra rằng điều đó là vô cùng chính xác.

- Có lẽ?! Nhưng... tôi không thích Khắc Long. Đó mới là điều quan trọng.

Hắn “à” lên một tiếng rồi trầm ngâm:

- Chán hẳn rồi nên em tính bỏ?

Tôi nhún vai:

- Gần như thế!

- Vậy... làm người yêu tôi nhé? Được chứ? - Hắn quay sang phía tôi, buông ánh nhìn đầy quyến rũ, ánh mắt ấy giết chết mọi lần tấn công tôi lúc này.

Và rồi, tôi đủ sức để kìm chế và giữ bình tĩnh:

- Thậm chí anh còn chưa biết tên tôi.

Hắn siết nhẹ bàn tay tôi:

- Quan trọng ư? Tôi thích em... thích em từ hôm gặp em ở quán bar rồi. Ngày hôm nay, được gặp lại em trong tình huống hy hữu thế này, chẳng phải là định mệnh sao?

Liệu những lời hắn nói là chân thành chứ? Thực sự... ở bên cạnh hắn... tôi đã có những cảm giác rất lạ. Cảm giác này có phải là yêu? À... chưa đủ mãnh liệt để gọi là yêu, nhưng có thể nói là rung động, tôi rung động trước hắn.

Nhưng tôi không phải là con người vì yêu mà bỏ quên tất cả. Vì yêu tôi có thể bỏ qua tiền của được sao?

Như đọc được dòng suy nghĩ của tôi, hắn bỗng nói:

- Đang lo lắng... tôi không đem lại cho em thứ của cải vật chất mà Khắc Long có sao?

Tôi lặng cả người và không hé lấy một câu.

Chẳng lẽ trong mắt Triệu Văn, tôi xấu xa và thực dụng đến thế sao? Mà hình như là thế thật. Tôi thì có gì tốt đẹp chứ? Đã từ lâu, tôi đã trở thành đũa sồng vì tiền rồi. Mà “lý tưởng” ấy lại xấu sao? Chỉ là mong muốn cuộc sống tốt hơn, vững vàng hơn thôi... Có nên quy kết cho đó là một cái tội hay không?

- Đúng là tôi không đem lại cho em những thứ mà Khắc Long cho em được...

Nghĩa là hắn ta cũng nghèo mạt xác như Hiếu Thiên?

Ngay lập tức, hắn trả lời như giải đáp câu hỏi trong lòng tôi.

- Vì tôi sẽ đem lại cho em... những thứ còn giá trị hơn thế nữa. Em không cần phải lo.

Nói rồi, hắn kéo tôi vào lòng. Tuy tôi và hắn quen nhau không lâu. Trước đây thì coi như là cũng có biết sơ sơ vậy. Còn bây giờ, tôi chỉ biết mỗi tên hắn. Thế mà... tại sao... lại thân thuộc quá.

Dựa đầu vào người hắn, tôi cảm thấy bình yên.

.

Khắc Long.

Tôi đợi, đợi Minh Trúc đến trong vô vọng. Tôi đã uống rất nhiều để quên đi hết nỗi buồn nhưng lạ thay, càng uống tôi càng tỉnh. Người ta nói “khi buồn dễ say” còn với tôi thì có lẽ câu nói ấy hoàn toàn trật lất.

Đây đã là chai whisky thứ 6. Tự trách sao tửu lượng của mình lại cao thế, tôi nốc ừng ực, không buồn rót ra ly.

Nước mắt tôi ứa ra.

Tôi đang khóc à?

Nực cười... nực cười quá!

Có gì đáng để tôi khóc cơ chứ? Rõ ràng đã không còn quan tâm đến tôi nữa rồi. Chi bằng quên đi? Chi bằng trở lại làm một con người vô tình như trước. Không màng đến thứ gọi là tình yêu. Haha. Tình yêu à? Tình yêu là gì? Tình yêu là gì?

Luống cuống, tôi móc điện thoại ra, bấm gọi cho cô.

- Trúc à! Em có biết là... anh đã rất đau khổ không? Em ở đâu? Sao không nghe máy? Đã bảo rằng... em sẽ đến mà! Tại sao lại không đến? Em bỏ rơi anh thật sao... Anh không cần gì nữa... Chỉ cần em thôi... chỉ cần em thôi...

Vừa lúc đó, một cô gái bước lại phía tôi, môi nở một nụ cười đẹp diệu kỳ như một nàng tiên hạ giới.

- Anh Long!

Tôi vồn vã trườn đến, siết lấy tay cô, cô là người tôi chờ đây mà!

- Trúc! Trúc! Em... em đến rồi đấy ư?

Cô lắc đầu:

- Không phải, em không phải là Trúc!

Lắc lắc đầu. Tôi cố gắng định thần lại. Dáng dấp cô thanh tú, mái tóc ngắn cá tính nhưng cũng không kém phần nữ tính. Là Mai Thư – không thể là ai khác.

- Thư đấy à...?

Cô không đáp mà đỡ tôi dậy, sau đó nhìn tôi với vẻ xót xa:

- Minh Trúc... đã làm tổn thương anh phải không?

Với người khác thì không thể, nhưng Mai Thư là một trường hợp đặc biệt, sau khi chia tay, chúng tôi vẫn xem nhau như những người bạn, những người anh em thân thiết. Vì vậy, tôi có thể thoải mái mà giải bày tâm sự với cô.

Giọng nói khiến người người phải tuân lệnh rậm rập, hôm nay bỗng trở nên vô hồn:

- Cô ấy không đến... cô ấy quên anh rồi...

- Là sao? Đã có chuyện gì xảy ra sao? Có phải là... Triệu Văn đã...?

Triệu Văn?! Thực ra hẳn chẳng có liên quan gì đến chuyện tôi và Minh Trúc lúc này cả. Nhưng chỉ cần nhắc đến tên nó thôi là lòng tôi lại sôi sùng sục lên.

Giữa chúng tôi chẳng có mối liên hệ gì, đáng lẽ sẽ không hận nhau, thậm chí sẽ trở thành anh em tốt nếu không có Mai Thư.

Ngày ấy, hẳn yêu Mai Thư say đắm. Còn tôi thì chỉ nhõn nhơ và chỉ muốn chinh phục nàng Hoa khôi ấy. Oái oăm thay, Thư thích tôi và lẽ dĩ nhiên, Triệu Văn bị cho ra rìa. Sinh lòng thù hận, gia đình tôi buồn gỗ lậu trái phép, hẳn biết được nên cho người báo công an. Như bình thường thì sẽ chẳng sao, gia đình tôi vẫn trót lọt nếu hẳn không biểu xén trước ấy gã mặc đồ xanh què lúa ấy, hại gia đình tôi phải chịu mất đi một khoản tiền không nhỏ.

Nhưng chuyện đó thì không thấm gì so với việc hẳn lợi dụng lúc tôi say xỉn, bèn cho người chặt đi ngón chân cái. Đó là lý do tại sao người ta vẫn luôn thấy tôi mang giày thể thao kín mít dấu trời nắng nóng.

Với bản lĩnh của một đại ca giang hồ, tôi không thể bỏ qua. Một vết chém nơi cổ của hẳn được xem như là sự trả thù thích đáng.

Kể từ đó, ai là bạn Triệu Văn nghĩa là kẻ thù của tôi và ngược lại.

Tạm gác đi những chuyện quá khứ đó, tôi quay sang Mai Thư, giọng nhẹ nhàng, trầm, đầy ưu tư. Có lẽ Mai Thư cũng chẳng ngờ đến một ngày nào đó tôi sẽ có lúc suy sụp đến như vậy. Cũng tại tâm trạng nó cứ một mực đòi điều khiển tôi.

- Em cũng biết chuyện đó sao? Cái hôm thi Hot Girl xong... bọn anh...

Thấy tôi mệt đến mức nói không ra hơi nữa rồi, Mai Thư vội đỡ lấy lời tôi:

- Em biết. Hôm đó em đi uống cùng Triệu Văn, sau đó lấy cớ qua tiếp bạn ở quầy kia để lảng tránh hẳn...

Giọng tôi đầy phần uất:

- Chắc em cũng thấy cái thằng chó đó nhảy cùng Trúc chứ?

Thư gật đầu, ánh mắt cô vẫn nhẹ nhàng và trong sáng như mặt hồ ngủ yên:

- Em thấy. Và em lo ngại rằng... Triệu Văn sẽ cướp Minh Trúc của anh!

- Nhưng chuyện đó anh không màng... vì có vẻ như không phải vậy. Hắn không tìm đến Trúc...

- Vậy điều gì khiến anh...

- Không phải cái thằng khốn nạn ấy thì rồi cô ấy cũng rời xa anh...

37. Chương 37

Khắc Long.

Tôi đứng đợi Minh Trúc cũng được gần 1 tiếng đồng hồ. Sống cả đời thế này mà đây là lần đầu tiên tôi thấy thời gian trôi qua chậm như thế. 1 tiếng đồng hồ đi nhậu thì rất nhanh nhưng 1 tiếng đồng hồ chờ đợi lại dằng dặc như cả tháng.

...

Cũng có lúc, Khắc Long này phải chờ đợi một người sao? Trên đời này chỉ có 2 người dám để tôi đợi. Đó là Minh Trúc và Dạ Yến – người yêu một ngày của tôi.

Dạ Yến đẹp, đẹp hơn bất kì người con gái nào tôi từng “yêu” (ý tôi là đùa giỡn, chứ nói yêu theo đúng nghĩa của nó thì... chỉ có một người). Làn da trắng nõn nà không chút tì vết. Mắt to, tròn và đen láy, khấp nép bên hàng mi dài, cong vút. Sống mũi thẳng và cao. Đôi môi ngọt ngào tựa trái cherry, chỉ mới nhìn thôi là người ta đã muốn... cắn. Mái tóc bob màu đỏ ấn tượng ốp vào gương mặt trái xoan kiều diễm. Về dáng vóc, đúng thật là không có gì hoàn mỹ hơn, khi đi giày cao gót vào, cô cao hẳn hơn tôi cả một cái đầu, số đo ba vòng 90-60-90 đúng như tiêu chuẩn siêu mẫu quốc tế. Và đặc biệt là cô có một phong cách rất cuốn hút.

Thế nhưng như đã nói ban đầu, Dạ Yến là người yêu MỘT ngày của tôi – chỉ một ngày. Dù tôi đã từng rất “mê” cô, từng sẵn sàng làm bao nhiêu chuyện để chiếm đoạt cô từ mấy tay đại gia khác. Và rồi, chỉ với một ngày tôi đã nói lời chia tay. Bởi cô ta để tôi phải đợi, chỉ 5 phút nhưng nó khiến tôi cảm thấy như mình bị coi thường. Sau ngày hôm đó, có mấy thằng nó chửi tôi ngu vì sở hữu “giai nhân tuyệt thế” mà không biết giữ, nhưng mà cái lũ bọn nó mới ngu khi không biết Dạ Yến đã bám tôi đúng 10 ngày sau đó để mong được “nối lại chút tình xưa”, trong khi tôi vẫn vô tình. Đơn giản, cô ta là kẻ phách lối, à thì cá tính nào cũng được, nhưng ở bên cạnh tôi thì phải chịu khó làm “ con mèo ngoan ngoãn”, và cô ta làm trái lại.

- Anh...

Mắt tôi bỗng ánh lên như có tia điện khi nghe thấy giọng nói dịu dàng ấy. Tuy vậy, tôi vẫn phải cố gắng thật lạnh nhạt với cô, cố gắng chịu đựng, tôi không thể để cô biết rằng... tôi muốn ôm lấy cô như thế nào, muốn hôn vào môi cô ra sao.

Tôi không nhìn cô mà hất mặt đi hướng khác.

- Anh giận?

Giọng tôi như có pha nửa lít axit hay sao mà nghe chua đến tận mang tai:

- Em bảo sẽ đến, sao không đến?

Giọng cô thoáng nét bối rối:

- Em... em... - Cô ấp úng. - Em quên... em... em...

Tôi thở dài. Quên ư? - một lý do thật “chính đáng” làm sao!

- Anh ổn chứ? - Ngay sau đó, cô thu lại sự luống cuống của mình bằng một câu hỏi băng quơ.

Bàn tay tôi siết lại, ước chừng như máu bị tắc nghẽn vì đó. Tôi ho một tiếng, cố gìm từng lời nói:

- Tất nhiên, tôi ổn.

Cô di chuyển lên trước mặt tôi, cúi đầu chào, rồi đi:

- Em về phòng...

Nhưng tôi không cho phép Trúc cư xử như vậy, tôi lạnh tanh:

- Hôm nay ta nói chuyện rõ ràng luôn đi.

Cô gật đầu:

- Anh muốn chia tay à?

Tôi cũng gật. Ánh mắt lúc này vẫn chưa dám nhìn thẳng vào cô. Tôi sợ cái ánh mắt trong ngần ấy sẽ làm tôi không thể kìm nén lại cảm xúc được nữa.

- Đúng vậy.

Cảm giác như tôi vừa nghe thấy tiếng cô thở phào - là thở phào kiểu trút được hết gánh nặng như tuyệt nhiên không phải là thở dài kiểu vô vọng mà tôi mong.

- Được. Chúng ta chia tay. Hy vọng... anh không quấy nhiễu tôi nữa. Chúc anh mau chóng tìm một trò chơi khác thú vị hơn tôi, nhé!

Tôi vâng vát:

- Hoa mĩ nhi? Nhưng không sao. Cảm ơn cô. Nhất định sẽ thế mà!

Tôi cười nhếch mép, nhưng vẫn cảm nhận được cơ thể đang rung nhẹ lên vì đau khổ. Bàn tay tôi lúc này đến cả việc siết lại để nén chặt những nỗi đau cũng không tài nào thực hiện được, thì hỏi sao còn có thể có đủ mạnh mẽ để gạt nó ra chứ? Tại sao... tôi lại trở nên yếu đuối như vậy? Tại sao...?

Giá như em quay lại nhìn tôi.

Giá như em lại đến bên tôi.

Giá như em lại nhẹ nhàng đặt vào bờ má tôi một nụ hôn.

Giá như em lại dựa vào bờ vai tôi khi em thấy mệt.

Giá như em lại nũng nịu đòi tôi cái này cái nọ.

Giá như em vẫn tiếp tục lợi dụng tôi.

Giá như em vẫn giả vờ yêu.

Và giá như...

Tôi rất rất mong em yêu tôi thật lòng. Nhưng... nếu không được như thế thì tôi chỉ dám ước em cứ mãi mãi lừa dối tôi như vậy.

Bây giờ tôi chỉ cần em thôi, dù việc em đến với tôi chỉ là giả dối, chỉ nhằm mục đích phục vụ cho bản thân em. Với tôi những điều đó đã chẳng còn mấy quan trọng nữa rồi. Tôi chỉ cần em. Tôi chỉ cần em. Ngàn lần vẫn chỉ cần em.

Lúc em đi, tôi muốn níu tay em lại.

Lúc em nói chia tay, tôi muốn coi đó là một trò đùa và lại ôm em vào lòng: “Đừng đùa nữa!”

Nhưng rồi thì sao? Em vẫn lạnh lùng, vẫn lạnh lùng với tôi như thuở ban đầu ấy.

Tôi đã từng nghĩ rằng... rồi một ngày tình yêu của tôi sẽ hoá giải được em, và rồi em sẽ yêu tôi như tôi yêu em.

Nhưng rồi thì sao? Em là cô gái ác độc! Rất rất ác độc! Em phá nát trái tim tôi.

- Tại sao có thể vô tình đến thế chứ? Tại sao có thể vô tình đến thế chứ? Yêu vật chất nơi anh, anh không trách. Vậy mà lúc này đây anh lại muốn trách em ghê gớm. Người khác thế nào cũng được, nhưng em phải yêu con người anh. Người khác thế nào cũng được, nhưng em không được phép đùa bỡn anh.

Minh Trúc.

Cuối cùng thì tôi đã trút xong cái gánh nợ ấy một cách nhẹ nhàng, à không, trên cả nhẹ nhàng!

Triệu Văn muốn tôi nhanh chóng chia tay Khắc Long – nếu điều đó đã khiến tôi phải nhức đầu nhức óc để cố nghĩ ra cách mở lời thì hôm nay, chính Khắc Long đã tạo cơ hội cho tôi nói hết.

Mà thực ra thì tôi cũng cảm nhận được hắn cũng muốn chia tay tôi rồi, nên mọi chuyện mới diễn ra nhanh chóng và đơn giản như thế chứ. Có lẽ hắn đã tìm được “hồng nhan” mới rồi chẳng?! Nếu cô gái ấy thông minh và biết giữ mình như tôi, thì chắc chắn sẽ được lời to. Còn nếu ngu ngốc, tham lam và nuôi hy vọng được hắn yêu, hắn lấy về làm vợ thì ắt hắn sẽ chịu nhiều đau khổ cho coi.

Tôi mỉm cười nhớ lại ánh mắt xa xăm đầy quyến rũ của Triệu Văn. Quả thật, tôi là cô gái may mắn nhất trên đời! Vừa mới chia tay Khắc Long là ngay lập tức lại có ngay một chàng trai tốt, đẹp trai, giàu có ở bên. Hắn có vẻ thích tôi và tôi cũng rất thích hắn...

Nhưng tôi chợt giật mình. Tôi quên lấy số điện thoại của Triệu Văn mất rồi. Làm sao để liên lạc với người tôi yêu bây giờ? Tôi đúng là rõ ngốc!

Bỗng, tôi thoáng nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo.

“Một số lạ.” – Tôi nhủ thầm rồi bắt máy.

- Alo.

- Trúc đấy phải không? – Là giọng nam trầm, ấm.

Vừa siết con gấu bông vào người, tôi vừa đáp:

- Vâng, tôi - Minh Trúc đây. Cho hỏi ai ở đầu dây?

Hắn nói bằng giọng đầy chất chứa.

- Anh nhớ em.

Ngọt và ấm quá!

Tôi reo toáng lên:

- Triệu Văn!

- Sao em biết là anh? – Anh vẫn nhẹ nhàng phết!

Tôi thủ thỉ:

- Chỉ nghe thấy giọng thôi là em đã biết rồi!

- Hay ta!

- Em mà! – Tôi cười khinh khích rồi ngay lập tức lại quay sang vẻ nghiêm túc. – Mà sao anh biết số của em?

Anh nói mà sau đó, tôi còn nghe thấy cả tiếng cười khùng khục giấu giếm nữa:

- Anh mà!

Tôi làm bộ nũng nịu:

- Ừ! Em ứ giỡn đâu!

- Anh cũng đâu có giỡn. Chẳng lẽ em chưa nghe danh Triệu Văn sao? Anh muốn gì thì sẽ được đấy. Hiểu chứ?

Lúc này, tôi cảm giác như “Triệu Văn thương yêu” bỗng biến thành “Khắc Long quá khứ” . Ngang tàng và đầy kiêu hãnh.

- Và rồi anh có đánh mất nó không? – Tôi buột miệng.

Cũng thật may anh không hỏi ngược: “Sao em lại hỏi thế?” mà chỉ dịu dàng đáp:

- Không, em à! Trừ khi anh không muốn nó nữa, thì sẽ tự quẳng nó đi, chứ không bao giờ... đánh mất.

Tôi lơ lửng:

- Có quẳng em đi không?

- Đừng ngốc như thế chứ! Anh yêu em.

- Em cũng vậy.

- Khi nào mình có thể gặp nhau, hở em? – Hắn mở lời hẹn khiến tôi yên tâm hơn.

- Bất cứ khi nào anh muốn...

- Ngay bây giờ.

- Em óánh giờ đây! Đùa hoài cơ!

- Chừa rồi! Chừa rồi! Em yêu ạ!

- Hehe. Có thể chứ!

- Ngày mai anh đến đón em đi học nhé?! Dù gì anh cũng biết nhà em rồi.

Chưa đợi xem thử tôi có đồng ý hay không, anh nói tiếp rồi cúp máy:

- Hôn em. Yêu em. Chúc em ngủ ngon.

38. Chương 38

Sáng hôm sau, tôi không nghĩ rằng Triệu Văn, anh ấy sẽ đến đón tôi đi học thật. Nhưng mà có vẻ như điều anh nói lại hoàn toàn chính xác khi tôi mở cửa sổ ra, giường ánh mắt về phía cây hoa sữa lớn, thì đã thấy nơi đó đang có một chiếc xe xịn màu đen tuyền đứng đó.

Vốn dĩ điều đấy chẳng có gì đặc biệt, có thể chiếc xe ấy đang đợi một ai đó khác, không phải là tôi. Nhưng đằng này mới vừa thấy tôi bước ra, là chiếc xe ấy đã nhanh chóng lại phía tôi hệt như đứa trẻ ùa vào lòng mẹ.

- Trúc à! Em lên xe đi.

Nhưng tôi nhầm. Người đó không phải là Triệu Văn mà là Khắc Long. Có lẽ nào những chuyện đã xảy ra vừa rồi là một giấc mơ chẳng? Có lẽ nào tôi chưa chia tay Khắc Long? Và có lẽ nào...?

- Tôi tưởng chúng ta đã...

Khắc Long vẫn tỉnh bơ, hắn kéo cửa kiếng xuống, môi nở một nụ cười ảm áp hơn hẳn thường ngày:

- Nhanh lên nào! Anh sẽ dẫn cương đi ăn sáng ở nhà hàng Pháp, sau đó chúng ta sẽ đến trường. – Thấy tôi xem đồng hồ, hắn chen vào. - Sẽ không trễ đâu.

Tôi đưa mắt nhìn về phía cuối con đường, mà chẳng bắt gặp bóng dáng một ai cả, nghĩa là Triệu Văn – anh không đến hoặc cũng có thể là chưa đến.

Tôi thờ người ra một lát, sau đó mới định thần lại và đánh bạo hỏi, nhưng thực chất đó là một lời nhắc nhở:

- Chẳng phải chúng ta đã chia tay rồi sao?

Hắn tỏ ra tươi tỉnh vô cùng:

- Chia tay à? Bao giờ thế? Sao anh không nhớ nhỉ?

Nhưng cái vẻ “khù khờ, vờ vịt” ấy của hắn lại chẳng được qua được mắt tôi. Rõ ràng hắn biết rõ hơn ai hết – hơn cả tôi, rằng CHÚNG TÔI ĐÃ CHIA TAY. Vậy mà hắn cứ giả vờ bình thản tuồng như chẳng có chuyện gì xảy ra. Hắn không muốn chấp nhận cái sự thật đó?

Tôi vẫn nhớ hồi tối, mặc dù tôi là người nói chia tay, nhưng có vẻ như hắn mới là kẻ chủ động tạo ra cái tình huống đó. Nghĩa là hắn muốn chia tay. Thế mà...?!

- Anh đừng có như vậy nữa. Anh và em – Tôi nhấn giọng. – chúng ta chia tay rồi.

Ánh mắt hắn không có cái phiêu lãng quyến rũ như Triệu Văn, nhưng không phải là không cuốn hút, nó cuốn hút bởi vẻ sắc lạnh, vô hồn. Thế mà bây giờ trông nó chẳng vô hồn chút nào cả, tôi chỉ cảm thấy nó chứa một điều gì đó, tựa hồ đa chiều và sâu xức cảm lắm.

Dường như cái trò “mất trí” của mình đã không níu lại được tình hình, hắn đẩy cửa xe ra rồi nhìn tôi:

- Em lên xe đi.

Tôi nhắc lại:

- Chúng ta chia tay rồi.

Hắn cắn chặt môi, bàn tay bấu lấy da ghế, tưởng chừng như miếng da ghế cứng ngắc và dai như đĩa ấy cũng sắp bị bung ra vì hắn.

- Em đừng đùa nữa. Anh biết anh không thích giỡn cợt mà.

Tôi hừ một tiếng, khoanh tay lại và nghênh mặt đi chỗ khác:

- Anh nghĩ khi tối là trò đùa ư? Nhưng rất tiếc, tôi cũng giống như anh, không phải là những kẻ thích đùa!

Thấy thái độ dừng dưng và bất cần ấy của tôi, hắn không cảm được lòng nữa mà đẩy mạnh cửa xe bên kia rồi dùng dưng bước xuống, đi lại phía tôi, giằng lấy tay tôi:

- Em nói đi. Em cần gì? Em muốn gì hả?

- Muốn rời xa anh. Tiền tài của anh không mua được tôi cả đời này đâu! – Tôi khích bác với hi vọng hắn sẽ buông tha. - Dù gì anh cũng nói chia tay rồi, quân tử nói lời phải giữ lấy lời chứ nhỉ?

Như một vũ khúc ba lê, hắn nhẹ nhàng kéo tôi vào lòng, thì thào nhả từng lời qua làn gió mang hơi hướm của ngày mới đầy trong trẻo, thơm mát:

- Em à! Anh sai rồi. Quay lại với anh nhé. Anh hứa sẽ không bao giờ để em phải nói những lời vô nghĩa như vậy nữa đâu.

Thoáng chốc, tôi hiểu hắn đã mơ mộng.

Và thoáng chốc, tôi hiểu cái mơ mộng ấy đã làm hắn dễ chịu hơn.

Nhưng rồi, tôi đẩy phắt hắn ra:

- Không có lần nữa đâu. Một lần là đã quá đủ rồi, hiểu chứ? Ở cạnh anh tôi chỉ có tiền, tiền và tiền. Điều tôi cần không chỉ là tiền, mà còn là hạnh phúc nữa, anh hiểu không? – Rồi, tôi nói nhỏ, nhỏ đến mức như

nói thầm, nhỏ đến mức như chỉ nói với bản thân mình. – Trên đời này chỉ có một người có thể đem lại vật chất và tình cảm cho tôi thôi, chỉ có thể là... người đó.

Mắt hấn sa sầm xuống:

- Sẽ không hối hận chứ?

Gật. Một cái gật đầu chắc chắn. Đến chết cũng không hối hận!!!

Khắc Long cũng gật, gật rồi, hấn bước lên xe, đôi mắt cụp xuống, bàn tay dần buông lơi.

Hấn vừa đi là một chiếc xe khác màu trắng chuyển động tới ngay chỗ tôi.

- Trúc!

Ồi! Là giọng nói trầm trầm ấy, tôi reo lên:

- Triệu Văn!

Anh đẩy cửa ô tô ra, miệng vẫn không ngừng trách cứ:

- Sao lại gọi là Triệu Văn trống không thế chứ? Phải là “anh yêu” hay chí ít cũng là “anh” chứ!

- Thì “anh”! – Tôi tủm tỉm cười rồi nhanh chóng yên vị bên cạnh Triệu Văn.

- Để anh đợi hơi lâu đấy nhé! – Anh mắng yêu.

Tôi chun mũi, môi cũng hơi dềnh ra:

- Anh biết là không trách em được mà! Muốn trách phải trách Khắc Long thôi!

Anh sốt sắng.

- Bộ em chưa nói chia tay hấn hả?

Đôi mắt anh lúc này trông thật đáng sợ, cái vẻ phiêu lãng luôn cuốn hút tôi bây giờ đã thay thế bởi sự lạnh lùng và thậm chí là thoáng chút căm thù nữa. Chẳng lẽ chỉ vì nghĩ tôi chưa rời xa Khắc Long mà lại khiến tâm trạng anh bị kích động đến thế sao?

Không để anh đợi lâu, tôi đáp;

- Rồi. Nhưng... có vẻ như hơi khó.

Anh vặt lại:

- Khó?

- Ý em là khó đối với hấn thôi. – Tôi chỉnh. - Hấn muốn quay lại.

Hàng lông mày của anh bỗng xô lại vào nhau, tạo thành những đường nét khác lạ trên gương mặt luôn căng tràn sức sống. Đến cái vẻ mặt đó cũng có thể khiến tôi thấy thú vị. Anh quả là con người đặc biệt, đặc biệt của riêng tôi!

- Đã chia tay rồi mà còn có ý định quay lại sao?

- Vâng. Nhưng em sẽ giải quyết ổn thỏa thôi. Anh đừng lo.

Anh gật đầu rồi liền cho xe chạy.

Quan sát một lát, tôi nhận thấy chiếc xe này của anh cũng chẳng thua kém gì những chiếc của Khắc Long. Hấn nhà anh cũng giàu như tôi nghĩ.

- Đây là xe anh à? – Tôi chợt hỏi.

- Ừ. Chỉ là một chiếc trong bộ sưu tập xe độc của anh thôi. Chiếc này ở Việt Nam chỉ có 5 chiếc là cùng. Em biết không, anh và Khắc Long đã từng tranh giành con xe này đấy.

Hàng lông mi dày và cong vút chập chờn theo từng lời nói của tôi như cánh bướm, nhẹ nhàng, khẽ khàng nhưng đủ để hút hồn đối phương.

- Và cuối cùng anh sở hữu nó?

Anh không trả lời mà chỉ nhún vai:

- Như em thấy đấy!

Tôi mỉm cười. Triệu Văn đứng là trên “cơ” của Khắc Long.

Anh mở lời:

- Chiều nay anh dẫn em đi mua sắm nhé?

- Mua sắm?

Phải chăng mua sắm là cái trò hên hò của những tay nhà giàu với người yêu? Hay sao mà Khắc Long cũng suốt ngày rủ tôi đi mua sắm, và cả Triệu Văn cũng vậy. Đi nhiều cũng mỏi chân nhưng mà tôi thì tôi không ngán. Haha.

Đôi môi ngọt ngào của anh mấp máy chuyển động theo từng lời nói thật nhẹ nhàng nhưng lại đầy mê hoặc:

- Anh muốn mua cho em một bộ, sắp tới có buổi dạ tiệc, anh muốn em đi cùng.

- Dạ tiệc cơ à?

- Ừ. Một buổi khai trương khách sạn ấy mà!

39. Chương 39

Khắc Long.

Mất tất cả. Tôi mất tất cả rồi.

Tiền giấy, Dollar hay Euro tôi vẫn đầy túi. Nhưng... sao... tôi lại cảm giác như con người mình rỗng tuếch như thế này.

Nhớ có lần, tôi đưa xe bị công an nó tóm, làm bố tôi phải muối mặt đi xin cái lũ ấy thả tôi ra. Sau lần đó, ông quyết định cắt “chi viện” 1 tháng. Thỉnh thoảng mẹ tôi dúi vào dăm ba chục triệu cũng chẳng bỏ bèn gì. Thế mà tôi vẫn sống tốt, chứ không “sống dở chết dở” như bây giờ.

Giờ mới hiểu, tình yêu có sức mạnh lớn đến thế nào. Nó có thể biến một kẻ vô tình chưa biết đau khổ, chưa biết buồn hận là gì trở nên hoàn toàn khác. Trái tim tôi giờ như thành tro bụi, ngọn lửa hoang tàn do nữ thần mang tên Minh Trúc tạo ra đã thiêu đốt nó rồi. Thế nên trông tôi mới héo hon thế này đây.

Nụ cười.

Tôi có còn là Khắc Long nữa hay không?

Tại sao lại được phép yếu đuối chứ? Tôi kìm nén cảm xúc giỏi lắm mà. Phải rồi!

Kìm nén... kìm nén... rất giỏi... rất giỏi...

Mạnh mẽ lên... mạnh mẽ...

Đôi mắt tôi từ từ khép lại. Bỗng dưng vào lúc tâm trạng đang không được tốt này, tôi lại muốn thăm một người – đó là một người con gái. Đùa xí ời nhếch nụ cười thế thôi, chứ đối với tôi, “người con gái” mà tôi nhắc đến chỉ là một cô bé thôi. Là cái Xíu – cô bé tôi đưa đến Trung tâm bảo trợ trẻ em.

Không biết dạo này Xíu sống thế nào rồi? Có tốt không? Có hoà hợp với môi trường ở đó không?

Tại sao tôi lại nghĩ đến con bé ấy chứ? Tại vì tôi còn quá vẩn vương với Minh Trúc chẳng? Xíu là điều duy nhất liên quan đến Trúc mà tôi còn có thể nghĩ đến vào lúc này.

“ - Gọi “anh đẹp trai dữ dằn”, nghe kì quá, anh ha!

- Chính xác! Gọi là...

- Là... “anh dữ dằn” được rồi, chị thấy ảnh đâu có đẹp trai đâu, bé Xíu ha!

- Ha, ha cái gì mà ha! Em không được nói dối con nít. Anh đẹp trai, phải bảo là đẹp trai chứ!

- Thế bé Xíu có thấy anh Long đẹp trai không?

- Đẹp ạ! Đẹp giống như ca sĩ ấy.”

Lòng tôi nhói lên khe khẽ. Nhưng bàn tay thì vẫn quyết định điều khiển cái vô-lăng đến Trung tâm bảo trợ trẻ em.

Tôi đến đầu văn phòng, xin gặp bé Xíu.

Người ta không cho tôi vào thăm tường tận nơi sống của bé, mà chỉ cho gặp thôi. Cảm giác sao giống ở tù ghê gớm.

- Anh đẹp trai dữ dằn!

Cái giọng nói lạnh lạnh, đáng yêu ấy làm đôi môi tôi khẽ mỉm cười. Đây hình như là lần đầu tiên tôi có thể cười thực thụ từ khi Trúc cự tuyệt mình thì phải?!

- Xíu! – Tôi reo lên, hết con bé.

Nhưng con bé không để ý đến lời tôi mà cứ quay ngang, quay ngửa, mắt không ngừng lảo liên:

- Chị Trúc đâu ạ?

Lòng tôi chợt se sắt. Xíu đâu hay rằng tôi mong Trúc còn hơn con bé gấp trăm, gấp ngàn lần.

Đôi mắt con bé vẫn trong ngần, ánh lên một nguồn sáng ấm áp. Tuy không đủ cho tôi lấy lại được sự cân bằng nhưng chỉ ít thì cũng khiến tôi bình tâm hơn đôi chút.

- Anh sao vậy? – Con bé lay lắc tay tôi.

- Anh... không sao.

Con bé hỏi tiếp cái câu hỏi mà tôi chẳng muốn nó nhắc đi nhắc lại chút nào:

- Chị Trúc đâu ạ?

Tôi biết, nếu mình không trả lời con bé thì con bé sẽ chưa dễ yên. Thế nên, tôi lại mấp máy một cách khổ sở:

- Chị ấy bận học.

- Vậy anh không học sao?

Tôi gật đầu, tay vuốt ve mái tóc ngắn củn của con bé:

- Ủ. Anh cúp tiết.

Con bé vẫn ngây thơ:

- Sao chị Trúc không cúp tiết?

- Vì chị ấy rất ngoan.

Giọng con bé bỗng chùng xuống, hết như bản nhạc từ nốt “đó” chuyển sang nốt “đồ”:

- Em rất nhớ chị ấy.

- Anh cũng... - Tôi đã muốn nói ra rằng, tôi cũng rất nhớ Trúc nhưng không được. Tôi không có tư cách để mà nhớ cô nữa. Sợ con bé phát hiện ra điều gì vì ngay từ đầu tôi đã nhận ra con bé vốn là đứa tình ý, tôi vội chuyển sang chủ đề khác. – Đạo này em khoẻ không? Mỗi bữa ăn được mấy bát?

- Khoẻ ạ! Em ở đây rất thích. Có rất nhiều bạn, chơi rất vui. Ngày nào em cũng được học, được chơi đá bóng. Anh biết không...

Con bé huyền thuyên kể, ánh mắt vẫn ngời sáng của niềm hạnh phúc nhỏ nhoi.

Những suy nghĩ, nhận thức của tôi cũng hoàn toàn thay đổi nhờ Trúc. Tôi đã bắt đầu cảm thấy quý mến hơn những mảnh đời bất hạnh ấy, cho dù trước đây tôi đã rất khinh, rất ghét họ như thế nào.

Xét cho cùng chỉ có tôi mới là kẻ đáng khinh. Trong mắt ai đó, những kẻ có H như tôi chỉ là những tro tàn, rác rưởi của xã hội. Kẻ có H thì làm được gì chứ? Hay là lúc nào cũng ích kỷ muốn người khác dành thật nhiều tình cảm ỉn?

Tôi lại bắt đầu gục ngã trước những ý nghĩ cay độc do chính bản thân mình tạo ra ấy.

Mặc sức cho cái Xíu gọi, tôi cứ ôm mặt, khoé mắt lại cay cay.

- Chị Trúc bỏ anh rồi... Xíu à...

Giọng nói nhí nhảnh của đứa trẻ 8,9 tuổi, bây giờ lại tỏ ra thật người lớn:

- Chị ấy không thương anh nữa à?

Tôi ghen hết cả họng, nhưng vẫn cố để cho từng lời nói phát ra một cách dễ nghe nhất:

- Chị ấy bỏ rơi anh rồi...

- Anh đừng buồn. Anh đừng khóc nhé, để em hát cho anh nghe nhé, để em hát cho anh nghe.

Đôi tay nhỏ xíu của con bé khẽ vỗ vỗ vào người tôi, sau đó nó chạy đi lấy cái ly nước làm micro, rồi mới bắt đầu hát như cô ca sĩ:

- Hai vẩy xinh xinh, cá vàng bơi trong bể nước.

Ngoi lên lặn xuống, cá vàng múa tung tăng.

Hai vẩy xinh xinh sao mà bơi nhanh thế.

Cá vàng bắt bọ gậy nên đuổi theo rất nhanh.

Cá vàng bắt bọ gậy cho nước thêm sạch trong.

40. Chương 40

Khắc Long.

Vài hôm sau.

Haha. Mất cân bằng và lấy lại cân bằng là hai điều rất dễ. Tôi nói thật đấy, chí ít thì cũng đúng với tôi.

Chỉ có điều, tôi không nhớ rõ sau cái ngày hôm đó bao nhiêu chai Whisky, Brandy hay Cognac gì đó đã ngấm vào cơ thể mình nữa.

Thực ra thì trước đây tôi cũng “chè chén bê bết” như vậy. Chỉ là từ lúc quen Trúc, tôi giảm bớt đi bar. Vậy nên tôi cũng tự nhủ với bản thân mình rằng, chia tay Trúc chỉ là con đường để tôi quay trở lại với những ngày tháng toàn men rượu trước đây của mình thôi.

Mà công nhận dạo này thông tin tôi cũng kém tầm lắm, thằng Bảy Rựa hôm bữa bị bọn thằng Triệu Văn tấn ột trận nhừ xương. Tôi mà biết chuyện này sớm thì cái thằng Văn “việc” đấy cũng không yên với tôi đâu.

Nhâm nhi ly nước táo ngọt lừ, tôi thả hồn vào điệu nhạc du dương.

Hai tay tôi bắt chéo lại, vòng ra đằng sau, rồi nhẹ nhàng tôi thả người lên chiếc ghế xếp. Oa! Thoải mái thật! Phải lâu lắm rồi mới có cảm giác bình yên đến thế này. Ở nhà đúng là nhất. Nhưng mà... đi chơi là đặc biệt.

- Long! Ba gọi con vào phòng ba nói chuyện đó! - Mẹ tôi từ trong nhà bước ra, nghe giọng có chiều lo lắng.

Tôi lườm bà trong miệng:

- Gì nữa đây?

Bà ra sức dỗ ngọt:

- Con đừng làm phật ý ba đấy nhé. Ráng chiều lòng ổng, tậu thêm con xe mới cũng được mà!

Tôi đạp cái ghế sang một bên, ngồi nhồm dậy:

- Hồng cả không khí ngày chủ nhật!

- Kìa con...

- Khỏi nói con cũng biết chuyện gì rồi.

- Có chuyện gì vậy? – Tôi mở cửa bước vào, giọng vẫn nguyên âm điệu bực dọc ban nãy.

- Hmm... Bao giờ mới hết cái tật nói trống đây?

Tôi thở dài, cố chỉnh lại cho thật lễ phép nhưng thực chất thì nghe có vẻ giống là trêu tức hơn:

- Vâng. Có chuyện gì vậy, thưa ba?

Ông mặc kệ cái thái độ bất kính ấy của tôi mà xoay qua chủ đề chính:

- Tối nay con biết là có sự kiện gì rồi chứ?

- Sự kiện gì? Có đáng mừng không?

Mẹ tôi lại bước vào, hai tay ôm hờ lấy người tôi, còn đôi mắt thì nhìn ba đầy yêu thương:

- Tất nhiên rồi, con à!

- Vậy là ba mẹ đi du lịch? Và để con tự do một mình?

- Cái thằng này! – Ông trợn tròn mắt, vẻ tức giận bao trợn lấy cả khuôn mặt.

Tôi nằm phịch lên cái salon bọc hoa văn da báo:

- Đùa xí cho vui cửa vui nhà ấy mà! Thôi, có gì thì ba cứ nói quách ra đi. Mệt quá!

- Tối nay gia đình mình sẽ mở tiệc khai trương khách sạn Khắc Gia chi nhánh 3.

- Thì sao?

Ông vẫn từ tốn và chậm rãi:

- Sẽ có rất nhiều khách quý. Nhân dịp này, ta sẽ giới thiệu con tới họ.

Chỉ nghe có thể thôi, tôi đã muốn phun hết cả nước bọt ra rồi. Trên đời quả thật có nhiều điều nực cười thật đấy! Tôi cười như nắc nẻ rồi nghiêm mặt khi bắt gặp ánh mắt thất vọng của ông:

- Chẳng phải cái thằng con trời đánh này là nỗi ô nhục của các người hay sao mà còn ý định khoe tôi nữa?

Ông giảng giải và tôi cũng chắc rằng sau cái vụ này ổng sẽ bắt tôi phụ vào công việc của ổng cho coi:

- Điều đó sẽ thuận lợi vô cùng cho tương lai của con.

Trong khi đó, mẹ tôi, bà vẫn cố thuyết phục tôi theo một cách khác, nghe ngọt ngào và dễ chịu hơn ông ba tôi nhiều:

- Chẳng phải con rất thích tiệc tùng đấy sao, Long?

- Nhưng con không thích bữa tiệc của những ông cụ. Chấm hết.

- Lần này khác mà con! Tiệc đứng này, khiêu vũ này,... Toàn là những thứ con thích chứ gì? Nếu mẹ nhớ không nhầm thì con trai mẹ chỉ chịu đi lần đầu và lần cuối cùng là khai trương Trà đạo Quán của nhà ta chứ gì?

Giọng tôi nghe nhạt nhách:

- Vâng.

- Lần đấy thì làm gì mà vui như thế này được hở con. Thôi nào, con trai mẹ, ngoan, nghe lời ba mẹ.

- Đổi cái Vertu đi. – Tôi nheo mắt.

Ba tôi gần gần, nhưng có vẻ như cũng chẳng dám phản đối chuyện đấy:

- Mới đổi đây mà, giờ lại đòi đổi nữa.

- Cái này xài cũng được vậy. - Tôi móc điện thoại ra, môi vẫn giữ nguyên nụ cười gian manh. – Tối nay ngồi ở nhà bấm con BlackBerry này cũng vui.

- Vertu thì Vertu. Ba không ý kiến. Giờ thì tự đi kiếm lấy bộ ple nào, tối còn tham gia party nữa.

- Ok. Hahaha...

.

Minh Trúc.

Mấy ngày hôm nay quả là những ngày thật hạnh phúc đối với tôi.

Tôi đã tìm được người khiến trái tim mình phải rung lên. Cảm giác lạ lẫm ấy khiến tôi không khỏi ngỡ ngàng, xúc động và hạnh phúc.

Triệu Văn không sắm sửa nhiều cho tôi như Khắc Long. Có lẽ anh nghĩ tôi không thiếu những thứ đó. Chính vì thế nên chẳng bao giờ anh đưa tôi đi shopping cả, trừ hôm thứ 4, anh dẫn tôi đi mua bộ váy dạ hội và đôi giày cao gót. Lâu ngày, dần dà tôi cũng ngứa tay ngứa chân lắm, nhưng lại sợ anh nghĩ tôi yêu anh vì tiền, nên lại chẳng dám mở lời bao giờ cả.

Triệu Văn rất quan tâm đến tôi, những lúc ở gần, hay dẫn tôi đi chơi, nhất là ở các quán bar. Đi cùng anh tôi thấy rất vui và thoải mái, thế mà trước đây khi đi cùng Khắc Long thì tôi chẳng cảm nhận được đó là nơi tuyệt đến thế nào.

Tuy vậy, đôi lúc Triệu Văn tỏ ra thật kì cục. Ý tôi là đôi lúc nhớ anh, tôi gọi điện, anh hay cúp máy, rồi tắt nguồn. Hay là những lúc tôi muốn ôm anh, ôm thật chặt, thay vì siết tôi vào lòng, anh lại đẩy ra và bảo rằng, người anh ề ảm lắm... Nhưng quả thật, tình cảm của anh đã khiến lòng tôi ảm áp, đôi khi tôi còn nghe thấy rõ cả nhịp tim của anh nữa cơ. Tôi hạnh phúc, hạnh phúc và hạnh phúc.

Điện thoại bỗng rung lên khiến tôi giật bắn.

“ My darling”

Tôi reo toáng lên:

- Là lá la... Là lá la...

Vài giây sau, tôi hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, rồi mới nhắc máy:

- Em nghe nè, Triệu Văn! – Giọng tôi ngọt như cây kẹo bông gòn. Thật là thiên vị quá nhỉ? Vì tôi chưa nói bằng giọng tràn ngập yêu thương như vậy với Khắc Long bao giờ.

- Anh lên nhà em nhé?

Nhìn đồng quần áo, đồ trang sức vứt bừa bộn, tôi vội từ chối:

- Thôi! Hay mình ra ngoài đi anh.

Từng lời nói của Triệu Văn khiến tôi cảm thấy ảm áp hơn bao giờ hết:

- Nhưng anh đến chỗ em rồi, nhìn ra ngoài cửa sổ đi.
- Thật sao? – Tôi vừa hỏi lại, vừa đi ra phía cửa sổ.
- Ừ. Thật mà em.

Tôi vừa ló đầu ra thì đã chạm ngay ánh mắt dịu dàng của anh.

Cảm giác như lúc này tôi chỉ muốn nhảy ào ra đó, để gặp anh, để nắm lấy tay anh, để dựa vào vai anh.

- Đợi em nhé. Em xuống. Anh đứng lên. – Tôi bấm nút tắt, sau đó ngoảnh ra ngoài, thét vang.

.

Thay chiếc skinny loang lổ và áo thun free size màu hồng nhạt cá tính, búi gọn mái tóc, mang giày cao gót trong suốt, tôi trở thành một con bé cá tính và sành điệu vô cùng.

Hài lòng với vẻ bề ngoài của mình lúc này, tôi mới tung tăng bước ra ngoài được. Trước Triệu Văn, bất kì lúc nào tôi cũng phải xinh, xinh, xinh như nàng công chúa của riêng anh.

- Anh! – Tôi chạy lại và ôm chầm lấy anh.

Triệu Văn lắc đầu:

- Em lớn rồi mà cứ như con nít ấy.
- Thì đã sao chứ? – Tôi bấu môi rồi leo tót lên xe.

Mái tóc màu bạch kim của anh bóng ánh lên rực rỡ khi gặp tia nắng mặt trời. Trông thật thích! Khi nào có dịp, tôi cũng sẽ đi nhuộm màu này mới được.

- Thắt dây an toàn vào đi. – Anh nhắc tôi trong lúc bật radio lên.

Tôi ừ hử cho qua:

- Được rồi! Được rồi mà!

Anh bỗng nổi quạu:

- Được cái gì mà được. Anh dặn bao nhiêu lần rồi, đi xe là phải thắt dây an toàn chứ.

Thấy vậy, tôi không dám bướng bỉnh nữa, mà ngay tắp lự nghe theo lời anh, vòng cái dây đáng ghét ấy qua người.

- Đi với Khắc Long chẳng bao giờ em phải để tâm đến mấy cái dây rọ này cả.

Thoáng chốc, tôi để ý thấy mặt anh nóng bừng lên.

- Hấn khác, anh khác.

- Vâng... - Tôi hạ giọng, mặt thiu thiu, nhưng không do anh khiến tôi buồn mà là tôi đang lo mình nhắc đến Khắc Long đã làm anh không vui. - Anh nguyên tắc quá nhỉ?

- Em không hiểu anh rồi. Tuy là người trong giới giang hồ, tàn bạo và không biết sợ chết là gì. Nhưng anh không cho phép mình lãng phí kiếp sống này chỉ vì không thắt dây an toàn.

Tôi chợt mỉm cười:

- Hay nhỉ? – Tôi chuyển chủ đề. - Mà nghe nói nhà anh có hơn 5 căn biệt thự chỉ ở thành phố này? – Cái thông tin đó là do mấy bà tám lớp tôi cung cấp. Chẳng là chuyện tôi cặp bồ với Triệu Văn đã đến tai bọn nó nên được nước, bọn nó tha hồ bàn luận và tôi đã nghe ngóng được chút ít.

Anh đĩnh chính, đôi môi khê cong lên, xen chút tự hào:

- Chính xác là 8 căn.
- Và có đến 13 khách sạn, rải đều ra các thành phố lớn?

- Khách sạn nơi em ở cũng là một trong số đó.

- Hả? – Tôi há hốc miệng.

- Ngạc nhiên ư? Mà đúng là đáng ngạc nhiên thật đấy chứ. Khắc Long lại cho em ở đúng địa bàn của kẻ thù.

Tôi nhú mày:

- Kẻ thù?

Anh ậm ờ:

- Ý anh là... tình địch chẳng hạn?!

Thấy tôi im lặng một hồi, anh chợt lên tiếng:

- Mà sao em biết những chuyện đó? Tìm hiểu sao?

- Chuyện về anh thì ai mà chẳng biết. – Tôi đáp, vẻ thản nhiên. Nhưng sau đó vội vàng quay sang níu lấy tay anh, giọng thẳng thốt. – Nhưng anh đừng nghĩ em yêu anh là vì tiền nhé! Không đời nào đâu... Nếu vì tiền, em sẽ yêu Khắc Long chứ không phải là anh.

Đôi mắt anh nhìn thẳng vào tôi, như thể tôi vừa mắc một sai lầm gì lớn.

- Em nghĩ nhà anh thiếu điều kiện hơn nhà hấn ư?

Thật sự, tôi không rõ mình phải nói thế nào để cho anh hiểu nữa. Dù trong thâm tâm tôi vẫn biết rằng, tiền bạc cũng chính là một nguyên nhân khiến tôi đến với anh. Thử nghĩ xem, nếu anh là kẻ nghèo rớt mồng tơi, thì tôi có cặp bồ với anh không? Không, chắc chắn là không rồi. Tôi đâu phải là bồ đâu mà chỉ biết gặm cỏ để sống cơ chứ.

Tôi ấp a ấp úng:

- Không phải... nhưng...

Anh lắc đầu cho qua, giọng nhẹ bõn:

- Thôi, không sao. Anh cũng chẳng quan trọng những chuyện đó.

Tôi lí nhí, bàn tay siết chặt hơn:

- Đừng giận em nhé.

- Em không làm gì, anh không giận. Chỉ mong em đừng giận anh.

41. Chương 41

Anh lái xe đến một nhà hàng Nhật – nơi mà trước đây Khắc Long cũng dẫn tôi đến một lần. Thế nên lúc mới bước vào, tôi hơi ngần ngại.

- Sao vậy em? Không thích ăn đồ Nhật à?

Tôi nhú mày, nhìn vào phòng Hoa Mai – đó là phòng trước đây tôi và Khắc Long đã từng ngồi ăn. Lúc đó, tuy không phải là yêu hấn thật nhưng phải công nhận rằng, tôi đã rất vui. Đôi khi cũng chỉ là một miếng sushi hấn gấp cho tôi. Hay là cốc nước trà hấn rót...

“

- Tình cảm của anh và em... chỉ là một trò chơi thôi... phải không, Minh Trúc?

Tôi ngần ngại một lát, nhìn cái ánh mắt đang ráo riết chờ câu trả lời ấy, tôi thấy hơi sợ. Tôi gật đầu:

- Ừm. Có lẽ là thế thật.

Chất giọng trầm trầm, nam tính của hắn nay trở nên nhẹ nhàng và dịu dàng hơn:

- Em không yêu anh thật lòng, anh nói không sai chứ?

Tôi lặng im không nói, bởi tôi không biết phải nói gì.

- Em không đáp, nghĩa là... anh nói đúng?

Tôi lắc đầu.

- Vậy là... anh nói sai?

Tôi lại lắc đầu.

- Không đúng cũng chẳng sai. Anh không thể hiểu em nữa, em cứ nói lên những suy nghĩ thật của mình. Hôm nay, anh muốn biết tất cả.

Tôi vẫn lắc đầu nguầy nguậy:

- Em không rõ. Anh đừng hỏi em.

Hắn vẫn hỏi một cách da diết:

- Em có yêu anh không?

Lúc này, tôi gật đầu:

- Có.

Hắn trừng mắt, nét sắc lạnh lại quay trở về:

- Hôm nay không phải là mọi ngày. Hãy nghĩ anh là một người khác, em trả lời đi. – Hắn nhấn mạnh từng chữ. - Em có yêu Khắc Long hay không?

Tôi ấp úng chẳng nên lời:

- Em... em...

Hắn xua tay, mỉm cười nhẹ nhàng nhưng cay xốt:

- Thôi được rồi, anh hiểu mà... Cảm ơn em! ”

- Em sao vậy? – Triệu Văn lay lay tay tôi, cắt ngang dòng ký ức.

- Không phải. Chỉ là... - Tôi ấp a ấp úng, trong đầu vẫn hiện ra hình ảnh của Khắc Long.

- Là...?

Tôi lắc đầu, môi nở một nụ cười gượng gạo, kéo anh đi:

- Không có gì. Thôi, chúng ta vào đi.

Anh bỗng choàng tay qua người tôi thì ngay lập tức bị tôi gạt ra.

Lúc này, âm điệu trong giọng nói của anh bỗng thay đổi hẳn. Không phải là ân cần như ban nãy, mà là bày tỏ sự ngạc nhiên đến tột độ:

- Em sao vậy?

- Không... Không... Hay... chúng ta đi chỗ khác đi. – Có lẽ tôi phải “đánh bài chuồn” rồi, tôi không tài nào có thể nhích chân thêm một xí nào nữa. - Em không muốn... em... em...

Anh thở hắt, trong lòng có lẽ vẫn đang tự hỏi tại sao tôi lại có thái độ kì cục như vậy.

- Thôi được rồi. Chắc em dị ứng với đồ Nhật chẳng? Chúng ta đi ăn đồ Ý vậy, được không em?

Tôi gật đầu, ánh mắt sụp xuống, hàng lông mi khẽ chớp chờn như vũ điệu nhẹ nhàng, chớp nhoáng của cánh bướm:

- Vâng...

.

Cuối cùng, chúng tôi cũng tìm ra được một nhà hàng Ý vừa ý. Đó là nơi mà Khắc Long chưa đưa tôi tới lần nào.

Tôi chưa từng nghĩ rằng, sau khi chia tay hắn, mình vẫn sẽ bị ảnh hưởng như vậy. Thật kì quặc!

Vừa ăn, tôi và Triệu Văn vừa trò chuyện. Nói chuyện với anh thực sự rất thú vị, đặc biệt là cách diễn tả của anh, qua ánh mắt, qua cử chỉ, tất cả mọi chuyện sống động như hiện ra trước mắt. Chỉ đơn giản là chuyện hồi nhỏ anh hay bị mẹ đánh, tôi cũng cảm giác được mình đang thấy đau. Hay là chuyện anh đánh thắng Hải Hậu bầm mắt, tôi cũng cảm giác như mắt mình đang sưng tấy lên. Nói chung là thú vị lắm! Chứ không nhạt nhách như Khắc Long... Mà quên, tôi đã tự dặn lòng rằng không nghĩ đến hắn rồi cơ mà? Aishi... Bỏ đi!

Tôi cố gắng cho bản thân tản lơ sang chuyện khác:

- Anh uống đi, capuchino ngon lắm!

Anh gạt đầu rồi lôi ra từ túi một chiếc hộp nhỏ.

- Anh quên mất, có món quà tặng em đây này!

- Gì vậy anh? – Mắt tôi long lên bởi sự bất ngờ. Không biết anh định tặng tôi món quà gì? Một chiếc nhẫn, một sợi dây chuyền hay là một đôi khuyên tai nhỉ?

- Em hãy mở ra đi. – Anh mỉm cười, ánh mắt dịu dàng như mặt hồ ngày xuân.

Tôi đón lấy chiếc hộp, sau đó từ từ mở dây nơ ra, rồi cuối cùng là nắp hộp được phủ lớp nhung đỏ sang trọng.

- Oa!!! – Tôi reo lên khi nhìn món quà của mình lấp lánh dưới ánh đèn. – Tuyệt quá!

Không phải như tôi dự đoán, mà là... tất cả, tất cả những gì tôi dự đoán. Một bộ sưu tập trang sức tuyệt đẹp.

Tôi ngấm ngấm qua lại rồi tíu tít hỏi:

- Nó làm bằng gì vậy anh?

- Tất cả đều làm bằng đá quý. Riêng chiếc nhẫn thì được làm từ kim cương.

Tôi không ngớt trầm trồ, thích thú, nhưng vẫn “lịch sự” trách anh:

- Tự đừng mua cho em mấy món này làm gì... Đắt thấy mồ!

Anh cười, tay vẫn giữ nguyên ly capuchino thơm lừng:

- Ủ. Thì cũng đâu có tự đừng lắm đâu. Tối nay chúng ta phải đi dự party nữa cơ mà!

- Ủ nhỉ? Anh không nhắc em lại quên. – Tôi chợt nhớ ra cái hẹn party, rồi chợt vò đầu bứt tai vì chưa chuẩn bị làm tóc, trang điểm. Bây giờ anh mới nhắc thì lại lật đật lật đặt cho xem.

- Thế nên anh mới qua rủ em, đi ăn xong, anh dẫn em đi make-up hen!

Tôi thích thú, gạt đầu lia lịa, mấy ngón tay chụm lại vào nhau, ra hiệu:

- Ok! Ok!

.

Mọi người từng rất “shock” với mái tóc nhuộm màu hạt dẻ, uốn lọn của tôi, thì chắc hẳn bây giờ lại càng shock hơn khi nhìn mái tóc màu rượu nho, quấn sợi mì tôm lần này. Thực ra thì tôi định nhuộm luôn quả đầu bạch kim cho giống Triệu Văn, nhưng anh không chịu. Và dù gì đi chăng nữa, thì tôi rất hài lòng với mái tóc của mình lúc này, trông nó rất hợp với tôi, và ít nhất thì cũng phù hợp hơn với không khí party sang trọng.

- Xinh quá cơ! – Anh bắt giắc mở lời khen.

- Tất nhiên rồi! – Tôi nháy mắt. – Em lúc nào chẳng xinh.

Khẽ lắc đầu, anh cười mỉm rồi bước lại chỗ chị tạo mẫu tóc.

- Chị chỉnh lại mái tóc cho cô ấy một chút nữa nhé, có thể tạo kiểu thế nào mà chị thấy đẹp nhất. Và trang điểm nữa, tone màu nhẹ thôi, không đậm nhưng phải thật ấn tượng. – Anh thật chu đáo, tôi nhận thấy điều đó qua cách anh dặn dò. –Chị chỉ có nhiệm vụ là làm đẹp cho cô ấy thôi, không cần phải lo khoản tiền bạc. Còn bây giờ tôi có việc phải đi, lát nữa sẽ tới thanh toán.

Nghe thấy vậy, như một phản xạ, tôi lên tiếng ngay:

- Anh đi đâu đấy?

- Anh cũng phải chuẩn bị nữa chứ. Bây giờ là gần 4h rồi, 5h party sẽ bắt đầu, không khéo sẽ muộn mất đó em.

- Ghé qua nhà... - Tôi định nhờ anh ghé qua khách sạn lấy giúp trang phục để cho kịp giờ, nhưng chợt nhớ ra căn phòng bề bộn của mình, tôi lại thôi. – Thôi. Anh cứ đi và cố gắng qua đây sớm nhé, em còn phải về thay đồ nữa cơ mà.

- Ủ. Anh biết. Anh đi nhé. – Anh nói rồi bước lại, hôn nhẹ lên trán tôi.

42. Chương 42

Triệu Văn chở tôi về thay đồ, sau đó chúng tôi lại “chạy ù té” tới buổi khai trương khách sạn.

- Anh đi gì mà như ma đuổi vậy? – Tôi ré lên. – Đến Khắc Long còn chưa dám chạy nhanh đến thế!

- Những lúc này, em thấy được tác dụng của dây an toàn chưa? – Nói rồi, như chợt nhớ đến chữ “Khắc Long”, anh tỏ ra chẳng hài lòng. - Khắc Long, chẳng phải em nói không yêu hấn hay sao, mà sao lúc nào cũng nhắc?

“Con gà trong tôi” lại mắc tót:

- Chỉ là... chỉ là...

Không để tôi ấp úng thêm, ga giảm lại, rồi xe dừng hẳn.

Chẳng lẽ vì chuyện đó mà anh không muốn cho tôi đi dự party cùng anh nữa? Mắt tôi mở ra, đồng tử giãn hết cỡ:

- Anh giận em đấy à?

Anh chỉ lẳng lặng bật cửa xe ra và nói:

- Em xuống xe đi.

Hàng chân mày của tôi xô lại vào nhau, nhưng kể cả thế, tôi tin trông mình vẫn rất xinh đẹp:

- Ô... Anh... Anh... giận em à...?

Anh phì cười, rồi đưa tay về phía tôi, xoa xoa bờ má mịn hơi phẩn:

- Em đừng ngốc như thế. Đến nơi rồi, chứ anh nào có giận.

Đôi môi màu anh đào nhẹ nhàng lúc này mới có thể thư giãn ra, tôi cười về e thẹn:

- Vậy mà làm em cứ lo...

- Anh đã nói rồi cơ mà. Em không làm gì, anh không giận. Chỉ mong em đừng giận anh.

Tôi gật đầu, khẽ nép người mình vào người anh:

- Cảm ơn anh, cảm ơn vì tất cả.

- Chúng ta vào. – Triệu Văn nói rồi vẫn giữ nguyên tư thế ấy, anh để cho tôi nép vào, hai bàn tay không né tránh mà níu lấy khư khư.

- Đây là khách sạn gì, anh nhỉ? – Tôi chợt hỏi.

Anh nhú mày:

- Ban nãy em không xem biển hiệu sao?

- Khi ở cạnh anh, em quên hết tất cả. – Tôi cười trừ, nhìn anh bằng ánh mắt đầy trù ẻo. - Đến cả lễ dĩ nhiên ấy, em cũng không nhớ mà.

- Khắc Gia, em à! – Anh đáp, giọng nhẹ tênh.

- Tên hay nhỉ?

Ngay sau đó, tôi không còn kịp suy nghĩ gì đến cái tên đó nữa mà lập tức đi hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Không gian đại sảnh ở đây đã được trang trí quá sức lộng lẫy. Nào là thảm đỏ, nào là những dãy bàn ăn của buổi tiệc đứng đầy sang trọng, nào là những quả bóng bay màu đen, màu trắng nổi bật trên bức tường được chạm trổ tinh tế trên mặt đá mát rượi, và cả những ngọn đèn chùm pha lê sáng rực rỡ nữa. Woa! Quả là cung điện trong mơ. Và tôi ước, mình là nàng công chúa, còn Triệu Văn, anh sẽ là chàng hoàng tử chẳng? Nghĩ đến điều đó, tôi lại cười.

- Em chẳng biết tiết kiệm gì cả! – Triệu Văn chợt lên tiếng.

- Tiết kiệm ư? – Tôi há hốc miệng, bụng vẫn chưa hiểu ý của anh. Phải chăng ban nãy anh đã phải trả quá nhiều tiền làm tóc?

Anh nhìn lên trần nhà, hai tay xỏ vào túi. Lúc này, tôi mới để ý, anh lịch lãm hơn hẳn thường ngày. Trông cứ như một quý ông... đẹp trai ấy!

- Ý anh là nụ cười của em đấy. Em cười rất xinh. Vì thế phải tiết kiệm một chút.

- Cười rất xinh à? – Má tôi đỏ ửng lên, dĩ nhiên là không phải phấn hồng vì ban nãy nghe theo lời anh, chị chuyên viên trang điểm chỉ đánh phấn nhẹ cho có lệ. Tôi đăng hăng. – Nếu thế thì em càng phải cười nhiều lên mới đúng chứ?

- Không. Anh chỉ muốn một mình anh được thấy em cười thôi. – Anh tỏ ra là một gã ích kỷ.

- Đúng thật là! – Tôi chun mũi. – Đã thế, em cứ cười đấy! Hehe.

Triệu Văn mơn nhẹ lên mái tóc tôi và nói khẽ khàng:

- Hôm nay thì anh cho phép, em cứ cười lên, cười thật nhiều, để chứng tỏ em rất hạnh phúc, nhé?!

Với vẻ mặt rạng rỡ hơn bao giờ hết, tôi đáp lại anh bằng cái nhéo má:

- Lúc nào em cũng hạnh phúc hết, lúc nào em cũng sẽ cười.

- Sao mà có mặt ở đây hả? Thằng đểu!

Cái giọng nói đàn hanh, khó ưa ấy... quả là không thể nhầm lẫn vào đâu được. Có dấu kẻ đó đi, có quãng kẻ đó giữa một đám đông như kiến, thì tôi vẫn có thể nhận ra.

Bất giác, tim tôi đập mạnh lên, có lẽ là vì hoang mang, lo lắng. Hai tai tôi nóng bừng, đỏ ửng lên.

- Khắc... Khắc...

Hình như ban nãy, hẳn ta mới chỉ nhận ra Triệu Văn, và không nghĩ rằng người con gái đang đứng trước mặt hẳn lại là tôi – Minh Trúc. Có lẽ là vì kiểu tóc mới và tại tôi đứng quay mặt lại đấy thôi!

Tôi bắt đầu ngoảnh mặt lại, ánh mắt đang run run bất chợt chạm phải ánh nhìn sắc lẹm của hắn.

Đôi môi hắn đang nhếch nụ cười đầy hàm ý mỉa mai, thì bỗng nhiên cũng thu môi về, trở lại vị trí bình thường, nếu không nói là đang trề xuống vì một cung bậc cảm xúc nào đó. Mắt hắn cứng lại, tựa như nước gặp nhiệt độ số 0, đông thành đá.

Nụ cười trên môi tôi cũng vậy, nó lụi tắt.

- Sao anh lại...

Khắc Long, không như tôi, hắn nhanh chóng lấy lại nụ cười:

- Chào em! Lâu ngày nhỉ? Đạo này vẫn tốt chứ?

Tôi vẫn lấp ba lấp bắp, mãi mà chẳng nói được câu gì:

- Vâng... Em... Em...

Triệu Văn chợt vòng tay qua vai tôi, anh tỏ ra thân mật với tôi hơn hẳn ngày thường:

- Chào anh bạn. Minh Trúc đạo này... phải nói là sống rất tốt và đặc biệt là rất hạnh phúc.

- Tao hỏi mày ư, thằng nhãi? – Khắc Long trợn ngược mắt lên, tay giơ lên tựa hồ muốn chụp lấy cổ áo Triệu Văn mà tóm.

Tôi vội chen vào giữa hai người để ngăn ngay cái hành động đó. Tôi xoa xoa vạt áo của Triệu Văn, khẽ thì thào:

- Thôi mà anh... Dù gì thì...

- Tôi nể người yêu tôi, nên mới bỏ qua cho cậu đấy, Khắc Long ạ! – Triệu Văn héch mặt lên, lúc này, tôi mới nhận ra “vẽ côn đồ” trong anh.

- Vậy ra tôi phải cảm ơn con dâu nhà Lý Triệu rồi? – Khắc Long khoanh tay lại, chân nhịp nhịp theo điệu nhạc đang vang. Sau đó, hắn đẩy tôi ra và đứng sát Triệu Văn hơn. – Lúc nào cũng muốn xài đồ thừa của tôi à? Khi nào quét xong em này, bảo tôi, tôi giới thiệu cho vài em nữa nhé.

Sau những lời nói đầy cay độc ấy là những tràng cười hả hê nhưng vô tình đã xé nát tâm hồn tôi lúc này.

Chẳng hiểu sao, khoé mắt tôi bỗng cay cay. Tưởng chừng như có một màn sương mỏng bắt đầu phủ lên nó.

Hai bàn tay tôi buông thông, chiếc bóp lấp lánh cũng vì thế mà rơi bịch xuống đất.

Triệu Văn nói những gì, tôi cũng không nghe thấy. Tai tôi ù đi.

Chỉ độc mỗi đôi mắt đang mờ nhoẹt đi vẫn đắm đắm dõi theo hình bóng của một ai đó.

Sao nhói lòng!

.

Tôi ngất lịm. Cảm giác như đôi mắt nặng trĩu, không tài nào mở ra. Mặc dù tôi vẫn nghe và cảm nhận được xung quanh đang xảy ra chuyện gì.

Không gian trở nên huyền ảo đến lạ, mọi người cứ rồn ra rồn rảng, hình như là đang nói về tôi.

- Mau chóng đưa con bé lên phòng đi!

- Chẳng hiểu sao lại ngất giữa buổi tiệc thế này chứ! Cũng may là vẫn chưa bắt đầu.

- Đưa cô gái lên lầu 2 đi!

Nga Có một bàn tay ấm áp nào đó đang nâng tôi lên, sau đó là đưa tôi lên cầu thang, tôi nghĩ vậy là do cảm thấy mình bị xóc và tầm đi cứ hướng lên trên.

Sau đó, là tiếng mở cửa, à không, là tiếng đập cửa. Và đúng như tôi nghĩ, tôi được đặt xuống giường.

Khó chịu thật! Giá mà lúc này tôi có thể mở mắt và ngồi dậy được thì hay biết mấy.

- Cậu cố tình cướp Minh Trúc của tôi, có phải không? - À, giọng của Khắc Long.

Nghe thì có vẻ hần đang nói chuyện với Triệu Văn.

- Cướp à? Cũng giống như Mai Thư thôi mà.

Mai Thư? Tại sao họ lại nhắc đến Mai Thư?

- Cũng không giống lắm đâu. Tôi sống rất hạnh phúc. Thoát khỏi cửa nợ ấy, tôi thấy thoải mái vô cùng. Cô ta là đồ mổ khoét vô sỉ.

Trời đất ơi! Khắc Long... hần... hần gọi tôi là “mổ khoét vô sỉ” ư? Những thứ vật chất mà hần cho tôi, chẳng phải đều là tự nguyện cả sao? Vậy mà...

- Đừng cố tỏ ra mạnh mẽ. Ai chả biết anh rất yêu Minh Trúc.

- Tôi? Yêu Minh Trúc? Haha. – Tiếng hần cười vang. – Nực cười quá đi mất! Xin lỗi cậu nhé, thằng này... có thể giành lại những gì mà thằng này muốn. Những thứ thằng này mất, nghĩa là những thứ bỏ đi.

- Vậy thì có kẻ tiếc rẻ của bỏ đi! Hahaha... - Đây đúng là giọng nói, giọng cười của Triệu Văn ư? Về ầm áp, lịch thiệp, mất đi đâu rồi? Sao lại đầy cay độc như thế? Sao lại hắc ám như thế? Sao lại khiến người ta khiếp sợ đến như thế? Tôi... tôi thật sự không thể nào hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra vào lúc này nữa. Tôi...

- Và có kẻ xài của bỏ đi. Mãi mãi, số phận của kẻ đó, chỉ biết xài của bỏ đi thôi. À há!

Câu nói đó là câu cuối cùng tôi nghe được. Vì tiếp đó, tôi chỉ còn nghe thấy tiếng động cửa, tiếng đập bàn và vô hình như có cả tiếng gào xé của một trái tim.

Một lát sau, rèm mi của tôi chớp chớp, những vùng cơ quanh mắt lúc này mới chịu hoạt động, rồi mắt tôi mở hần, nhưng tất cả hiện lên mờ nhoẹt.

Tôi cố gắng gượng dậy, tay xoa đầu để cố gạt đi cái choáng váng.

Triệu Văn, anh chạy lại đỡ lấy tôi:

- Em tỉnh rồi đấy à?

- Vâng... - Tôi chớp mắt, bắt đầu nhìn thấy rõ mọi vật hơn. – Cho xem xuống đi...

Anh giúp tôi chỉnh lại mái tóc:

- Ủ. Party bắt đầu được một lát rồi đấy.

Tôi gạt tay anh ra, rồi nín lấy ống tay áo của anh để lấy thăng bằng.

- Chúng ta xuống đó đi.

Anh gạt đầu rồi bước đi nhanh.

- Ủ. Chúng ta đi.

Tôi thở dài, đôi môi nhạt thếch được che đầy bởi nước son màu anh đào tươi tắn. Sao anh lại không hỏi tôi đã khoẻ chưa hay là có cần nằm nghỉ thêm không?

43. Chương 43

Chỉ có thể là anh...

Bước xuống từng bậc cầu thang, tôi vẫn không bị té. Hời có kì cục không cơ chứ? Té mới lạ, còn không té là chuyện thường. Nhưng bây giờ, tôi phải khẳng định điều đó để tự chứng minh rằng mình đã khoẻ lại. Vì kì thực, tâm trạng hỗn loạn lúc này đang có một sức ảnh hưởng vô cùng lớn trong tôi. Tôi không tài nào phân định nổi, mình có ổn hay không?

- Nhảy nhé em? Một điệu valse? – Triệu Văn đưa tay ra một cách lịch lãm.

Tôi vén nhẹ tà váy trắng tinh khôi, rồi nắm lấy tay anh, bắt nhịp vào điệu valse đầy tình cảm. Và tôi cứ thế, tôi thả hồn vào điệu valse, thả hồn vào điệu nhạc.

- Em nhảy tốt lắm. – Anh thì thâm qua kẻ tóc.

Tôi gật đầu nhẹ, ánh mắt vẫn cố dò tìm một điều gì đó ở xung quanh.

Bỗng, tôi nhìn về phía sân khấu, Khắc Long, hẳn không nhảy, mà đứng trò chuyện, à không, là tán tỉnh, hẳn tán tỉnh một cô gái. Cô ta mặc bộ váy màu đỏ, bó sát từng đường cong bốc lửa. Mái tóc màu hạt dẻ dài đến tận ngang hông được buông xoã hờ hững. Trông cô ta rất đẹp, rất quyến rũ.

Thiếu tôi, quả thật hẳn vẫn ổn, à không, tôi lại nói nhầm rồi, là rất rất ổn mới đúng. Hẳn coi tôi là đồ bỏ đi và nhanh chóng tìm được một tình yêu mới... Mà chẳng phải tôi cũng vậy sao? Và chính tôi cũng là người tự rời bỏ hẳn, để đến với Triệu Văn – người mà tôi cho rằng đó là tình yêu đích thực, tình yêu xuất phát từ trái tim.

Bất giác, tôi buông bàn tay anh ra khỏi thắt lưng mình.

- Em cần ly vang...

- Để anh lấy cho em.

Triệu Văn gật đầu, toan chạy đi thì tôi vội nín lại.

- Em tự đi được rồi.

Đến lượt anh nín tôi lại:

- Anh đi cùng em.

- Em đi một mình được rồi. – Giọng tôi ngang phè phè, nghe chẳng có tí cảm xúc nào cả. - Có phải con nít đâu.

Ánh mắt anh trở nên da diết, nó như muốn quán tôi vào cả một tâm hồn:

- Anh cũng cần một ly vang.

- Tùy anh thôi. – Bỗng dưng, tôi thấy mối quan hệ giữa anh và tôi trở nên nhạt nhách, nhạt, nhạt, nhạt, nhạt đến nỗi có thêm bao nhiêu muối vào cũng không giải quyết được gì.

Anh cầm ly rượu từ người bồi bàn, không quên lấy cho tôi một ly. Tôi gượng gạo đón lấy, mắt vẫn không buông xuôi cái cảnh tượng ban nãy. Trong tôi chợt dâng lên một cảm giác kì lạ, không hẳn như lửa đốt, nhưng cũng chẳng mấy dễ chịu...

Uống hết ly này, tôi lại xin tiếp ly khác, mặc cho Triệu Văn ra sức cản tôi.

- Em muốn uống rượu thì chúng ta đi uống rượu. Đây là party khai trương khách sạn, không phải là quán rượu em à, không phải để em uống cho say.

Tôi cười, cười sao chua chát.

- Xin lỗi. Có lẽ đã làm anh mất mặt. Anh cứ ở lại, em đi, em không chịu đựng nổi nữa rồi.

- Thôi, thế này thì em ra xe trước đi nhé, anh vào trong chào ông Khắc Lâm đã, sau đó sẽ ra đưa em về.

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, còn cặp mắt thì vẫn không thôi nhìn về con người đó. Chẳng lẽ, hẳn không nhận ra rằng, có người đang nhìn hẳn không chớp mắt hay sao? Chẳng lẽ, hẳn không nhận ra rằng, có một người đang đau lòng lắm hay sao? Chẳng lẽ, chẳng lẽ và chẳng lẽ...

Tôi mon men theo bờ tường, cố gắng bước ra khỏi cái khách sạn nhà họ Khắc.

- Đi về à?

Tôi ngược mặt lên, là Khắc Long. Phần là do tôi không để ý, phần là tiếng nhạc đã át hết tiếng người, thế nên tôi chẳng nghe thấy hẳn vừa hỏi gì cả.

Một tay tôi vẫn bấu vào những chỗ lồi lõm trên mặt tường, một tay thì giữ lấy chiếc bóp hồ trước ngực. Tôi ngơ ngác:

- Sao cơ?

- Đi về à? – Hấn làu bàu nhắc lại.

- Vâng... - Tôi ậm ờ trong miệng.

Ánh mắt hấn trở nên se sắt khi chạm phải chiếc nhẫn đắt tiền được lồng vào ngón áp út của tôi:

- Vì hấn ta nên rời xa tôi sao?

Tôi lắc đầu nguầy nguậy:

- Không... không...

Hấn vẫn tỏ ra rất lịch sự:

- Em không cần phải giải thích.

- Em... em...

Hấn có vẻ rất bình tĩnh, chẳng có mấy may chút biểu hiện của việc thất vọng hay chán buồn cả:

- Bây giờ tôi sống rất tốt, rất hạnh phúc. Em không cần phải lo cho tôi.

Như thể chứng minh cho điều hấn vừa nói, Khắc Long vẫy vẫy cô gái có mái tóc màu hạt dẻ lại, sau đó quàng vai bá cổ đến tình tứ.

- Giới thiệu với Trúc, đây là Ái My.

Tôi gật đầu chào cho có lệ, sau đó ngoảnh mặt đi về phía cửa. Lẽ dĩ nhiên, tôi không nhìn lại một lần nào nữa, cũng như chẳng gửi một lời chào đúng nghĩa.

Cố tìm chiếc xe audi màu đỏ, tôi leo lên rồi nằm phịch xuống ghế. Đầu óc tôi lúc này cứ quay mòng mòng như chong chóng.

Mệt mỏi quá!

“Cạch!”

Tôi bỗng nghe thấy tiếng mở xe. Triệu Văn đỡ tôi ngồi dậy, sau đó ngồi vào ghế lái.

- Bây giờ anh đưa em đi uống rượu, được chưa?

Tôi lắc đầu, tôi không còn muốn uống như ban nãy nữa:

- Thôi, anh đưa em về...

- Ừ. Em cứ nằm ngủ đi, khi nào đến, anh gọi dậy.

Đầu tôi lại lắc lắc không yên:

- Thôi, em tỉnh rồi... Không sao nữa đâu...

Xe chạy được một lát thì tôi vội vàng kêu lên:

- Anh! Dừng lại ở đây đi.

Triệu Văn dừng xe lại theo lời tôi, và cũng không quên hỏi lý do:

- Sao lại dừng ở đây?

- Em có điều muốn nói. – Tôi rên rỉ. Cảm thấy như bản thân không chịu đựng nổi những áp lực đang đè nặng lên mình.

Anh tắt hấn máy, đôi mắt trở nên đăm chiêu:

- Em muốn nói điều gì?

- Em sẽ nói nhanh vậy... - Không phải là tôi cố ý lấp lửng, mà chỉ là hơi khó nói thôi.

- Có chuyện gì sao? Em...?

Tôi lại cười nhưng là cười trong nước mắt, nước mắt tôi rơi như những cơn mưa hè ào ã, vội vã:

- Em muốn chia tay.

Nhìn sâu tận trong ánh mắt của Triệu Văn, tôi cảm giác như cả bầu trời đang sụp xuống:

- Chia tay?

Tôi gạt đầu rồi đưa tay gỡ dây chuyền, bông tai và cả chiếc nhẫn kim cương lóng lánh nữa.

- Em xin trả lại anh những thứ này. Em không cần nó...

Triệu Văn lấp ba lấp bắp, hai bàn tay anh níu chặt lấy bờ vai đang run rẩy của tôi:

- Chẳng phải... chẳng phải chúng ta đã rất hạnh phúc. Chẳng phải em đã từng rất yêu anh hay sao? Chẳng phải...

Tôi gạt tay anh ra, rồi đưa tay mình lên gạt nước mắt:

- Em xin lỗi. Có lẽ giữa chúng ta chỉ là tình cảm nhất thời. Bây giờ tất cả trong em là trống rỗng. Em xin lỗi...

“Cạch!”

Tôi xô cửa bước ra mặc cho Triệu Văn cố giữ tôi lại. Nhưng lúc này, có một luồng sức mạnh nào đó, mạnh hơn cả một cơn bão đã ulla đến, thổi vào tôi, cho tôi sức mạnh – một sức mạnh tinh thần để có thể rời bỏ anh. Không có gì có thể ngăn cản, không có gì, không có bất kì cái gì, điều gì, không có và không có.

.

Tôi cố gắng bước đi trên con đường tấp nập, đôi giày cao gót như một trở ngại lớn đối với tôi, khập khiễng, tôi muốn ngã.

Nhéch môi cười, tôi gỡ đôi giày hơn 10 phân của mình ra, rồi quăng vào thùng rác.

Đi được một đoạn, tôi may mắn gặp buồng điện thoại công cộng. Nhét mấy đồng xu vào, tôi bấm số của một ai...

- Alo! – Đầu dây bên kia vang lên tiếng nhạc âm ỉ.

- Anh...

- Alo!

- Em... em đây...

- Ai vậy? Sao không nói gì hết?

- Em đã ghen đến chết anh biết không?

44. Chương 44

“Tại sao đã là của nhau, mà không nhận ra là của nhau?

Tại sao đã không là của nhau, mà cứ ngộ nhận là của nhau?”

Tôi ngồi giữa ghế đá công viên. Khắc Long đã nhận ra giọng nói của tôi, cũng đã biết tôi đang ở nơi này, nhưng liệu anh có đến hay không?

Trong bộ váy dài phủ cả mặt đất nhưng lại hồ hững hồ vai trần, tôi thấy lạnh lẽo ghê gớm. Nhưng không phải là do từng đợt gió rít qua khiến tôi thấy lạnh, mà có lẽ là do nỗi đau đớn trong tim tôi lúc này.

Tôi đã nhận ra được rằng, trong tim tôi có hình bóng của ai. Không phải là Hiếu Thiên – người trước đây luôn chăm sóc, bảo vệ tôi, cũng không phải là Triệu Văn – người đem đến cho tôi những rung cảm đầu đời. Mà là Khắc Long...

Tôi xin thề, tôi yêu anh không phải vì tiền. Trước đây thì là vậy, nhưng bây giờ thì không. Nếu ai nói tôi yêu anh vì vật chất, nghĩa là đang nhạo báng tôi, nhạo báng tình cảm của tôi. Tôi yêu anh thật lòng.

Thế mà trước nay tôi chưa hề nhận ra...

Và bây giờ thì tôi có thể giải thích được. Tại sao Triệu Văn chưa từng bước vào giấc mơ của mình, mà luôn luôn là anh, là Khắc Long, là con người không thể đặc biệt hơn ấy.

Thực ra, lúc mới rời xa anh để đến với Triệu Văn, tôi đã cảm thấy sự trống trải bao quanh mình. Nhưng tôi không nghĩ đó là vì anh, tôi chỉ nghĩ là vì Triệu Văn ít quan tâm tôi như anh thôi. Để bây giờ, tôi hiểu ra rằng, dù Triệu Văn có yêu tôi đến thế nào, thì sẽ có một lúc – cụ thể là ngay lúc này đây, tôi hiểu được thật sự trái tim mình dành cho ai.

Anh vẫn chưa đến. Hay là anh không đến?

Tôi thở dài, không đứng nữa mà đi lại phía hồ, tựa người vào lan can, soi mình trong làn nước hồ bằng bạc, phản chiếu lại ánh đèn chói lóa.

Có một mặt hồ yên ắng như thế... bỗng bị khuấy động bởi giọt nước mắt pha lê.

Trời đang rất lạnh, thế mà sao tôi chợt thấy ấm áp đến lạ!

Nhắm nghiền mắt lại, đôi môi tôi mỉm cười hạnh phúc:

- Anh đến rồi! Cuối cùng anh cũng đến rồi!

Bàn tay anh siết chặt vào tôi hơn, anh thì thào:

- Anh yêu em, Trúc à!

Tôi sững người... Đó... đó không phải là người tôi cần. Tôi đẩy mạnh anh ra:

- Triệu Văn! Sao anh còn chưa đi?

Triệu Văn vẫn không chịu buông tôi ra, thậm chí là càng riết lấy, làm tôi như muốn nghẹt thở.

- Anh yêu em. Anh không dễ dàng từ bỏ em như vậy được.

- Tôi không yêu anh. Tôi...

Tôi chưa kịp nói hết thì Triệu Văn đã khoá môi tôi bằng một nụ hôn ngọt ngào.

Mặc cho tôi dẫy dụa, Triệu Văn vẫn không buông tôi ra. Cho đến khi...

- Thằng khốn! Cô ấy không thích, sao mày dám ép hả?

Khắc Long đến, anh túm cổ Triệu Văn lôi ra, rồi giằng tôi lại phía anh.

- Mẹ kiếp! Thằng khốn! – Trông anh lúc này, giống hệt con mãnh thú đang muốn nuốt chửng con mồi Triệu Văn.

- Mày... mày nói lại tao xem! – Triệu Văn cũng cương lên.

Tưởng chừng như Khắc Long quyết “chơi” Triệu Văn đến cùng, thì ngay lập tức bị tôi ngăn lại, tôi ôm đầu, hét:

- Thôi! Đủ rồi!

Tôi thở hổn hển, từng đợt gió thổi qua làm tóc cứ bết vào miệng, vào gò má. Trông tôi tức giận vô cùng.

Triệu Văn nắm lấy tay tôi:

- Tùy em. Cho em cơ hội suy nghĩ, tối nay hãy gọi cho anh. – Nói xong, anh bỏ tay tôi ra rồi bước đi, từng bước không còn nhẹ như trên mây nữa mà nặng chình chịch.

Tôi cũng không có ý định đuổi theo, con người ấy không còn quan trọng với tôi nữa rồi.

Khắc Long đứng trơ người nhìn tôi, anh không bước lại gần, cũng không bước ra xa, không kéo tôi lại, cũng không đẩy tôi về. Anh nhìn tôi, nhìn vào đôi mắt đang sưng nước của tôi.

Tôi cũng nhìn anh, ánh mắt đau khổ vô cùng.

Cho đến khi nhận thấy mình không thể kìm nén thêm được nữa, tôi oà lên, sà vào lòng anh:

- Có phải là quá muộn rồi không? Có phải là quá muộn rồi không anh? Em sai rồi. Em sai rồi...

Anh cũng ghì tôi vào lòng, bàn tay anh vuốt lấy vuốt để mái tóc tôi, như thể mấy ngày qua là hàng chục năm trời dài đằng đẵng, như thể anh và tôi đã xa cách nhau một thời gian quá dài, như thể nỗi nhớ của anh là vô tận.

- Em xin lỗi. Em xin lỗi. Hãy tha thứ cho em. Em xin lỗi. Em...

- ...

Anh không nói gì cả, chỉ lặng lẽ ôm lấy tôi, đôi mắt nhắm nghiền.

Tôi sợ hãi, đẩy nhẹ anh ra để nhìn thẳng vào anh, ánh mắt đầy lo lắng:

- Sao anh không nói gì cả? Hay là anh không thể tha thứ cho em? Hay là... hay là...

Trông anh vô hồn lắm, gương mặt chẳng mấy may bộc lộ một chút cảm xúc nào. Trong khi đó, tôi vẫn nức nở, nghẹn ngào trong những giọt nước mắt dàn dụa.

- Em xin lỗi anh... Em xin lỗi anh...

Một lần nữa, anh ôm tôi vào lòng, anh nói mà tựa gào lên:

- Tại sao em cứ xin lỗi hoài vậy hả? Tại sao không nói rằng em yêu anh? Tại sao?

- Em... xin lỗi... em... yêu anh...

Luống cuống, tôi nín lấy cổ anh rồi nhướn chân, hôn nhẹ lên môi anh. Cảm giác như mắt anh hơi nheo lại vì đôi môi mặn chát, mang đậm dư vị của nước mắt.

Nụ hôn anh nóng bỏng như một ngọn lửa, sưởi ấm cả một trái tim nguội lạnh.

Vừa hôn anh vừa hỏi:

- Em có yêu anh không?

Những lúc ấy, tôi không đáp mà chỉ hôn anh... mãnh liệt hơn. Có lẽ, đó sẽ là câu trả lời tuyệt vời nhất chẳng?

.

“Đêm hôm qua ngủ quên trên vai anh đấy. Anh đưa em về nhà, sau đó về ngay. Đừng suy nghĩ lung tung nhé cô bé!”

Tôi tỉnh dậy và nhận ngay được mẫu giấy.

Tôi đánh mắt nhìn xung quanh rồi nhủ thầm: “Đúng là thế thật!”

Tối hôm qua tôi đã uống rất nhiều rượu, thậm chí là đã say, nhưng tôi vẫn nhớ như in những gì đã xảy ra. Nhẹ mồm cười, tôi cảm thấy yêu đời hơn bao giờ hết.

“17 cuộc gọi nhớ” – Tôi lấy tay bịt miệng, trời đất ơi, ai gọi cho tôi mà lắm thế này?!

Là “My darling” – Triệu Văn.

Đúng rồi, anh dặn tôi gọi cho anh để nói rõ mọi chuyện mà tôi lại quên mất, có lẽ nên xin lỗi và giải thích lại rõ ràng mọi chuyện hơn mới được.

Thế là, tôi lại ngồi bấm bấm điện thoại: “ Em xin lỗi. Em quên mất. Những chuyện tối qua có lẽ anh vẫn nhớ chứ? Chúng ta chia tay rồi. Và có lẽ sau này không nên liên lạc nữa thì tốt hơn. Nhưng dù gì, em vẫn mong chúng ta sẽ là bạn tốt của nhau. Ít nhất thì em cũng đã từng rất vui khi ở bên anh. Cảm ơn anh vì tất cả.”

“ Tại sao rời xa anh? Thăng Long hơn anh điểm gì? Nó bảo sẽ mua xe, mua nhà cho em sao?”

“ Em xin lỗi. Em đã từng sống với lối sống thực dụng như vậy. Nhưng giờ thì không anh à. Em yêu anh ấy thật lòng. Hy vọng anh hiểu cho em.”

“ Anh không từ bỏ.”

“ Là bạn thôi.” – Và đó cũng là tin nhắn cuối cùng tôi nhận cho Triệu Văn, ít nhất thì trong ngày hôm nay. Có lẽ phải cho anh thời gian để quên đi cái ý định sẽ quay lại với tôi ấy.

Tôi vừa nhắn xong thì ngay lập tức, một tin nhắn khác được gửi đến, nhưng thật may không phải là từ Triệu Văn, mà là Khắc Long.

“ Ngủ dậy chưa? Anh đang vòng xe qua đón em nè!”

“ Rồi! Rồi! Nhưng chưa thay đồ nữa. Chịu khó đợi em đi. Hehe.”

“ Ok. Ok. Lại phải làm hươu vậy, thưa tiểu thư!”

.

Lật đà lật đật, tôi chải lại mái tóc, thay bộ váy dạ hội, quăng nó vào thùng rác. Không phải là vì tôi thừa váy, thừa áo. Mà là do... đó là món đồ mà Triệu Văn mua cho tôi. Chỉ đơn giản là tôi không muốn giữ nó lại bên mình thêm một giây phút nào nữa.

Quần xanh, áo sơ mi trắng, thắt lưng màu đỏ, đôi xăng-đan trắng, mái tóc màu tím uốn mì tôm cột nhổng lên gọn gàng. Oa! Trông tôi năng động phết đấy chứ! Cái vẻ yếu điệu, thướt tha của mọi hôm đã bị tôi dẹp sang một bên. Đôi khi cũng cần phải thay đổi một chút.

Vác chiếc balô da màu nâu, tôi chạy ù té ra khỏi phòng, suýt chút quên khoá cửa.

Hôm nay anh lại chạy motor, nhưng là chiếc mới, trông sành hơn gấp bội.

- Xe đẹp quá!

- Những ngày rời xa em, anh chỉ biết đi lựa xe làm thú vui thôi đấy. – Anh cười, ôm hờ lấy hông tôi.

Mắt tôi ánh lên vẻ tỉnh ranh:

- Chứ không phải là “cưa cẩm” cái cô Ái My gì đấy sao?

Anh lắc đầu, đưa ngón tay trở lên, đặt giữa môi tôi:

- Không đâu. Cô gái đó, nói thật với em là anh chẳng còn nhớ mặt nữa. Anh mới quen cô ta trong buổi party đó thôi.

Mắt tôi xị xuống, phụng phịu như một đứa con nít đang hờn dỗi:

- Mới quen mà đã tình cảm đến thế sao?

Được thế, anh cười nắc nẻ:

- Có người ghen cơ à?

Tôi trề môi:

- Thôi! Mình đi học.

- Lên xe đi. – Anh tra chìa khoá vào rồi ghéech đầu ra hiệu.

Còn tôi thì vẫn đứng chôn chân như trời trồng:

- Thôi! Đi bộ đi. Em không muốn đi xe, anh à!

- Sao vậy Trúc?

Tôi cười ngượng:

- Em muốn chứng minh rằng... em yêu anh không phải vì tiền. – Lúc này thì tôi tỏ vẻ nghiêm túc hơn. - Anh hiểu không?

Anh thở dài, có lẽ là đang mệt mỏi do những suy nghĩ lòng vòng của tôi, hoặc cũng có thể anh lại chột buồn vì những chuyện trong quá khứ.

- Ủ. Nhưng đi xe em có được nhét vào túi thêm đồng nào đâu, mà bảo vì tiền chứ?

- Nhưng... chiếc xe này rất đắt tiền. Em không xứng đáng được ngồi lên nó. - Tôi lại giải thích một cách ngây ngô. Nhưng thề có trời, có đất, tôi nói thật lòng đấy, tôi không yêu anh vì vật chất!

Đến lúc này, có vẻ như anh hiểu, nếu nói thêm nữa thì cũng chỉ tốn thời gian thôi, chứ không thể khuất phục được đứa “cứng đầu” như tôi, anh rút chìa khoá ra.

- Vậy chắc anh phải chở em bằng xe đạp, hay là công em thì em mới chịu, phải không?

45. Chương 45

- Hahaha. Ai biểu anh ngốc chứ? Tự dưng chưa ai nói đã đề nghị công người ta làm chi! – Tôi cười phá lên, nụ cười tươi tắn, hồn nhiên như trẻ thơ, tuyệt nhiên không có chút giấu giếm.

- Ủ. Anh ngốc nên mới yêu em mà, cô bé ạ!

Tôi gục đầu vào vai anh, thì thầm qua từng lọn tóc con:

- Cô bé à? Em lớn rồi cơ mà!

Anh bỗng ngân câu hát, thay ột lời đáp thật đáng yêu:

- ...Đối với anh em vẫn là cô bé

Những nghĩ suy trong đầu còn non nớt

Chẳng lo ngày mai ngày sau đến

Còn mơ tình yêu sẽ như những giấc mơ nhiệm màu...

Sau đó, tôi cũng hát theo anh, từng lời hát cao vút, nhẹ nhàng của tôi cứ thể hoà quyện vào giọng hát đầy mê hoặc của anh:

- ...Tình yêu non nớt em dành nhỏ xinh và rất vô tư

Nụ cười em đó khi kề bên anh

Chỉ biết khóc khi mong nhớ anh thôi...

Anh công tôi đến tận trường, đúng hơn là tới tận cửa lớp.

Thực ra thì tôi cũng có bảo anh cho tôi xuống, vì tôi cũng ngại lắm! Nhưng mà sau đó, anh đã nói cho tôi hiểu rằng, việc thể hiện tình cảm khi yêu là lẽ đương nhiên, không có gì phải đáng xấu hổ.

Thế là, tôi quay ngoắt sang tự tin ngay. Được anh yêu như thế này, còn điều gì tuyệt hơn chứ?

Tôi vừa ngồi vào chỗ, thì đã nghe thấy tiếng Đan Quỳnh:

- Vậy mà cứ tưởng Trúc đau chân.

Tôi nhét ba lô vào hộc bàn, môi khê cong lên:

- Đau chân?

Quỳnh nói, giọng chậm rãi:

- Thì thấy có người phải công đi học.

Tôi “à” lên một tiếng rồi đáp trong tiếng cười:

- Hạnh phúc tí chút ấy mà!

- Vậy tớ cũng phải bảo anh Hiếu Thiên công mới được. – Quỳnh đáp, trong âm điệu hoan hỉ không kém gì tôi.

- À! Hoá ra cậu và anh Thiên...

- Ừ. Anh ấy nhận ra rằng, anh ấy yêu tớ, không phải cậu.

Tôi muốn nhỏ dối diện với sự thật, chứ không lấp lửng để thể hiện mình là kẻ chiến thắng. Tôi nghinh giọng:

- Không phải. Anh ấy nhận ra rằng, anh có thể quên tớ và đến với cậu.

- Cậu nói đúng. Tớ không phủ nhận. Nhưng mà... nghe nói cậu với gã đại gia Triệu Văn gì đấy cặp bồ với nhau. Thế sao hôm nay lại...

- Cậu can thiệp hơi sâu rồi đấy. – Tôi gằn giọng. Lúc này, không phải tôi chơi trò ích kỷ, mà chỉ là tôi nhận thấy Đan Quỳnh bây giờ nói chuyện với tôi như kiểu muốn soi mói, muốn moi móc thông tin, chẳng khác gì bọn “chó săn” chuyên đồn bậy đồn bạ ở trường. Nhưng mà con người ai chả có lúc nông nổi và đổi thay? Tình yêu đã làm nhỏ quá mù quáng. Giống như tôi, bị đồng tiền làm cho quay quắt. Và có lẽ, rồi sẽ có ngày nhỏ nhận ra mình đã làm sai điều gì đó, hối hận, dằn vò và lại tiếp tục đổi thay, lẽ dĩ nhiên là theo một chiều hướng tích cực. Hay chẳng đó đã là quy luật của đất trời?

Nhưng dù thế nào, tôi vẫn mong Đan Quỳnh được hạnh phúc. Đó là lý do tại sao gần đây, có mấy lần tôi chạm mặt Hiếu Thiên ở sân trường, nhưng cố tình lơ đi, hoặc không lơ được, thì đứng lại chào vài ba câu cho có lệ, rồi bỏ đi ngay.

Đan Quỳnh nhún nhá giọng:

- Tuỳ cậu thôi. Cả trường đang sốt ầm ầm lên vì chuyện cậu chia tay Khắc Long, nhảy qua bồ Triệu Văn mà lại tay trong tay với Khắc Long. Cậu không tính đính chính lại mấy tin thất thiệt này sao?

Tôi nhún vai cho qua:

- Đó là nguồn tin chính xác. Đính chính làm gì chứ?

Mình Trúc của bây giờ sẵn sàng đổi đầu với dư luận.

Mình Trúc của bây giờ sẵn sàng làm tất cả vì yêu.

.

Ra về, anh đợi tôi ở ngoài cổng trường. Mà chẳng phải chỉ mình anh, mà thêm cả chiếc motor nữa.

- Em không thích đi motor mà... - Mặt tôi lại ỉu đi như bánh bao chiều.

- Vậy anh đi đổi ô tô nhé? – Anh nói, mắt sáng rực.

Tôi đẩy người anh ra, môi cong lên, nửa đáng yêu, nửa đanh đá:

- Xì! Ừ có giỡn!

- Thế lại thích tôi công tiểu thư nữa chứ gì?

Tôi bụm miệng lại giấu nụ cười, giả vờ đàng hăng:

- E hèm. Tiểu thư ra lệnh, cất xe, đi bộ, huề vốn!

- Ok. Ok. Đi bộ thì đi bộ. – Anh gạt đầu cái rụp, sau đó, tôi vẫn nghe thấy anh nói, tuy là rất nhỏ. – Miễn sao là được ở bên em.

.

Khắc Long nắm tay tôi đi trên con đường dài được phủ một màu hoa sữa trắng ngần, đượm hương thơm ngát.

Hơn bao giờ hết, chúng tôi hạnh phúc khi ở bên nhau, khi có nhau, khi tin tưởng nhau.

- Bây giờ mình đi đâu? – Anh hỏi.

Tôi đáp ngay:

- Đi ăn.

- Em thích ăn ở đâu? Món Nhật, Trung, Hàn, Pháp hay...

Chưa để anh kể hết các món ăn từ 5 châu 4 biển, tôi gạt chúng sang một bên:

- Xa xôi quá. Đi ăn bánh cuốn Việt Nam thôi!

- Bánh cuốn? – Có lẽ anh đã rất ngạc nhiên khi thay vì Sushi, mì Ý hay Pizza, tôi lại chọn món quá đỗi bình dân này.

Thực ra thì tôi đã suy nghĩ kĩ càng trong cả mấy tiết học rồi. Thế nên, tôi không có ý định thay đổi nữa, giọng chắc nịch:

- Ủ. Bánh cuốn.

- Có gì ngon đâu chứ?

Tôi ngẩn người ra, từng ngón tay lại xoè ra khi một nguyên liệu được vang lên:

- Bánh cuốn có vị ngọt của thịt ba chỉ, có rau sống xanh, có dưa leo thái mỏng mát dịu quyện với có khế vị chua chua, thanh thanh, chấm với nước mắm ớt tỏi...

Anh xua tay ra hiệu “xì-tốp”:

- Thôi được rồi! Anh đang đói lắm đây này, em kể một hồi là dạ dày anh hết co bóp nổi mắt!

Thật nhanh chóng, chúng tôi tạt vào một quán bánh cuốn bình dân đậm chất Việt.

- Anh lau đĩa đi! – Tôi dựa người vào chiếc ghế nhựa, bắt đầu ngồi sai vặt.

Anh lừ giọng:

- Em là con gái, đi ăn thì phải lau đĩa cho người khác chứ. Huống hồ anh là người yêu em.

- Để cho công bằng thì mình “oản tù tì” vậy. – Tôi chép miệng rồi bắt đầu huơ huơ bàn tay trắng nõn của mình ra.

- 1... 2... 3...

Tôi ré lên:

- Yeah! Lau đĩa đi! Lau đĩa đi! “Số phận định đoạt” anh lau đĩa là phải lau đĩa!

Anh vội vàng đưa tay mình bùm lấy cái loa của tôi:

- Em bé cái miệng thôi. Vào chỗ này là anh đã ngại lắm rồi đấy, biết không hả?

Tôi cộp cộp hai hàm răng lại vào nhau:

- Bỏ tay ra! Không là cắn bây giờ!

- Cho em cắn đấy! Cắn đi! – Anh héch mặt, cái điệu thách thức trông khó ưa đến chết!

- Đó là anh nói đấy nhé! – Tôi cười khà khà, hàm răng bóng loé sáng, đôi mắt như hoá đỏ, hệt như ma cà rồng. – Chuẩn bị có thêm thịt cuốn bánh tráng rồi! Hi hi!

- Aaaa.... Đau anh! – Khắc Long gào lên, mặt giận dữ, thu tay về.

- Hí hí. – Tôi cười hích hích. – Cho chừa!

Anh quay mặt đi:

- Chừa cái gì mà chừa! Đau chết rồi đây này!

Aishi! Anh giận tôi mất rồi. Thế nên, tôi tìm cách cầu hoà ngay, tôi làm vẻ mặt cún con:

- Thôi mà! Xin lỗi mà! Đừng giận mà! Biết lỗi rồi mà! Lát mua kẹo à!

Sau đó, tôi nắm lấy tay anh, đưa lên miệng, thổi thổi.

- Phù! Phù! Hết đau này! Hết đau này!

46. Chương 46

Rời khỏi tiệm bánh cuốn, chúng tôi quyết định đi kiếm món nước gì uống át. Trời trưa oi bức, nóng quá mà!

- Em thích uống gì? – Khắc Long khoác vai tôi, hỏi.

Tôi nheo mắt:

- Sao lại hỏi em?

Môi anh khê đưa ra, trông “ghét” vô cùng:

- Chứ anh quyết định, em lại không đồng ý thì sao.

Tôi nghiêng người qua, nghiêng người lại, giọng cũng đu đưa theo từng nhịp của cơ thể:

- Vậy lần này em cho anh chọn vậy!

Khắc Long reo lên:

- Thật không? Vậy thì mình...

Tôi cười toe:

- Đi uống nước mía đi!

Anh nổi quạu:

- Em ăn gian!

- Thế có đi không? - Mắt tôi mở to tròn, mũi hơn chun lại, môi hơi dểnh ra, trông ngổ cực.

Anh đưa tay xoa, à không, là vò đầu tôi, sắp đó kẹp đầu tôi lại:

- Đi thì đi!

- Á! Á! Bỏ em ra...

.

Tại quán nước mía ven đường.

- Chúng ta cứ đi giữa trời nắng thế này, em sẽ ốm mất! – Khắc Long nhăn mặt, đưa tay xoa mái tóc nóng hổi vì bị nắng thiêu của tôi.

- Em cũng thấy mệt. – Tôi nói, và hút thêm một ngụm nước mía.

- Lát nữa anh gọi taxi đưa em về. Em mà bị bệnh thì chỉ có anh khổ thôi.

Gương mặt anh hiện rõ sự lo lắng, trong khi đó tôi vẫn tỏ ra dửng dưng:

- Bị bệnh càng sướng. Có người chăm sóc nè!

- Ai chăm sóc cho em?

Tôi đáp như thể đó là điều hiển nhiên:

- Anh.

Anh gõ nhẹ đầu tôi, giọng nói vẫn tràn đầy âu yếm:

- Mơ đi!

Tôi bặm môi:

- Mơ hay thật?

Anh vội vàng:

- Thật! Thật! Thật!

Tôi cười nghiêng cười ngả:

- Haha. Anh là đồ yếu tim, mới hù một xí mà mặt đã xanh lè kìa!

Anh héch mũi:

- Mặt anh xanh hồi nào?

Tôi nhún người qua lại, trông cái điệu kênh kiệu vô cùng:

- Hồi này!

- Hồi nào?

- Hồi này!

- Hồi nào?

- Hồi...

.

Khắc Long.

Sau khi rời khỏi quán nước mía, tôi bắt xe taxi đưa Minh Trúc về nhà, em muốn đi chơi với tôi thêm nữa. Nhưng tôi viện cớ bận và không đồng ý. Có lẽ, giữa chúng tôi như vậy là đủ rồi. Một ngày hạnh phúc thế này, là ước nguyện cả đời của tôi. Tôi không dám đòi hỏi gì nhiều. Chỉ mong em có thể rời xa tôi và lại đi tìm một tình yêu mới.

Tôi không thể sống ích kỷ như vậy được. Em cần có một người bạn trai, một người chồng tốt. Có thể người đó không yêu tôi bằng em, nhưng ít nhất còn có thể sống với em đến trọn đời. Còn tôi, khi nào sống, lúc nào chết tôi còn không rõ nữa là....

Khoảng cách giữa sự sống và cái chết đối với tôi bây giờ rất mong manh, mong manh và mong manh.

Điện thoại tôi lại reo lên. Có lẽ lại là cái lũ đàn em lăm chuyen chứ gì? Đánh nhau thì tự xử cho rồi, lúc nào cũng ráng kêu tôi vào với lý do là cho yên tâm.

- Alo! Thằng nào lại gây chuyện rồi đó hả? – Tôi hét oang.

- O... Anh Long.

Đầu dây là giọng con gái, nghe ngọt lựng.

Vội vàng, tôi đưa máy ra xem, thì ra không phải là cái lũ ăn bám mà tôi tưởng.

- Mai Thư hả em?
- Vâng, là em. Mà sao anh quát dữ vậy?
- Anh tưởng mấy thằng lại gọi anh đi đánh nhau ấy mà. – Tôi xuề xòa đáp. – Mà thôi, em có chuyện gì thì nói nhanh đi nào.
- Mai Thư lấp lửng:
- Em nghĩ... có một điều anh cần biết. Em có thể gặp anh ở đâu?
- Giờ anh cũng đang rảnh... và cũng đang chán đời. Vào bar uống vài ly nhé? – Nói rồi tôi chợt rút lời lại. – Thôi, vào quán café nào đó cũng được. Anh cũng mệt rồi.
- Vâng. Anh chọn đi ạ.
- Em đang ở gần đâu thì tới chỗ đó đi, anh đang đi taxi nên không sao đâu.
- Hoàng Hạc hen?
- Ok.

.

Hoàng Hạc café.

- Em có chuyện gì thì nói đi. Café cũng đã gọi, anh cũng đã uống một ngụm. Em nói đi kéo anh lại tò mò mà suy đoán linh tinh. – Tôi nói bằng giọng điềm đạm, mà hình như từ ngày tôi mất Minh Trúc đến giờ, tôi đã trở thành người như vậy, dù cô ấy đã trở lại bên tôi.
- Em sẽ không để anh chờ lâu đâu. – Mai Thư mỉm cười rồi lấy ra từ trong giỏ xách chiếc điện thoại màu hồng nữ tính.
- Em định khoe anh điện thoại? – Tôi ngoác miệng ra hỏi, đầy ngạc nhiên.
- Anh cứ đùa! Cái điện thoại “cùi nhách” này, em sao dám khoe với anh. – Cô vừa nói, vừa bấm bấm, cho đến khi đến đúng chỗ cần tìm, cô mỉm cười rồi quay sang tôi. – Anh nghe đi.
- Mai Thư à... Anh có chuyện muốn nói với em.

Á à. Đó là giọng của Triệu Văn.

- Vâng, có gì anh cứ nói.
- Em biết chuyện anh và con bồ mới của Khắc Long chứ?
- Em biết.
- Vậy em có biết tại sao anh lại làm vậy không?
- Đến đoạn này thì chợt lảng đi một lát, tôi đoán là Mai Thư vừa lắc đầu.
- Không biết à? Vậy nếu anh nói ra... em sẽ không ghét anh chứ?
- Anh nói đi.
- Vì... mối thù xưa đấy. Vì em đấy... Anh muốn trả thù hấn. Nên đã vờ thích con Trúc ấy, nào ngờ, anh tán nó đổ thật.
- Anh nói với em những điều đó để làm gì?
- Vì anh còn yêu em... Anh chỉ yêu mình em thôi, Thư à. Anh muốn bỏ con Trúc. Anh muốn bỏ nó. Khi đó, em sẽ về bên anh chứ?

Đoạn thu âm ấy dừng lại tại đó.

Và nụ cười của tôi chợt tắt cũng tại đó.

“ Là vì... Triệu Văn muốn bỏ em, nên em mới muốn quay lại với anh sao? Em... em đối xử với anh như một món đồ chơi cũ vậy sao? Có đồ mới, em gạt bỏ anh. Khi đồ mới hỏng, em lại đến tìm anh.

Và kể cả thế, anh cũng đã rất hạnh phúc, em à... Sao em nở chà đạp lên cái niềm hạnh phúc nhỏ nhoi ấy của anh?

Anh biết, anh là kẻ có H, mang trong mình căn bệnh AISD thế kỷ. Và anh biết, anh không xứng đáng với em. Chính vì vậy, dù yêu em đến thế nào, anh cũng không nghĩ rằng mình sẽ đi cùng em đến tận cuối đường đời. Nhưng mỗi giây, mỗi phút, mỗi giờ,... được ở bên cạnh em, anh luôn tự hứa với bản thân mình rằng sẽ không bao giờ làm em buồn, làm em thất vọng, mà sẽ yêu thương em, đem lại hạnh phúc cho em.

Anh sẽ rời xa em – đó là điều tốt đẹp cuối cùng mà anh có thể đem lại cho em. Và dù anh còn sống, hay đã chết, anh vẫn sẽ luôn cầu chúc em tìm được một tình yêu đích thực, chúc em hạnh phúc.”

47. Chương 47

Tình chỉ đẹp khi còn dang dở?!

Minh Trúc.

Bỗng dưng, tôi có cảm giác như có một nỗi đau nào đó đang đè nặng lên bản thân mình. Không phải là nỗi đau, mà là sự lo lắng, bồn chồn, như thể sắp có chuyện gì không hay xảy ra ấy.

Ngồi một chỗ càng thêm chồn lòng, tôi đứng dậy đi lại, đắn đo một hồi rồi mới lôi điện thoại ra gọi cho anh.

“ I hate myself for loving you...”

Tôi vẫn nghe thấy tiếng nhạc chờ của anh. Được đoạn nửa phút sau thì chỉ còn nghe tiếng tút dài.

Tôi bấm recall gọi thêm lần nữa, trong lòng lại thêm lo lắng. Chẳng hiểu sao tôi lại có cảm giác như vừa có chuyện gì không hay xảy đến với anh.

“ I hate myself for loving you... tút...tút...tút...”

Và lần thứ 3, thì tôi không nghe thấy nhạc chờ hay tiếng tút dài đáng ghét như vậy nữa. Mà là... một âm thanh còn đáng chán hơn.

“ Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”

Vậy là... anh đã tắt nguồn. Anh đang bận hay là không muốn nhận điện thoại từ tôi?

Chắc là lại đi nhậu với anh chàng đầu trọc Nam Phong rồi. Lần nào tôi đi chơi, đi bar với Khắc Long mà chẳng gặp Nam Phong chứ.

Nghĩ vậy, tôi vội lục lại trong danh bạ, hi vọng mình đã kịp lưu số của hắn.

- Alo! Có phải số của anh Nam Phong không ạ?

- Phải. Con nào đấy?

Nghe thấy giọng nạt nộ đầy thô lỗ ấy, tôi bỗng chốc run bần bật:

- Ó... em... em là Trúc, bạn gái anh Long.

- Á. Chẳng phải em chia tay nó rồi sao?

Tôi chưng hửng:

- Không. Bọn em mới quay lại mà, anh chưa biết sao?

Hắn đổi giọng ngọt ngào rất nhanh:

- À ờ... chưa em à. Nãy cho anh xin lỗi nhé, anh đâu biết em gọi.

- Dạ vâng. Không sao ạ. Em gọi là muốn hỏi xem...

Chưa đợi tôi nói hết, hắn đã chen ngay vào họng tôi, làm tôi một phen ló ngó:

- Muốn hỏi thằng Long đi đâu phải không? Nãy anh cũng gọi nó đi chơi nhưng nó tắt nguồn. Vậy mà anh tưởng nó đi hú hí với em nào rồi chứ. Thật chẳng ra làm sao cả! – Nam Phong tuôn một tràng. Cũng may là chỉ nói chuyện qua điện thoại, chứ không chắc tôi cũng được ngắm mưa miễn phí rồi.

Tôi ủ rũ:

- Em gọi... xong anh ấy mới tắt nguồn đấy ạ. Giống như là tránh mặt em...

Hắn đưa giọng an ủi:

- Chắc em nghĩ xa quá đó thôi. Anh lại nghĩ là nó bận.

- Vâng... em cũng hi vọng thế. – Tôi vừa dứt lời thì nghe hắn reo lên:

- A! Khắc Long đang gọi vào máy kia của anh, để anh hẹn cho hai đứa gặp nhau nha? – Hắn tỏ ra nhiệt tình.

- Vâng ạ! Nhưng anh đừng nói vội. Anh hẹn anh ấy ra quán bar uống rượu đi. Và đừng nói là em sẽ đến. Sau đó anh nhắn cho em địa điểm nhé!

- Ok, em gái!

- Cảm ơn anh.

Tôi cúp máy rồi quay sang gọi điện cho Khắc Long ngay.

- Tút... TUT...TÚT...

Máy bận. À! Đúng rồi. Là Nam Phong đang gọi cho anh. Vậy nên tôi tranh thủ thay đồ, sau đó lại cầm cái điện thoại ngay.

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”

Lúc này thì tôi cảm thấy cáu thật sự. Trời đất ơi! Vậy là anh cố tình tránh mặt tôi chứ chẳng phải bận bịu gì cả. Liên lạc với Nam Phong, mà không liên lạc với tôi...

Hay là... từ trước đến giờ, anh luôn lừa dối tôi chứ không phải tôi lừa dối anh?

Hay là... anh không yêu tôi thật lòng và để tôi như con ngốc cứ xoay đi rồi xoay lại?

Hay là...

Tôi không thể kìm lòng cho đến cái “hay là” thứ 3 này nữa, tôi gọi cho Nam Phong ngay.

- Sao rồi hả anh?

- Anh đang định nhắn tin cho em thì em gọi...

Tôi phát cáu bởi cái lối nói cà rề khoa trương ấy:

- Anh nói nhanh lên!

- Quán cũ thôi em, Melody Bar.

- Vâng... em đến ngay... - Tôi lật đật lật đật, vừa nói vừa vơ lấy đôi giày và chiếc túi xách.

- Nhưng mà Khắc Long đến đó từ trước rồi, em ạ. Có vẻ như cậu ấy đang giải sầu bằng rượu...

- Vâng, vâng, vâng. Cảm ơn anh. – Tôi nói vội rồi chạy xộc ra khỏi phòng, quên cả khoá cửa, nhưng cũng chẳng buồn quay lại khoá.

Tâm trạng tôi rối bời.

Con tìm tôi rồi bởi.

- Bác tài! Bác làm ơn lái xe nhanh nhanh giùm cháu!

Tới nơi, tôi chạy xộc vào ngay.

- Cô ơi! Tiền.

- Dạ vâng. – Tôi phải chạy ngược trở lại, móc ví tiền ra trả.

Quả thật, càng vội vàng, nóng lòng thì con người lại càng dễ mắc sai phạm. Cứ làm mọi việc một cách chậm mà chắc, có khi lại còn nhanh chóng giải quyết được vấn đề hơn.

Chỉnh sửa lại mái tóc, cố len mình tránh khỏi những ánh nhìn soi mói, tôi bước vào quán bar, dáo dác tìm một hình bóng.

Khắc Long đang nằm vật giữa chiếc nệm salon. Xung quanh anh là mấy gã con trai và một đám... gái điếm.

Dù rằng đây là khu tách biệt với sàn nhảy, mấy ánh đèn nhấp nháy hay tiếng nhạc rầm rộ không thể kéo đến tận đây đến mức gây inh đầu, nhức óc. Nhưng sao tôi thấy choáng váng quá.

Đứa con gái mặc đồ ngắn cũn cỡn, thậm chí nhìn còn tệ hơn cả bikini, một tay rót rượu, một tay vòng qua người anh...

Tôi nhìn mà thấy đau, đau ghê gớm.

Thì ra... cái tình yêu mà tôi nghĩ là chân thật hay chân thành gì đấy... đều vô nghĩa, đều không tồn tại. Thật đáng ghê tởm!

Haha. Nực cười! Nực cười quá! Trông tôi có giống con hề không. Đứng cảnh nhìn người mình yêu phê phờ cùng gái...

Nước mắt tôi ứa ra, mặn chát.

Nam Phong từ đâu vội vàng chạy lại:

- Anh xin lỗi. Anh không nghĩ rằng...

Tôi hất tay hất ra, lệ vẫn rơi và tiếng nấc vẫn vang lên khe khẽ.

Nam Phong bước từng bước giận dữ lại phía Khắc Long:

- Thằng khốn kia! Minh Trúc đến rồi kìa!

Ban này, tôi còn thấy anh say khướt, thế mà nghe Nam Phong quát, anh đứng bật dậy, đưa mắt nhìn sang trái, sang phải rồi dừng lại khi nó chạm được đến hình ảnh một cô gái tóc tím, mang bộ váy trắng thanh khiết, đôi tay buông thõng như đã đánh mất thứ gì, và gương mặt đỏ lựng trong nước mắt.

- Trúc... - Đôi môi anh run rẩy.

Tôi mỉm cười với anh, nụ cười hiền lành, lung linh như những hạt pha lê trong sáng. Và có lẽ, đó cũng là nụ cười cuối cùng tôi dành cho anh. Tất cả mọi thứ trong tôi giờ chỉ còn là một đồng hồ nát... không hơn không kém.

Đầu tôi chúc xuống, bàn chân lê từng bước về phía cửa, một nhòai.

- Khắc Long! Mày đi. Ờn hay sao mà không đuổi theo hả?

- Mặc kệ cô ta đi.

48. Chương 48

Ông trời khóc.

Ông trời nạt nộ

Ông trời gào thét.

Mưa...

Sấm...

Chớp...

Và lạnh giá.

Thật cô quạnh!

Tôi không còn để ý cả cơ thể mình đang thấm đẫm nước mưa nữa. Vì bây giờ, tôi chỉ còn biết đến việc dốc toàn sức lực cuối cùng còn sót lại, để chống chọi với nỗi đau đang xuyên thủng trái tim mình.

Nước mưa giàn dụa khiến tôi không còn phân định nổi đâu là nước mưa và đâu là nước mắt nữa. Giọt nào cũng đắng nghét, đắng đến tận trái tim.

Và rồi...

Tôi gục ngã.

Tôi biết mà, tôi biết mình sẽ ngã mà. Tại tôi yếu đuối quá... Chân tôi bị trầy, máu tứa ra, thấm vào tà váy trắng ngần.

Giá như có một ai đó...

- Em thật là... Tại sao lại để cho bị ngã cơ chứ?

Tôi nấc lên nghẹn ngào:

- Khắc... Khắc... anh... anh...

Anh không nói gì cả, chỉ lẳng lặng ngồi xuống, nắm lấy hai tay tôi, đặt vào bờ vai anh rồi công tôi dậy. Tôi cũng không phản ứng lại, chỉ tựa nhẹ vào cơ thể của anh, để cảm nhận hơi thở ấm nóng trong làn mưa lạnh lẽo.

Anh đưa tôi đến một quán café gần đó, ít nhất cũng là để trú mưa và hong khô cơ thể.

- Vậy là sao? – Tôi nói, không còn chút cảm xúc.

- Sao là sao? Ý em là gì? – Anh cũng đáp bằng giọng nhạt thếch như tôi.

Tôi cố gắng kìm chế cho từng lời nói của mình không bị lạc đi:

- Anh tránh mặt em và rồi... những chuyện em đã thấy ở quán bar...

Anh se sắt:

- Vậy thì em hãy trả lời cho tôi... tại sao em có thể sống hời hợt như vậy? Triệu Văn bỏ em, nên em quay lại với tôi? Hay em cảm thấy giá trị lợi dụng của cậu ta không còn nữa?

Mặt tôi tái nhợt đi:

- Anh... anh nói gì lạ vậy?

- Vậy thì tôi cũng nói thẳng với em, tôi hết giá trị cho em lợi dụng rồi. Ba mẹ tôi không chu cấp tiền nữa, tôi phải tự kiếm mà sống thôi. Em muốn kim cương, hột xoàn hả? Không có nữa đâu em à... Một thằng chẳng còn sống được bao lâu thế này, ba mẹ nó sẽ không đại gì quảng tiền mà biết chắc rằng sẽ chẳng có một đồng lãi nào đâu!

Đầu óc tôi quay cuồng trong từng lời nói cay độc của anh.

- Anh nói sao? Không sống được bao lâu... anh nói sao... anh...

Giọng điệu của anh trở nên gượng gạo:

- Tóm lại là... tôi không chấp nhận cái việc, cô – cô lừa dối tôi như vậy, tôi biết rằng vì thằng Văn nó bỏ cô, nên cô mới ngoảnh đầu lại với tôi. Và tôi cũng vờ như mình cần cô lắm, để xem cô trơ trên đến mức nào. – Anh cười ha hả một cách tàn độc. – Chứ thật ra, tôi đã quên cô từ cái lúc cô bỏ tôi mà chạy theo cái thằng chẳng hơn gì tôi ấy rồi. Cô nghĩ... cô dễ dàng nhận được sự tha thứ như vậy sao? Haha... Không bao giờ!

- Cảm ơn anh... vì tất cả. – Tôi mỉm cười, một lần nữa tôi lại tự chứng minh mình là con ngốc.

Nói đoạn, tôi đứng dậy và chạy thẳng ra ngoài, dù trời vẫn mưa xối xả.

.

Về đến nhà, tôi chẳng buồn thay đồ mà ngã gục xuống giường, thiếp đi một giấc thật lâu nhưng lại chẳng tròn giấc vì hình ảnh anh cứ hiện lên trong đầu tôi một cách dai dẳng, tôi càng cố xua đi thì nó lại càng đến.

Phải để tâm hồn bé nhỏ này bị cào xé, anh mới vui?

Choàng tỉnh giấc, chợt nhận ra một việc mình phải làm, tôi gọi cho Nam Phong.

- Anh Nam Phong...

Một tháng sau...

Khắc Long

Vậy là đã gần 1 tháng kể từ ngày Minh Trúc bỏ đi, cô xin nghỉ dài hạn ở trường học và rời khỏi thành phố này. Tôi thực sự không nghĩ Trúc lại bị tác động mạnh đến thế... chỉ vì tôi. Rõ ràng... cô ấy đã yêu tôi rất nhiều.

Nhưng đó chỉ là những suy nghĩ ban đầu của tôi thôi. Vì sau đó... tôi biết được một chuyện từ Nam Phong. Dù biết rằng điều đó là tốt cho Minh Trúc nhưng sao tôi vẫn đau.

- Anh nói sao? Minh Trúc đã gọi điện cho anh và...

- Và... anh... anh đã lỡ nói với cô ấy rằng chú mày mắc bệnh AIDS...

- Anh... anh... anh bị... - Tôi đang định ch...ừi Nam Phong thì hần vội ngăn lại.

- Thôi nào! Tại con bé cứ gọi điện hỏi, tại sao chú mày nói rằng sắp chết... gì gì đấy đấy... Anh biết không giấu được nên mới đành nói ra. Mà chẳng phải, chú mày muốn nó rời xa chú mày hay sao? Anh nói điều đó ra, chẳng phải nó đã sợ quá mà chuồn khỏi đây rồi cơ à? Nó mà yêu thương gì mày chứ?

Tôi nổi quạu, ngồi thụp xuống:

- Anh thôi đi. – Sau đó, giọng tôi bỗng trầm xuống hẳn. – Mà có thật là như vậy không? Minh Trúc cũng vì biết chuyện “kinh thiên động địa” đó nên mới bỏ đi à?

Nam Phong vỗ vai tôi bồm bộp:

- Đúng vậy. Mà anh nghĩ mày đừng nên buồn. Con người bạc bẽo như vậy, không đáng ày yêu. Tin vào đàn bà, chỉ khổ thôi Long ạ!

Ngày ngày, tôi sống trong nỗi đợi chờ và nhung nhớ.

Đã có lúc trong vô thức, tôi gọi tên cô ấy trong mơ.

Đã có lúc trong vô thức, tôi lao đi kiếm tìm hình bóng của cô ấy.

Đã có lúc trong vô thức, tôi ngỡ như quên được cô ấy... nhưng kết quả là gì? Chỉ là những giọt nước mắt mặn chát rơi.

.

Minh Trúc.

Tôi đã trở lại thành phố sau một tháng phụ giúp mẹ làm việc ở quê. Tôi nói với mẹ rằng nhà trường cho nghỉ lễ, chứ nếu nói rằng... tôi rời khỏi thành phố là vì “tình yêu tình báo” thì chắc bà sẽ shock lắm. Và cũng thật may rằng bà không nghi ngờ điều đó một chút nào, có lẽ niềm tin của bà luôn đặt ở tôi.

Thời gian qua tôi đã trốn tránh mọi thứ, và bây giờ là lúc tôi đối mặt với chúng.

Với tình yêu chân thành của mình, tôi hiểu, mình có thể vượt qua tất cả mọi thứ.

Tôi mỉm cười và gọi điện cho người đó...

- Alo! Chào Triệu Văn! Em – Minh Trúc đây!

- Oh! Trúc! Thật là ngạc nhiên quá! Em gọi cho anh đấy ư?

- Em thực sự rất nhớ anh đấy!

Anh trả lời, trong chất giọng trầm ấm nay lại vang vang một niềm hạnh phúc:

- Em đừng đùa. Mai Thư đang ở đây nè.

Thực ra đâu cần anh phải nói, này giờ tôi cũng nghe thấy tiếng rình rích của cô bạn hoa khôi ấy rồi.

- Anh yên tâm. Em cũng biết chuyện hai người rồi mà, cô ấy đã nhắn tin với em.

Anh “à” lên một tiếng:

- À! Hoá ra là vậy. Mà sao dạo này em mai danh ẩn tích kín kẽ thế hả?

- Em mà lì! – Tôi nghênh ngáo.

- Anh hỏi nghiêm túc mà, giỡn hoài nha!

Tôi ngượng ngịu:

- Thì em có chuyện... mà cũng vì chuyện đó nên hôm nay em mới gọi cho anh đây.

Anh vờ lên giọng, tỏ vẻ rất khắt khe:

- Á à! Thì ra là cô có chuyện nên mới nhờ đến tôi chứ gì?

- Hi hi. Lâu ngày không gặp, trước hết là hỏi thăm, sau đó em mới nhờ vả chứ có nhờ suông đâu nào!

- Ủ. Được rồi. Thế cô bé nhờ gì, cứ nói ra cho anh, giúp được thì anh giúp.

- Vâng. Anh có thể hẹn anh Long đến một nơi được không?

- Ở đâu vậy em?

- Một nơi thật vắng... chỉ có hai người. Được chứ anh?

Được đà, Triệu Văn chọc tiếp:

- Hai anh chị định tình cảm phải không? – Nhưng sau đó, có vẻ như là anh nhớ ra giữa tôi và Khắc Long đã có chuyện. – Uả mà chẳng phải... hai người...

- Chuyện đó mọi người sẽ rõ ngay thôi. – Tôi nằn nì. - Anh nhớ giúp em nhé! Rồi nói cho em địa điểm luôn...

- Thế em muốn gặp bao giờ?

Tôi mân mê mấy đầu ngón tay, đôi mắt đắm chiêu suy nghĩ:

- Hiện tại em cũng về lại thành phố rồi... em muốn gặp anh ấy càng nhanh càng tốt, có được không?

Anh đáp một cách chắc nịch:

- Ok, cô bé! Anh và Thư sẽ giúp em.

- Cảm ơn hai người. Yêu hai người. – Tôi ranh ma. - À, yêu anh nhiều lắm. Hahaha... Ghen đi nhá Mai Thư!

Tôi còn ráng đùa giỡn một lát, sau đó mới chịu cúp máy.

Oa! Nhẹ lòng quá! Vậy là điều mà tôi mong mỏi suốt cả tháng qua cuối cùng cũng đã đến rồi.

Tôi phải nói cho anh biết, tại sao tôi rời khỏi đây...

.

“Thảo nguyên xanh vùng ngoại ô cách thành phố 2km về hướng đông.”

Tôi nhớ rõ mồn một lời của Triệu Văn là như vậy. Nhưng lẽ tất nhiên, anh không vô tâm đến mức quảng cho tôi chút thông tin ít ỏi này, anh còn cho người chở tôi đến đó nữa cơ. Anh thật là tốt. Dù trước đây anh đã lợi dụng tôi để đạt được mục đích của mình, nhưng tôi không trách mà ngược lại, tôi phải cảm ơn anh, vì nhờ có anh, tôi mới nhận ra được tình cảm chân thật của mình đặt ở nơi chốn nào.

Thảo nguyên tràn ngập một màu xanh, xanh của cỏ, một màu vàng, vàng của nắng, một mùi hương mát dịu, mát dịu của cỏ, của đất trời, của trái tim màu đỏ luôn căng tràn sức sống. Dù không được ở bên nhau suốt một tháng ròng, nhưng tình cảm không hề phai nhạt, thậm chí, đó còn là thử thách, vun đắp cho tình yêu thêm đẹp.

Ngày hôm nay, tôi sẽ biết tình cảm của anh, sau một tháng, anh có còn yêu tôi không? Liệu thời gian có mài mòn đi cái tình cảm ấy?

Đây là lần đầu tiên, tôi chờ đợi mà cảm thấy hạnh phúc như vậy. Tôi quý giá cái thời khắc này. Quả thật là rất đáng trân trọng! Thật tuyệt vời!

- Sao lại là em?

Trái tim tôi bỗng chốc đập liên hồi, thật mạnh, hệt như nó muốn rớt ra ngoài. Cái giọng nói ấy thực sự khiến tôi xúc động. Tôi không thể kìm nén nổi nữa rồi, tôi muốn hét lên rằng... tôi yêu anh, tôi nhớ anh...

- Anh!!! – Tôi hạnh phúc đến mức khoé mắt bắt đầu cay cay.

Anh không ôm lấy tôi, cảm giác như anh vẫn lạnh băng, không có lấy chút cảm xúc:

- Cô... cô làm sao vậy? Triệu Văn đâu? Hắn ta nói muốn đánh nhau cơ mà?

- Không có Triệu Văn nào cả. Chỉ có em thôi, anh à! – Tôi nắm chặt lấy tay anh, ánh mắt long lanh như giọt sương ban sớm.

Giọng anh nghe chát chúa:

- Chẳng phải... đã ghê sợ con người này... mà bỏ đi sao?

- Anh nói gì lạ vậy? – Mặt tôi đỏ ửng, hai tay vẫn bầu chặt vào anh.

Người anh cũng run lên theo từng lời nói, có lẽ, anh đã rất giận tôi:

- Biết tôi có H, cô đã sợ run lên và bỏ đi khỏi thành phố, để mong trốn thoát được tôi sao? Cô sợ tôi lại đối ý, không muốn bỏ cô, mà muốn bám lấy cô sao?

- Nghe em nói... - Tôi đặt tay mình lên ngực anh. - Em yêu anh và em yêu anh. Chính vì yêu anh nên em mới về quê. Em hi vọng, thời gian sẽ khiến anh hiểu rằng, anh yêu em và không điều gì có thể thay đổi được. Em biết, anh lẩn tránh em là vì căn bệnh quái ác đó. Nhưng anh cũng nên biết, tình yêu có thể vượt qua tất cả những điều đó anh à. Với em, đó không phải là trở ngại. Không có anh, bị anh lạnh nhạt thế này... mới là trở ngại lớn của trái tim em...

- Cô nghĩ... tôi sẽ tin những lời cô nói sao? – Anh nói rồi bỏ đi.

Anh không tin tôi... hay anh không yêu tôi? Hay quyết định của tôi là sai lầm? Tôi hi vọng trong khoảng thời gian đó, anh nhận ra rằng anh nhớ tôi đến thế nào, anh nhận ra rằng anh yêu tôi đến thế nào, để anh

vượt qua mặc cảm của căn bệnh quái ác ấy, mà đến với tôi. Thế mà... tình hình lại càng xấu đi. Đường như trái tim anh không còn tôi nữa. Đường như...

Tôi đưa tay lên miệng và gào, những tiếng gào xuất phát từ trái tim:

- Nếu anh đã rất nhớ em thì hãy đến bên em... Anh cứ tự lừa dối bản thân, tự suy nghĩ rằng việc xa lánh em, thờ ơ với em sẽ tốt cho cả hai... thì anh nhầm to rồi đấy! Anh đã rất đau khổ và em cũng vậy. Anh đừng làm khó nhau, đừng làm khó tình yêu của chúng ta... Anh à... - Giọng tôi bắt đầu khản đặc, nước mắt úa ra giàn dụa, tôi cảm thấy hận bản thân mình, hận ghê gớm. Nếu tình yêu này vụt mất thì cũng là tại bản thân tôi. Tôi lại gào, gào như một con mèo hen yếu ớt nhưng cố ngao lên cho bằng được. Tôi sụp xuống làn cỏ. - Anh có biết rằng... anh đã làm tổn thương em nhiều đến nhường nào không? Và anh có biết rằng... em yêu anh nhiều đến nhường nào không?

Và...

- Anh không biết. Vì... anh chỉ biết... mình yêu em... Anh xin lỗi... Anh... anh cũng yêu em nhiều lắm, Trúc à... Nhưng anh không muốn chỉ vì sự ích kỷ của bản thân mà khiến em phải khổ cả đời... anh không muốn... Trúc à...

Đã có một vòng tay, thật ấm áp, thật dịu dàng và tràn đầy những yêu thương...

Ôm lấy tôi, bảo vệ tôi, che chở tôi. Bảo vệ, bảo vệ đến cuối đời. Che chở, che chở đến cuối đời...

Và...

Kể từ giây phút đó...

Không có một điều gì...

có thể ngăn cản tình yêu của chúng tôi...

- Vậy thì hứa với em, chúng ta sẽ cùng nhau trải qua những ngày thật hạnh phúc và mãi mãi chẳng bao giờ có ngày kết thúc, anh nhé!

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/pha-le-den>